

พญายามะ

ลัทธิ ของ บ. ศรีวราณะ

หมื่นผลาญพลพันธ์ ของ พันธังาม

สองสาวพี่น้อง ของ นายประจักษ์ พันธุมโพธิ์

มหิสาสงครามที่ ของ พิษขญาติ

และ ๑๑.

มิน.

๒๔๖๗

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชมม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชมม"

หนังสือ "ไทยเชมม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากระเวลา
เคลื่อนไปบ้างโดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็จะใจพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออก
ทุก ๆ เดือนไป

อนึ่ง ท่านผู้ใดที่เคยกรับยารหนังสือ "ไทยเชมม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทย
เชมม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ไปรับเดือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี	(๑๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๒ ปี	(๒๔ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๘ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยเชมม" เลขที่ ๓๕๕
ถนนหน้าพระลาน พระนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และตำบลที่อยู่
ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันได้ ถ้า
จะส่งมาภายหลังเมื่อได้รับหนังสือแล้วก็ได้ ถ้าท่านอยู่ในกรุงเทพฯ จะให้ไปรับที่บ้าน
ของท่านที่เดียวกันได้

อัตราค่าลงแจ้งความ

- ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก พิมพ์ด้วยหมึกสี เต็มหน้า บัตร ๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ มีสีเขียว, เหลือง, แดง, ชมพู, แดง คิวพิมพ์
สีค่า สอดอยู่ภายในเล่ม เต็มหน้า บัตร ๕๐ บาท ครึ่งหน้า บัตร ๓๐ บาท

การบอกลงแจ้งความ

ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความในหนังสือ "ไทยเชมม" ตั้งแต่เล่มประจำ
เดือนใด หรือ เมื่อลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มต่อไป ขอให้
ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชมม" ภายในวันที่ ๑ ของเดือนนั้น

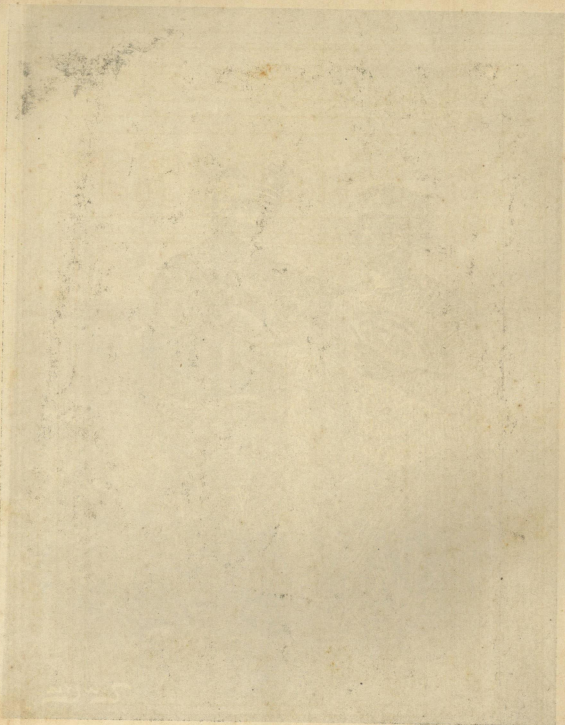
ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่จะทำได้ กระทำความตกลงกัน

มาศานุสร	“แสงจักร”	หน้า ๑๘๐๕
เลขที่ ๑๘๗	“สมสุข”	„ ๑๘๑๐
กุหลาบกัญชอนกลั่น	“พ.ษ.”	„ ๑๘๒๒
ลึงคร	บ. ศรีวรรณะ	„ ๑๘๒๔
พุทธศาสนานุกรณ (ต่อ)	“อุบลวรรณ”	„ ๑๘๔๑
หมื่นผลาญ	“พันธุ้งาม”	„ ๑๘๔๓
มทิสาสคำฉันท (ต่อ)	ฉ. ล. พิชยญาติ	„ ๑๘๖๖
สองสาวพี่น้อง	นายประจักษ์พันธุ์โพธิ	„ ๑๘๘๒
เพลงยาว	ศ. ทิมศิลป์	„ ๑๘๑๒
กายศกคเหล็กน้ำพี้ (ต่อ)	“อายันโหม”	„ ๑๘๑๔
นิราศลอรี	“อร่าม”	„ ๑๘๔๒
วิชานำริ	จ. จันทรอุทัย	„ ๑๘๔๘
สาวเชนม		„ ๑๘๕๐
เค้านต์เกร็กคูล่า (ต่อ)	“สระ”	„ ๑๘๕๔
คววของไทยเชนม	“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”	„ ๑๘๖๔
ปวิศนาวงเวียน	“เทศะแพทย”	„ ๑๘๖๕
อันควาที่		„ ๑๘๗๗

ข้าพเจ้าจำได้ว่าเขาชื่อใคร? น. ๓๗๕๓

PRINTED BY S. S. CLARK & CO. NEW YORK

มหาบุสร

มีนาคม

เอต ปุสฺสณิ โลกั

กอบริกขณิชอบให้ เห็นผล เองแล

เลิกกังวลตามตน คิดห่มัน

เปรมปราศฉุ้งให้ยล หប់โลก

มีมากอย่างต่างชั้น เช่นชักรมเขา

แสงจักร

ของ

เสวเสว

ภาคที่ ๑

"เลขที่ ๑๘๗!" พระตำมร่งร้องตะโกนดังก้อง "แฮ! เลขที่ ๑๘๗ เมอเรียกทำไมถึงไม่ออกมา"

ชายหนุ่มผู้กำลังนั่งหลับสนิทอยู่ในกองทรายริมถนนคนจากวงค์ ครั้นแล้วก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากหมั่นกไทยอน ๆ ชายผู้นั้นยังเป็นหนุ่มอย่างหนุ่มที่อยู่ในยุวมวัย ขนริมฝีปากอันงามมีไค มีร่องรอยแห่งหนวดเขี้ยวปรากฏเด่นชัดน้อย ควรค่าส่นาเงินทั้งค่มองคร่งไปข้างหน้าด้วย ความท้อใจ และ สิ้นหวังอันระส่ำระสายได้จากดวงหน้า เขาค่อย ๆ เคนความสับสนไปก้วยควม อ่อนเพลีย เข้าไปในห้องโถงใหญ่ ณที่นั้นมีบุรุษทุกวัย ถูกหาในคึกคั่ง ๆ นั้ร่อยเป็นกลุ่ม

พวกเขาเหล่านั้น แท้ไ้เรียก คำพิพากษา ต้องแก้แล้วว่าก็ค้องถูกเนรเทศไป ยังเมื่อง

ปรอทณไ้ชี้เรียภาควันออก นั้แหละคือวิธีทำโทษแห่งรัฐบาล ซึ่งย่างที่ กิน เวลนานาน ค้งสามปี ทุก ๆ วันทุก ๆ ชั่วโมงไ้ร้ยความ ทุกขเวทนา อย่างสาหัส ค้อง ฝืนญ กัยความอดอยาก-ฝืนญ กัยสรวโรครกัยใช้ไ้ และ ผลที่สุด ก็ ค้อง ตาย-ตายอย่างนักโทษ-ตายอย่างไม่มีผู้ไ้เหลียวแล ณวันรุ่งขึ้น พวก เหล่า นั้ จะ ค้อง ถูกส่งไป จาก มอสโคไ้ ค้องเดินทางผ่านแคคซันแลครั้นไปเป็น จำนวนหลายร้อยหลายพันไม่ล้ มีอาหารแจกจ่ายให้เพียงเล็กน้อย มีเสื้อผ้า อย่างแทบไม่พอพันกาย ซึ่งกว่าจะไ้ถึงที่หมายก็ตายเสียเป็นจำนวนค้งสิบ ๆ ก้วยความอดอยาก และก้วยความหนาว

ท่านแควนค้ วลาเคโมรอสตคอยซิน ก็ค้องถูกส่งไปก้วยในจำพวกนั้ ฮา! ท่าน

แคนต์ผู้มั่งคั่งและสูงศักดิ์—ท่านแคนต์ผู้เป็น
หลัก แห่ง สมาคม ในบีเคอร์สเบอร์ก พรุ่งนี้
แหละ ท่านจะต้องถูกส่งไปยังเออร์คุทซ์!

อย่างไรก็ดี ท่านแคนต์ผู้นี้เป็นผู้หนึ่งที่

คิดขบถทรยศ ต่อ สมเด็จพระเจ้าซาร์ เหตุ
ฉะนั้นก็เป็นการสมควรแล้วที่จะต้องตาย ข้อ
นี้ไม่มีหนทางที่จะแก้ไขได้เลย ที่ว่าแต่
แรก ว่า กินเวลา ทั้ง สามปี จะระกบย คืนภูมิ
ลำเนาเดิมไค่นั้น สำหรับแคนต์ผู้นี้ไม่เป็น
เช่นนั้น เสียแล้ว ฮา! ท่านแคนต์ วลา
ดิเมอร์ รอสตอปปิน ท่านจะไม่มัวนึกกลับมา
สู่บ้านเกิดเมืองมารดาของท่านอีกแล้ว ท่าน
จะต้องใช้หนี้ ความทรยศของท่าน ด้วย ความ
ลำบากยากเย็น และในที่สุดก็ต้องมลาย
ชีพด้วยความชั่วร้ายไปสู่ภพอื่น

เมื่อไปถึงทางเข้าแห่งตึกใหญ่ท่านแคนต์
ก็ถูกมอบตัวให้กับทหารคออสแซคส์นาย เมื่อ
ได้ใส่กุญแจมือให้เป็นที่ไว้ใจแล้วทหาร ทั้งส
ก็พาตัวแคนต์เดินไป ตาม ถนน อัน อยู่ ลากไป
ด้วยหิน มี ตะเกียง น้ำมัน จุดอยู่ ริมหรั ๆ
ตามทาง และในไม่ช้าก็นำท่านแคนต์มา
ขึ้น อยู่หน้าประตูไม้ ใหญ่ซึ่งมีป้ายเหล็ก
แขวนติดอยู่ ที่ป้ายมีตัวอักษร ขนาด เขื่อง

• จารึกว่า “ที่ทำการ แห่งท่านผู้ว่าราชการ
จังหวัด”

ทันทีนั้นประตูไม้ เปิดออก และมีเสียง
ร้องถามมาจากภายในว่า

“นายสิบ ท่านนำตัว ๘๘ มาแล้วหรือ”

“ครับ”

“นำตัวเข้ามาข้างใน ส่วนท่านคอยอยู่
ข้างนอกจนกว่าฉันจะเรียก”

นายสิบ ทหารคออสแซค ผลัก ตัว นักโทษ
เข้าไปข้างใน ครั้นแล้วก็ปิดประตูไม้ ใหญ่
ทิ้งชั้นใหญ่

แคนต์วลาคิเมอร์รอสตอปปิน ขึ้น นั่งอยู่
ภายใน ห้อง โดย ปราศจาก ความ สทก สถาน
เขาอาจเภาได้ ก็ที่เกี่ยวกับว่า ท่าน ผู้ว่า ราชการ
ต้องการจะพูดคุยไรกับเขา ไม่ต้องสงสัย คง
จะต้อง ถูกถาม ปากคำ อีก เป็น มั่นคง สิ่ง
เหล่านี้ก็เหมือนจะชินกับท่านแคนต์ เสียแล้ว
จนไม่รู้ สักปลายาคหรือแปลกใจเลย แม้แต่น้อย

“แคนต์วลาคิเมอร์ รอสตอปปิน ท่าน
ผู้ว่าราชการจังหวัดกล่าวฉันร้ายเหลือ ที่นั่ง
อยู่นาน

นักโทษสทั้ง ครั้นนี้เป็นครั้งแรกที่ ได้
ขึ้นชื่อตนเองตั้งแต่ได้ เป็นนักโทษมา

“ตามที่ท่านร้องยักแล้ว” ท่านกล่าวตอบ
ไป “ท่านได้ คิดขบถต่อพระเจ้าซาร์ บัดนี้
ท่านจะถูกส่งไปยังเมืองปรอทดไนบีเรีย ภาค
ตะวันออกตลอดชีวิต!”

“สมทวายเรือนักแล้วควบี ไม่จำเป็น
จะต้องกล่าวอีก” เป็นคำตอบอันขม

“พวกรั” ท่านผู้ว่าราชการกล่าวสยไป
“จะไม่มีเคาน์ตัวลาคีเมอร์ ปรากฏอยู่ในโลก
ทรัพย์สินของจะต้องถูกริบราชบาท ซื่อของ
เขาจะถูกฆ่าออกจากพลเมืองแห่งรัชเชย”

ชายหนุ่มถอนหายใจน้อย ๆ ขณะที่ท่านผู้
ว่าราชการหยุคหยายใจ ความ หมคหวั่ง
ปรากฏอยู่ในดวงหน้า แต่ในคราวนี้ หาได้
ปรียาปากพูดอะไรไม่

“และในวัน พวกรั เลชที่ ๑๘๗ ะได้ เริ่ม
เดินทางจากมอสโคว์พร้อมด้วยนักโทษอื่นอีก
๒๐๐ คนไปยังไซเบอร์เคีย และที่นั่น—”

“ไม่ต้องพูดต่อออกควบี” ชายหนุ่มสอ
“กระผมทราบดีว่าสิ่งไรรอดอกกระผมอยู่ที่นั่น
กระผมทราบดีถึงความทุกข์ยาก ความอ
ยยาก และความตาย สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ หรือ
ควบีที่ใดท้าวระยอกผม?”

“ฉันแน่ใจแล้ว ว่า ท่านรู้ สิ่งเหล่านี้ ค
เป็นคำตอบ “สิ่งเหล่านี้จะประจักษ์ ต่อท่าน
ตั้งแต่พวกรัเป็นต้นไป เว้นแต่—”

“เว้นแต่?” เคาน์ตัวลาคีเมอร์กล่าวขึ้น
ด้วย ความ พิศวง “มี ข้อ ยก เว้น อะไร
หรือควบี”

ท่าน ผู้ ว่า ราชการ หยุค หยัก สัก ครู่ หนึ่ง

ท่านหันมาจ้องชายหนุ่มด้วยความเอาใจใส่

“เคาน์ตัวลาคีเมอร์” ท่านกล่าวขึ้นใน
ที่สุด “ในการที่ท่านคิดทรวคต่อสมเด็จพระ
เจ้า แผ่นดิน และในการ ที่ ท่านได้ สังหาร คน
สำคัญของพระองค์ท่านจะต้องเสียความอิสระ
เสียทรัพย์สินสมบัติ และเสียชื่อเสียงอันเพื่องฟู

ของ ท่าน ณบัดนี้ฉันกำลังจะมอบชีวิตและ
ชื่อให้ท่านใหม่ในพระนามแห่งสมเด็จพระเจ้า
ซาร์ มอบทรัพย์สินสมบัติให้ท่านพอที่จะไ้ วย
ความสุข มอบทั้งความอิสระถ้า—”

คำ สุดท้าย แห่งท่านผู้ว่าราชการ กระทำ
ให้ชายหนุ่มรู้สึกทึ่ง และรู้ สัก มั้ หวั่น ชื่น บ้าง
เล็กน้อย

“ถ้า” ท่าน กล่าว สยไป “ท่าน ะ
ยอม ทำตาม พระ ราช ประสงค์ ของ สมเด็จ
พระเจ้าซาร์”

“สิ่งนั้นคืออะไรเล่าควบี?” เคาน์ตัวลา
คีเมอร์ถามขึ้นมาทันที

“สิ่งนั้นคือ ท่านจะต้องสละนามของท่าน
ให้กับบุคคลผู้หนึ่งซึ่งพระราชจะทรงกระษณ”

“และบุคคลผู้นั้น?”

“เป็นสภวิญญู”

“ใดที่หมายความว่าพระราชต้องพระ
ราชประสงค์จะให้กระผมแต่งงานกับ—”

“ถูกแล้ว! พระราชจะทรงอนุญาตให้

ท่านเปลี่ยนชื่อเสียใหม่ แต่คงไปเสีย นอกพระราชอาณาจักร พร้อมกับ ทวีป ขาง ส่วนของท่าน ถ้าท่านจะยอมเข้าพินิจแต่งงานกับสตรีผู้หนึ่ง”

“ท่านนั้นเองหรือครับ” ท่านเคานต์ถามโดยไม่ค่อยเชื่อในคำพูดแห่งผู้ว่าราชการนิก

“ยัง ยังไม่หมด” เป็นคำตอบ “ท่านต้องจำไว้ด้วยว่า”

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เคานต์ลาคีเมอร์ รอสคอปซิน ได้สูญเสียแล้ว และจะมีเคาเตส รอสคอปซินยังเกิดขึ้น แต่ข้อสำคัญท่านต้องไม่เกี่ยวข้องกับสตรีผู้หนึ่ง ทั้งตัวเจ้าหล่อนเองก็จะคงไม่รู้ว่าได้แต่งงานกับใคร เข้าใจไหม?”

“ท่านจะไปดำเนินชีวิต ณ ประเทศใดก็ได้ แต่ไม่ใช่ในรัสเซีย ท่านจะเปลี่ยนชื่ออย่างไรและจะสมมุติว่าเป็นชาวใด ก็แล้วแต่”

“ยอมครับ” เป็นคำตอบของชายหนุ่ม “ได้เท่าใดกระทำให้ผมหลุดเป็นอิสระอีกครั้งหนึ่ง กระผมจะยอมทำตามพระราชประสงค์ทุกประการ”

“ก็แล้ว” ท่านผู้ว่าราชการ กล่าวขึ้น “แต่จงจำไว้อย่างหนึ่งว่า” ต่อไปนั้นท่านเปลี่ยนสำเนียงพูด อย่าง เอา การ เอา งาน “เคานต์ลาคีเมอร์ รอสคอปซิน ได้ถูก

เนรเทศไปไซบีเรียด้วยการกักขัง และถ้าในเวลาภายหลัง ท่านเลาเวนนั้นไปใช้ ใน กักกัก ท่านจะต้องถูกจับและจะได้รับโทษอย่างสาหัส สิ่งท่านจะยอมหรือไม่?”

เคานต์ลาคีเมอร์ผู้ซึ่งไม่สามารถจะรับ ความ สทก สทนไว้ ได้ กล่าวขึ้น ด้วยสำเนียงอ่อนๆ ว่า

“ครับ! สมยอม”

ในวันนั้นเองเวลาเที่ยงคืน คุณ อันเคีย บิด มีด มีด ได้เปลี่ยนสภาพ เป็น สว่าง ใส แสง เบียน บนแท่นบูชา กระทำให้เห็น ภาพบุคคลสองคนคุกเข่าอยู่เคียงกัน ศีรษะแห่งบุคคลทั้งสองกำลังก้มรับคำอวยพร แห่งท่านสังฆราชเฒ่า “ในนามแห่งพระเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย”

ผู้หนึ่งในสองคนนั้น ก็คือท่านเคานต์หนุ่ม ส่วนอีกผู้หนึ่งนั้น นอกจากท่านผู้ว่าราชการ แล้วก็ทามิไกรทราวไม สตรีผู้หนึ่งแต่งกายด้วยเครื่องสีขาว มีผ้าทวนขาว คลุม เป็น หน้ากาก ฝ่ายหญิงพยายามมองลอดผ้าบังหน้าด้วยความอยากรู้ สายตาแห่งคนทั้งสองได้พ้องกันครั้งหนึ่ง มือทั้งสองได้ประสานกันเป็นครั้งแรก และเป็นครั้งสุดท้าย ทั้งสองจึงจากกันครั้งหนึ่ง ครั้นแล้วฝ่ายสตรีก็

เผื่อขี้ม่อออกมาเล็กน้อย ชายหนุ่มจึงดู
ควงหน้าเจ้าหล่อนด้วยความเอาใจใส่ เห็น
วิมลปากย่นทางข้างซ้ายเขม มองเห็น รอยลัก
ขีมิได้โดยถนัดนักซัดเน สิ่งนั้นแหละ เป็น
เครื่อง เพิ่ม ความงาม ของ เจ้าหล่อน ขึ้นอีก
ไม่น้อย

ก่อนนั้นมาสักครู่ ภาพสัชาว ก็หายไป จาก
สายตา ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดชงยณน

พิถี แต่ง งาน อยู่ ด้วย คมขำ ชายหนุ่ม เขา ๆ
ครั้นแล้วท่านสังฆราชผู้เฒ่าก็กล่าวขึ้นว่า
“ขอพร ของ พระผู้ เป็นเจ้า ังได้ ก็ย้เจ้า
เกิด”

“สาธุ” ชายหนุ่ม รับพรด้วยอาการอัน
ร้อนรน ครั้นแล้ว ก็ เค้น ตาม ท่าน เคานต์
กลุ่ลซอฟออก ไปจากคณทวียาก และเริ่ม
เดินทาง ไปจากมอสโคว์ จากประเทศรัสเซีย

ภาคที่ ๒

คริสต์ศักราช ๑๘๘๘ เป็นปีที่นำความรุ่ง
เรืองมาสู่นครบิวคาเปสต์ไม่น้อย การแสดง
พิพิธภัณฑฯ ได้ประจักษ์ผลอย่างเกินคาด ใน
เมืองทั้งสองเต็มไปด้วยฝูงชนแห่งนานาชาติ
ซึ่งพากันมาชม ฉะนั้นจึงนับได้ว่า ความ
พยายาม แห่ง คณะ มนตรี ซึ่ง ต้อง การ จะให้
บิวคาเปสต์ เป็น ปรวิสัยแห่งภาคควัน ออกไกล
ความสำเร็จเข้ามาแล้ว

โฮเต็ล “ฮังการี” เป็นสถานที่หนึ่ง
ที่มีผู้ มา พัก กันมาก ทุก ๆ คืนใน เวลา
๘ นาฬิกาหลังเที่ยงคณะคนตัวสูง มีวิเศษพาล
เป็น หัว หน้า ก็ เริ่ม บรรเลง เพลง ขึ้น เป็น ที่
สำราญแห่งผู้ที่มาวัยประทานอาหารเย็นนัก

ปรีณซ์ ราโควิทซ์ อรรคราชทูต แห่ง
ประเทศบอลข่านก็ได้มาเสวย พระกระยาหาร

ณ โฮเต็ลนี้เหมือนกัน พระองค์เป็นผู้ ที่เรึง
สามัคยารมย์ ละเหลียวไปทุกขณะใดก็เห็น
กำลังทรงรับมือกับสหายของพระองค์ซึ่งแวก
ล้อมอยู่รอบ ๆ มิได้ขาด ครองกันข้ามกับ
มองซิเออร์ อังเอร์ ไชคา เลซานการ ซึ่ง
นั่งเฝ้าอยู่ผู้เดียวและกำลังมองดูรอบ ๆ ด้วย
สายตาอันลอบ

พระ องค์ ได้ พยายาม อยู่ ทุก ขณะ ที่ จะ
เปลี่ยนนิสัยใจคออันเชื่องช้าของเลซานการ
ให้เป็นผู้ร้นเรึง แต่ตัวเขาเองไม่ยอมเห็น
พ้องด้วยเลย อย่างไรก็ดีพระองค์ก็ทรงไว้
เนื้อเชื่อใจเขา และทรงปรึกษา กับเขาในเรื่อง
ต่าง ๆ ทั้ง การ เมือง และ อรรคมคา เพราะ
พระองค์ทรงเชื่อมั่น ที่เกี่ยวกับ คำแนะนำ ของ
เขาเป็นสิ่งที่ควรที่จะเชื่อถือ เป็นแบบอย่างได้

บันทึกเป็นเวลาเกษียณแล้วที่ของกรม
อยู่กับพระองค์ ที่เบลเกรด ครั้งเดียวเท่านั้น
-ครั้งเดียวจริง ๆ ที่พระองค์เห็นเขาทั้งในสิ่ง
ต่าง ๆ นั่นก็เป็นเวลาสักหนึ่งหรือสองวันมา
แล้ว ในขณะที่หญิงสาวสวย เกิน เข้ามาใน
ห้องรับประทานอาหารในโฮเต็ล สตรีผู้นั้น
เป็นชาวรัสเซีย สังกะสีได้ จากสำเนียงที่
เจ้าหล่อนพูด ใบหน้าเจ้าหล่อนมีกลิ่นน้ำรัก
คำพูดที่เปล่งออกมาหวานจับใจ และวิเศษ
ปากของเขายิ้มรอยยิ้มปรากฏอยู่

หน้าของโซคาเวลานั้น ชักขาว แก้ว
เหล้าที่เขาถืออยู่ในมือหล่นลงมาแตกกระจาย
อยู่บนโต๊ะ ก่อนที่เขาจะรู้สึกตัวถึง สิ่ง
เหล่านี้พระองค์สังเกตเห็นได้อย่างดี แต่ก็มี
ได้ แสดงความปลาบปลื้มใจเล็กน้อย

“คุณ ฉันจะไปในงาน รากวีส์โมสตร ของ
พระราชินี อังเกร” พระองค์รับสั่งกับเขาใน
วันต่อมา “วันนี้ในโฮเต็ลมีคนพลุกพล่าน
มากกว่าวันอื่น ฉะนั้นฉันจึงขอให้เธอระวัง
ใบสัญญา พระราชไมตรี วิทยานิเทศ ของฉันให้
กวาดขึ้น ฉันไม่กล้าเอาไปด้วยในเวลาค่ำ
คนเข้านั้น”

“ไม่เป็นไรมิได้” เป็นคำตอบของอังเกร
“กระหม่อมฯ หนึ่ง อ่านหนังสือ อยู่ใน ห้อง จาน
กว่าฝ่าพระบาทเสด็จกลับ”

“ขอยืมมาก อังเกร ฉันไปละนะ”

“ครั้นแล้วก็ได้แก่ประเพณี ยักรด และ เกิน
ทางไปยังบิวากานท์ ที่ โซคาให้ ยืนอยู่
ในห้องโถง คน นั้นเป็นคน ที่ค่อนข้างจะ
หนาวจัด ดวงจันทร์กำลังฉายแสงอยู่บนพื้น
นากาต ชายหนุ่ม จ้องดู รถ แห่งปรีนซ์
ราโดวิทซ์จนหายลับไปก็ยกตา ครั้นแล้วก็
กลับไปไปยังห้องที่พัก เมื่อลั่นกุญแจแล้วก็
ลงมา เดินเล่น ที่เขื่อน รอคอย เวลา กลับแห่ง
ท่านอรรคราชทูต

เมื่อเขากลับมายังที่พักนั้นเป็นเวลาเกือบ
เที่ยงคืนแล้ว เขาเดินขึ้นบันไดพลางนึก
ถึงความหลังเมื่อครั้งสมัยมาแล้ว ขณะที่
อังเกรเข้าไปนอนหลับในโซฟาเล็ก ๆ กับ
ว่ามีผู้เฝ้าเข้าไปในห้องแห่งท่านราชทูต ฉะนั้น

ด้วย ความ พิศวง อังเกร ค่อย ๆ เดินไป
ตามเคลือบอย่างเงียบ ๆ เมื่อมาถึงประตูห้อง
ที่ทำการ แห่ง ท่านราชทูต ค่อย ๆ แง้ม เย็บ
ออก ภายในห้องนั้นมีคนมาก อาศรัยตะเกียง
คำว้ซึ่งกระหวัด อยู่บนโต๊ะ จึงกระทำให้เห็น
ภาพอะไรได้ยิ่ง่างราง ๆ ภาพ ซึ่งปรากฏ กับ
ตาเขานั้นกระทำให้เขาสงัดขึ้นทั้งตัว ที่โต๊ะ
ซึ่งท่านราชทูตได้เป็นที่ทำงานนั้นเขามองเห็น
ร่างแห่งคนผู้หนึ่งได้ตะคุ่ม ๆ อยู่ใน มือ แห่ง
บุคคลผู้นั้น อังเกรสังเกตเห็นได้ ๆ ที่เกี่ยวกับ

หนึ่งสี่ สัญญา พระ ราชไมตรี ลัย ซึ่ง ปรีณซ์
ราโควิทซ์ ทรง กำชัย นัก กำชัย หนาให้ ระวัง
ญแล !

ไซ้คว้างตรงไปที่สวิทซ์ ไฟฟ้าและเบ็คซัน
สว่างจ้า บุคคลผู้นั้น สติงเอือก ชนทั้ง ตัว
และหันมาเผชิญหน้ากับฮังเกอร์ บุคคลผู้นั้น
เป็นสตรี แต่งกายด้วยเครื่องราชอิสริยาภรณ์
เจ้าหล่อนเป็นสตรีที่สวยงามอย่างลึก-เป็น
สตรีที่เธอเคยประสาธน์ มาแล้ว ครั้งหนึ่งในคุก
แห่งมอสโคว์-ในขณะที่ ท่านสังฆราชผู้เฒ่า
กำลังให้ศีลให้พร “ในนามแห่งพระเจ้าเป็น
เจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย !”

“เคานเตสลาทิเมอร์ รอสตอปซิน !”
เขาร้องดังก้อง แหะไม่เชื่อว่าสิ่งที่เขาเห็น
กับคานันเป็นความจริง

สตรีผู้นั้นซึ่งที่แรก เคยจะเป็นสมเพระ
ความตกใจหันมา มองเขา ด้วย ความ สงสัย
ครั้นแล้วก็กลับลงเก็บถุงมือและตะเกียบควาว
ทองนั้น แล้วก็เดินไปยังประตู

“มาตามยังไปไม่ได้” ฮังเกอร์กล่าวขึ้น
ก่อน ที่ สตรีผู้นั้น จะ เบ็ค ประตู ออกไป “จน
กว่า....”

“จนกว่าอะไร มอสลีเออร์” เคานเตส
ยอนธามด้วยอาการทื่อทาท

“จนกว่าเธอจะอธิบายให้ฉันฟังว่าเข้ามา

ในท้องถิ่นได้อย่างไร” ฮังเกอร์ตอบ พลางหันไป
ใส่กุญแจประตู

“คิดน้ไม่สามารถจะอธิบาย มอสลีเออร์”

เป็นคำตอบของเคานเตส “โปรดให้ฉันออกไป
ไปจากที่นี่เถิดค่ะ”

“ไม่มีอธิบาย ?” ฮังเกอร์กล่าวขึ้นด้วย

ความปลาด “ข้าพเจ้าเป็นเลขานุการของ
ท่านอรรคราชทูตของซซัน โคเรที่ฉันเห็นเธอ
นั่งอยู่เมื่อครั้นก็มิใช่สำคัญอยู่-ไปสำคัญลั...”

“อะไรไร? มอสลีเออร์ คิดน้ทราบดีหมด
แล้ว” เป็นคำตอบเรียบ ๆ

“นี่...นี่เธออ่านตลอดแล้ว”

“คิดน้อ่านแล้ว”

“เธออ่านเพื่อ ประสงค์อะไร อันที่
จริง...” ฮังเกอร์ยกพก ความจำอันหนึ่ง

แล้วมาสู่สมอง เมื่อ สิบ มา แล้ว วิญญาณ
รัสเซียกำลังต้องการการบรรจุ หรือ สตรี ซึ่งมี
ชื่อเสียงใน สมาคมต่าง ๆ เพราะ เธอได้ ไม่
เป็นที่ระแวงสงสัยแก่คนทั่วไป ตัวเธอเอง
ได้ถูกขอรังให้สละชื่อ และตำแหน่ง คอสตริ
ซนิกัน และเพื่อเป็นการตอบแทนเธอได้ถูก
ปล่อยให้เป็นอิสระ และณเวลานี้ก็ได้นำ

เผชิญหน้ากับภรรยา ของเขาเอง เคานเตส
วลาทิเมอร์ รอสตอปซิน จารุสตรี้ !

“มาตาม !” ในที่ สุก ฮังเกอร์ กล่าว ขึ้น

“เธอไม่ทราบหรือว่าในเวลานี้ฉันอาจจะถูก
กักขัง และกล่าวโทษว่าเธอเป็นไซมย?”

เจ้าหล่อนยกไหล่ ยิ้มแล้วกล่าวว่า
“มองสิเธอร์ ฉันคิดว่ามันคงเป็นการ
ยุ่งยากไม่น้อย ที่เธอพิสูจน์ว่า แคนเคส เวลา
ที่เมอร์จะเข้ามาไซมย”

“มาคาม เธอแน่ใจหรือว่าคุณจะยอม
ให้เธอออกไปหากันโดยง่ายคาย อย่างที่เธอ
เข้ามา? เธอแน่ใจหรือว่าคุณจะไม่เหยียด
เธอว่าเป็นการสคริ และจะไม่ตักเตือนคน
อื่นให้ระวังเธอ ทำให้เธอไม่มีโอกาสที่จะ
ทำอันตรายต่อนายและสหยาของกัน?”

“เปล่า มองสิเธอร์” เจ้าหล่อนตอบ
เงี้ยวๆ ฉันไม่คิดเลยว่าเธอจะทำเช่นนั้น”

“เพราะเหตุใด?”

เจ้าหล่อนมองดูเขานั่งอยู่ ๒-๓ ชีตไว้

“เพราะว่ามองสิเธอร์ ผู้ที่ตายแล้วไม่
สามารถจะพูดได้”

“ผู้ที่ตายแล้ว?”

“พวกเราในรัชเซีย” เจ้าหล่อนพูดต่อ

ด้วยสำเนียงอันหนักแน่น “ไม่มีความเชื่อ
ถือในเรื่องผู้ล่วงลับ แต่อย่างไรก็ตามก็
บางคนเข้าใจว่าวิญญาณของผู้ตาย ซึ่งยังมี
ได้นำไปส่งอาหารมาแสดงตัวให้ปรากฏ และ
สามารถจะพูดได้ ฉะนั้นก็เป็นหน้าที่ของ
ญาติหรือเพื่อนหรือภรรยาของเขาที่จะเก็บไป
ฝังเสีย”

ชายหนุ่มสั่นศีรษะ เขาคิดว่าเขาจะรำลึกถึง
คำทำนายผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งกำชับ เขาไว้ว่า
ตั้งแต่เป็นต้นไป แคนทวลากิเมอร์ รอสคอป
ซินไคส์ถูกจับแล้วไค อย่างก็ ฉะนั้นเขา
อาจมอง เห็น ภาพ แห่ง คุณดอมอสไคไค อีก
วาระหนึ่ง อา เขารู้สึกใจร้อนต่ออดีตคำพูด
อย่างหนักแน่นว่า

“ผู้ที่ตายแล้วไม่สามารถจะพูดได้”

ทันใดนั้นเองเกรกโซประคองออก แคนเคส
วลากิเมอร์ เคนออกไปจากห้อง และ หาย ลับ
ไปกัยดา ในเวลาเดียวกันนั้นเองคณะคนตรี
ของรัชพลาก็ ตั้ง ต้น บรรเลง เพลง บลู
คานีว บอลทซ์

ภาคที่ ๓

เวลาไคล่วงลับไปแล้วหนึ่งสัปดาห์ที่เต็มๆ
สัญญา ลับ ระหว่าง วิทยาลัย บอลชาน กับบอล
เคียว ซึ่งการนี้ก็ตกลงกันอย่างเงี้ยวๆ พระ

ราชาธิราช แห่ง ออสเคียว ซึ่งการไค เชน
พระนาม ในใบสัญญาพระราชไมตรีแล้ว และ
ในวันรุ่งขึ้น ปรีนซ์ วาโตวิทซ์ อรรคราชทูต

ก็จะไ้เดินทางไปเฝ้าพระราชาแห่งขอลชาน ท่าง ๆ มากกว่าประเทศอื่น ๆ ฉะนั้นฉันจึง
ที่บกกีช เพื่อ ถวายโย สัญญาให้ทรง ประทับ
ทราไว้เ็นสำคัญ

ในวัน เกียว กันนี้เอง อังเกรไชคา ก็
เข้ามาขอประทานอนุญาต ลาออก จาก หน้าที่
อ้างว่าจะไปเยี่ยมญาติที่อเมริกา เป็นเหตุให้
ท่านอรรคราชทูตรู้สึกเสียดพระทัยไม่น้อย ท้จะ
ต้องเสียคนก็ไปเสียผู้หนึ่ง แต่อย่างไรก็
พระองค์ก็จงจำพระทัยอนุญาต

“ฉันขอให้เธออยู่ไปจนกว่าโยสำคัญนี้จะ
ไ้ประทับตราแล้ว” เป็นพระราชาของปรีนซ์
ราโกวิกซ์ “ในวันนั้น ฉันจะต้อง ขอปลุกยา
หาหรือกับเธอเล็กน้อย”

อังเกรนัสลงบนเก้าอี้ของท่านอรรคราชทูต
ทรงเลือกมาให้ ครั้นแล้วก็นั่งคอยฟังคำพูด
ของพระองค์ด้วยความเอาใจใส่

“เมื่อเสร็จสามวันมานี้” ท่านอรรคราชทูต
รับสั่ง “ฉันรู้สึกว่าคุณสบาย”

อังเกรนัสชักขาवलงทันที มือทั้งสอง
กำขอยเก้าอี้ที่นั่งไว้นั้น ปากสั้นระรัวส่วน
ตาก็ร้องท้ออย่างไม่วางตา เสมือนหนึ่ง
ว่าคำพูด ของพระองค์จะร้ายเสียไปนั้น เป็นคำที่
เกี่ยวกัยชีวิตและความตายของเขา

“คาม ที่เธอ ทราวย แล้ว” รัชเชย เปน
ประเทศที่คอยสอดส่องในกิจการของ ประเทศ

ต่าง ๆ มากกว่าประเทศอื่น ๆ ฉะนั้นฉันจึง
เฝ้าผู้ ที่คอยสอดสรอย ฉนั้น ก็ไม่ใช่อื่น คือ
สพายผู้หนึ่งของรัชเชยนั้นเอง นั่นแหละคง
จะรู้เ้าว่า ฉนั้นมาทำความตกลง เรื่อง สัญญา
ติบระหว่างประเทศ ขอลสเทรีย กับรัฐบาลขอล
ชาน และไ้ นำโยสัญญาฉนั้น ดึกมา กวีย จึงไ้
พยายามสืบสวนอย่างแข็งแรง แต่อย่างไร
ก็ไ้ เราก็ยังมิไ้ ร้องรอยแห่งสพายผู้ใด
ฉนั้นไม่ใช่หรือ? อังเกร”

อังเกรนัสรับสั่ง รัชเชย เขาไม่ กล้า พก
เพราะกลัวท่านอรรคราชทูต จะรับเลี้ยงอื่น สัน
ของเขาไ้

“ฉันคิดว่า” ปรีนซ์ ราโกวิกซ์ รับสั่ง
ต่อ “เราอาจจับสพายผู้ไ้ ได้ ถ้าเขาตกหลุม
อุบายซึ่งฉันคิดไว้”

“ถ้าหาก ะทรงเล้าให้ กระหม่อม ฟัง ถึง
แผนอุบายใหม่” อังเกรถามด้วยความ
กระหาย

“ແ່ละ ฉนั้นจะบอกเธอ อังเกร เพราะ
เธอจะต้องช่วยฉนั้นในการนี้ สิ่งที่คุณคิดง่าย
เหลือเกิน ฉนั้นวันฉนั้นจะต้องไปตระกว่าจะ
กลบขี้กตมากทก็เคยว ส่วนเธอต้องอยู่ทน
เ้าสพายผู้ฉนั้น ะเป็นใครก็ตาม ป้อมเ้า
คือการกล่อนไหวของฉนั้นอยู่เสมอ ทั้งยอม
รู้เ้าว่าพวงฉนั้นจะกลบขี้กต ฉนั้นเมื่อสย

ไซค์ก็ทักฉันไม่อยู่กัน ก็ ย่อม จะ ต้อง รวย
โอกาสมาทักก็สัญญาด้วยน่ะ ไ้ แลละฉัน
เข้าใจว่าภายหลังที่ฉันออกจากนั้น เจ้าสหายผู้
นั้น ต้อง มา เป็น แม่น มั่น ครั้นแล้วก็เอา
กุญแจซึ่งทำปลอมไว้ ไขเข้าไปในห้องทำการ
ของฉัน....”

“บารอน เกอ เซอมนัรอล หัวหน้าที่แห่ง
ตำรวจพระนครบาลและตำรวจอีก ๖ นายจะได้
ชุมนุมอยู่ใน ห้องนอนของฉัน ซึ่งอยู่ตรง กันข้าม
กับที่ทำการ เมื่อสหายผู้หนึ่งเข้ามาในห้องแล้ว
เธอก็ออกมาจากห้องที่ซ่อน ส่วนบารอนก็
จะได้ ให้ ตำรวจเผ่าประจัญเข้าออกทุกทางแล้ว
ก็จะเข้ามาในห้องที่ทำการเหมือนกัน โดย
วิธีนั้นแหละก็จะจับสหายผู้ได้”

ไซค์ นาง พง อย ้วย ความ สนใจ อา!
สหายผู้หนึ่งก็คือ เคาเนเตสเวลาคิเมอร์ ภรรยา
เขาเอง นี่เขาทำอะไรกัน? ความก็ทักแล้ว
วนเวียนอยู่ในศีรษะก็คือ “เคาเนเตสเวลาคิเมอร์
รอดตายขึ้น ต้องช่วยก็เก็บรักษาแห่งภรรยา
โดยได้มีความสามารถ แต่จะช่วยเหลือวิธี
ใด?” ไม่ต้องสงสัย มีหนทางเดียวเท่านั้น
คือเตือนเจ้าหล่อน แต่ในเวลานั้นเจ้าหล่อน
ก็ไม่ อยู่ในไซค์แล้ว อา! เขาจะมีโอกาส พย
เจ้าหล่อนไหมหนอ? ถ้าเขามี เจ้าหล่อนจะ
เชื่อเขาละหรือ? อย่างไรก็ดีเขาก็ได้เขียน

จดหมายเพื่อเตือนเจ้าหล่อนและที่ข้างคนใช้
ผู้หนึ่งให้เอาไปวางไว้ยังห้องที่พัก ของหล่อน
เจ้าหล่อนจะได้ รับ จดหมาย ของเขาหรือ
ไม่? เจ้าหล่อนจะอ่านหรือไม่? เป็นปัญหา
ที่ หล่อน อยุ่ใน สมอ ธิง เกร ย์กัน ท่าน
อรรถราชทักก็ได้ออกไขอะไรแล้ว คิวเขาก็
ได้ ถูกกำขังให้ ซ่อนอยู่ในห้องที่คิดจะทำกา
รเวลา อัน คับ ขัน ก็ ค่อย ๆ เคาเนตเข้ามาทัก
ขณะ....

๐ ๐ ๐ ๐

ความหวังของเขาละลายเสียแล้ว มี
เสียงไซค์ญแจดังขึ้น สัก ค่อยใครก็ได้ ยิน
เสียงเข็มนาฬิกา เขากระโดดไปในห้อง ทำ
การ และ เข็มไฟฟ้า ขึ้น สว่าง เคาเนเตสเวล
าคิเมอร์มีรู้ สักสทกสท้าน เลย แม้ แต่ น้อย ใน
เมื่อเห็นอริเกร ย์ ตรงกันข้ามเจ้าหล่อนกลับ
หลั่งน้ำตา วิมลปากก็ค่อยเผยยิ้มน้อย ๆ
ชายหนุ่มมีมือเจ้าหล่อนและถึงตัวให้นั่ง
ลงบนเก้าอี้รวม “มองสิเออร์...” เจ้าหล่อนเริ่มกล่าว
“หยด!” อริเกรกระซิบเป็นเสียงขำขัน
“ไม่มีเวลาที่จะพูดกันเสียแล้ว”

เขาพูดถูก เพราะในทันใด นั้นเอง ประค
อุ้งก็ได้ออก บารอน เกอ เซอมนัรอล
อย่างเข้ามาข้างใน หน้าเคาเนเตสเวลาคิเมอร์

ชาว มอซังฮังเกร ไช้คา กุมอยู่บนเนินซึก

“โดย คำสั่ง แห่ง ท่าน อรรคราช ทูต
ขอลา...” ขารอนกล่าวขึ้น

“มอซังฮัง” อัมเกร กล่าวขึ้น ด้วยลำ
เนียงอันหนักแน่น “ฉันเข้าใจว่าคงจะมีการ
เข้าเฝ้ากันเสียแล้ว”

“เข้าเฝ้า?” หัวหน้านคราภิบาล พู
ด้วยความสงสัย ข้าพเจ้าและพวกตำรวจ
เห็นมี ผู้ เข้ามาใน ห้อง นั้น นา ท่าน และ ข้า
พเจ้าเอง...”

“ถูกแล้ว ท่านเองมานั่งเพื่อจะบิสา
ซึ่งท่านอรรคราชทูลสั่งเสียว่าจะเข้ามาในทำ
การของท่าน ข้าพเจ้าเชื่อมั่นที่เคียวว่าท่าน
คงไม่เหมาเคานเคสวลาภิเมอว่า จะทำการ
เช่นนั้นเป็นแน่”

“ซัน อาร พิกุน ไค์ โดย แ่ม แง้”
ขารอนกล่าวตอบ เคานเคสวลาภิเมอจะมา
อยู่กับท่านสองต่อสองในเวลาอีกกันเทียบกัน
เช่นนั้นเพื่อประสงค์อะไรเล่า?”

“ท่านยังไม่เข้าใจ คงไม่เป็นการเสีย
หายอะไรไม่ใช่ว่าหรือในการที่ เคานเคส จะ มา
อยู่ในห้องของสามเฝ้าหล่อน?”

“สามเฝ้าหล่อน! ท่านนะหรือ? มอ
ซังฮัง ไช้คา”

“ชื่อของข้าพเจ้าคือวลาภิเมอ รอสทอป

จีนต่างหาก มอซังฮัง” ขารอนตอบ
อย่างไม่สทกสท้าน “เป็นนักโทษผู้ต้องถูก
เนรเทศไปจากวังเซียม มาตาม!” เขาหัน
มายังเคานเคส “ฉันจะไปส่งเธอที่ห้อง ส่วน
ท่านขารอนจะยังคงรอจิบสาอยู่ที่นี่”

บุคคลทั้งสองเดินชลชออกไปจากห้อง ทั้ง
ขารอน เกอ เออมีนอล ตัง อยู่ ผู้ เคียว
ขณะ เมอไป ถึง ประตู ห้อง ที่ พัก เคานเคสก็
ค่อย ๆ พกออกมาว่า

“มอซังฮัง...”
“อา! มาตาม” เขาพูดสวนขึ้นมาทัน
ควัน “อย่าพกกับคนทลายแล้ว!”
“ทีละเป็นหนึ่งคุณเธออยู่มาก” มอ
ซังฮัง

“โอไม่ ไค้ เป็นหนึ่ง ฉัน เลยแม่ แค่น้อย
ชื่อของเธอยังคงเป็น กรรมสิทธิ์ แก่ฉัน และ
ก็เป็นแต่เพียงยศแห่งเคานเคส วลาภิเมอ
รอสทอปจีน ที่ มา ช่วย ก็ เกียรติยศ ของ
เขาเอง”

เคานเคสยื่นมือไปให้อังเกร เมอ เขาทำ
ท่าจะไป มือแห่งคนทั้งสองไค้ประสานกัน
อีกวาระหนึ่ง เป็นครั้งที่สองภายหลังเวลา
สิบห้าแล้ว คาคอคาที่ประสพกันอีกครั้ง
หนึ่ง ครั้นแล้ว ท่านเคานเคส ก็กลับลงมพิศ
มือเจ้าหล่อนด้วยความรัก

ก่อนนั้นเคยดี เวลาที่เมอร์ รอสตอปซิน แห่ง รัสเซียไว้ ใ้กันอย่าง หฤหรรษ์ ยักัน
 ก็ถูกขับส่งไปยัง รัสเซีย ผลที่สุด สมเด็จพระเจ้าซาร์ ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทาน พร้อมด้วยภรรยาสาวสวย และจะคงตั้งอยู่
 อยุ่ไทยอัน เนื่อง จาก การที่ไ้ ภัยภัยพิบัติ ณที่นั้นจนครวญเท่ากัลปาวสาน

๔๖. ตัวเราจะเปนครูเรา ถ้าหมั่นตรวจดู ถ้าเราไม่ชอบทุกข์ ผู้อื่นจะชอบ
 ไม่มี ถ้าเราชอบสุข ผู้อื่นคงชอบด้วย.

ของ น. ล. พิษณุภาคี

กุหลาบ กับ ช่อนกลีน

ของ

“พ. ษ.”

กุหลาบมีหลายสี
ทั้งเหลืองเรืองวิไล
คราวบานหากเราเห็น
มันขัดโลहितทาม
หากเด็ดได้ก็ชม
สักครู่ก็อันนวล
เฉกนารทงามโฉม
ผมยาวเกล้าเปรมวย
จุมูกโด่งดาดำกลับ
ขามเนตรชำเลื่องชาย
กระหน่ำหอมานุพนุ่ม
ห่อนขังคิดขังใจ
หญิงนั้นสวยแต่ร้าง
เป็นต้นการเก็บจำ
ประพฤติแต่เหลวไหล
การงานนั้นแซ่เขื่อน

ชาวขจีแดงสดไส
และชมภูดงตาม
ลองเด็ดเล่นจะโดนหนาม
จระงมิบังควร
เมื่อลองดมบ่หอมทวล
ก็อเหวหตแล้วหมดสว
นำประโลมรูปสำรว
หน้ารูปไฉววิไลกาย
ประหนึ่งกับจะเย้ยทรา
ดูจะช่อนททัยไป
มิกลัดกลุ้มแสนหิว
กว่าจกัรัสถ์ถ้ำ
ก็ต่าง ๆ ก็ควานทำ
และอยู่เฝ้าขังเข้าเรือน
ชอบเล่นไฟและคบเพื่อน
มักโกรธาหาเหตุฉวี

ข่มเล่นดังเช่นทาส
หากได้สามชั่ว
นี่เพราะหลงกุหลาบ
มิตรวาทนามัน

ช่อนกลื่นชาวสอาด
ยังจัดเอาไว้ดี

เจกสตรที่เรียบร้อย
ภุมราอุส่าห์ตาม

คนเราก้เช่นกัน
ที่ทั้งหญิงชาย

รูปสวยทำไม่ได้
บัดนั้นได้เห็นว่า

ผิวพรรณอันสดใส
เช่นนี้ใครจักหวัง

นารีที่ต้น
กิริยาดอกพาสรี

นิสสัยและใจคอ
อีกการงานขยัน

เหล่านี้ย่อมคิดตน
ตลอดชาติทั้งปีเดือน

ตราบใดที่พิศเนา
ต่อเมื่อวาชว่า

บุบผาสองอย่างนี้
อย่างไหนที่ท่าหมาย

ขุ่ตวาดจะให้กลัว

ก็ทะเลาะเบาะแว้งกัน

พิศหายบ าวางมครัน

อยู่ที่ไหนเสียให้ตี

มิอุตตาดทั้งกลื่นสี่

กว่ากุหลาบที่อาบหมาม

หากจะด้อยถอยความงาม

มากลูกเกล้าเอากลื่นอาย

มักจกัมนั้นจะจงหมาย

เลือกอุปถัมภ์กิริยา

ต่อนานไปเมื่อชรา

ดูน่าเกลียดไม่จริง

เหี้ยว่นไปกลับน่าขง

แต่รูปงามก็ตามที่

ใช้ผิวพรรณหน้าตาดี

สัวส์ดีเพิ่มเฉลิมขวัญ

ประกอบก่อให้งามครัน

กิจบ้านช่องมิต้องเดือน

นฤมลปลาดเคลื่อน

ประหนึ่งเงาเต้าตามคลา

ฤชาตเมวติดกายา

และเมื่อนั้นจึงพลันหาย

อะไรดีโปรดพิปราย

ช่อนกลื่นหรือกุหลาบงาม ?

สังขาร

บ. ศิริวรรณ :

แปล และ เรียบเรียง

ความทารุณของชนชาติชาวตะวันตก
ออก ที่ใดเคยมีขึ้นในประเทศฝรั่งเศส
ไม่เคย ปรากฏว่ามี เรืองไคที่ ทารุณ ร้ายแรง
เท่าสังขาร, มีนามเต็มว่า "อ็องรี เกซีเร
สังขาร" ซึ่งนับว่า เป็นตัวสำคัญ แห่งการ
ฆาฏกรรมและการปลุกเสก, ความทารุณที่
ได้กระทำไปนั้น ปรากฏว่า ได้ทำลายชีวิต
ของ สตรี ให้ คับ สิ้นไป เกือบ นับ เป็น จำนวน
สิบ เพื่อเห็นแก่ทรัพย์สินอันเล็กน้อย
ที่เขาได้สะสมไว้ สังขารคนนั้นปลุกเสก
ไว้นานนับร้อยปี และทำเป็นมัน กอปร
ด้วย กวาง คา ทั้ง สอง มี แวວ อย่าง ประหลาด
หาก รุ่งเรืองไปยัง สตรี คนใดแล้ว อาจข้าม
จิตต์ใจความรู้สึก ของคนนั้นให้ อยู่ภายในได้
อำนาจแห่งกวางคาของเขาได้ นอกจากนี้
แล้ว สังขารยังเชื่อว่าในวิธเป็นเจ้าผู้
เกี่ยวผู้หญิงและออกอุบายล่อลวง พามา
ที่บ้านเล็ก ๆ หลง หลง ปลูก อยู่ใกล้ ๆ
บริเวณหมู่บ้านกั๊นแบร์ บ้านนี้คือ "บ้านแห่ง
ความมรณะ" สตรีใดที่หลงกลลวงล้าเข้า
เหยียบในย่านนั้นแล้ว น้อยนักที่จะนำชีพให้
รอดกลับไปยังเคหสถานของคนใดฐานะ
ของ สังขาร ที่ดำรง ชีวิต อยู่ก็ ไม่ผิด อะไรมิ
สัด้ว ที่ตกอยู่ใน ชุมนรก อันคอบ ประหลาด
ชีวิตซึ่งกันและกันอยู่ในเมืองนี้ด้วย
วันนั้นเป็นวันศุกร์, ตอนบ่าย, วันที่ ๑๑
เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๒ สังขารหรือผู้เขียน
นี้แลที่ (นามปลอม) เกิด คู่เคียงไป กับ สตรี

ผู้หนึ่งชื่อ แพร่นานาแซแกรททอนในกรุง
ปารีส ยังเฝ้าตรวจความหายนะมา
ลัทธิ จึงเป็นเหตุให้มากามมัวเซลลาโกส
มาพบเข้า หล่อนจำหนามองซิเออร์ผู้ซึ่ง
ยี่แลห์โตคัทเคียว เพราะแต่ก่อนหล่อน
รักชื่อของชายคนนั้นว่า “มองซิเออร์องเคอ
ชาควิล” ทำงานอยู่ในโรงงานแห่งหนึ่ง
และหนีมาจากเมืองลีย เมื่อครั้งถูกกอง
ทหารเยอรมันรุกเข้าไป หล่อนยังจำได้ว่า
เขาคือ พี่ชาย ของหล่อน ซึ่ง พ่สาว ของ
หล่อนมากามมัวเซลลาโกส บอมนั่งงานด้วย
ประมาณสี่กัวยานเอง เวลานั้นเป็นหิมาย
และมีทวีปสมัยคืออยู่เพียงเล็กน้อย

มองซิเออร์ ชาควิล อาศัยอยู่ในภัตตาคาร
แห่งหนึ่ง ในเมืองโยแวร์ใกล้กับนคร
ปารีส และเข้าใจตนเองว่าเขาจะมีหลัก
งานอยู่ที่ค้ายลึงแกส ก่อนที่มากามมัวเซลลา
โกสจะหนีไป มีจดหมายมาถึงน้องสาว
ของหล่อนฉบับหนึ่งกล่าวว่า หล่อนแต่ง
งานแล้ว ตั้งแต่หล่อนส่งจดหมายฉบับนั้น
มาแล้ว น้องสาว ของหล่อน ก็มีไข้ ไข้หวัด
ตรวจจากหล่อนอีกเลย ฝ่ายมากามมัวเซลลาโกส
รู้สึกสนใจมากในการที่พี่สาวของหล่อนมี
ไข้ไข้หวัดตรวจมาอีก หล่อนจึงมีจดหมาย
ไปสืบถามถึงข่าวการค้ายลึงแกส ถึงเรื่อง

ราวของมองซิเออร์ชาควิล แต่กลับได้รับ
คำตอบจากค้ายลึงแกสว่า บุรุษคนที่
กล่าวนามแล่นั้น ไม่เคยปรากฏในแถบ
นั้นเลย เมื่อเหตุการณ์ปรากฏว่าระงับหลักที่
ไหนไม่ได้ หล่อนจึงตรงไปยังสถานตำรวจ
ทันที เล่าเหตุการณ์ที่เป็นมาแล้วให้เจ้าพนักงาน
ฟังโดยตลอด เหตุด้วยเวลานั้นประเทศ
ฝรั่งเศสกำลังทำสงครามกับเยอรมัน กอง
ตำรวจ ในนครปารีสจึงมีงานมาก จึงมีใ้
มา เหลียวแล ดู ก็ การ อัน เล็ก น้อย เช่น น
เพราะเชื่อว่าคงจะไม่สลักสำคัญอะไร

ครั้นเมื่อหล่อน จำได้ว่า พี่ชาย ของหล่อน
ผู้หล่อนต้องการพบ เห็นเคียงคู่มากับ
หญิงอื่น หล่อนใคร่จะรักเขาก่อน แต่ไม่
กล้า เพราะหล่อนมีหัวใจงเลียงไปแจ้ง
ไว้กับตำรวจที่ยามประจำอยู่ใกล้ๆ บริเวณ
นั้น เมื่อตำรวจทราบเหตุการณ์ตรงไปค
นามไว้ทันที ปรากฏนามว่า “มองซิเออร์
ยี่แลห์” มีชานานกองตำรวจจึงเรียกตัว
มากามมัวเซลลาโกส ไปไต่สวนถึงเรื่อง
ราวที่มากามมัวเซลลาโกสไปอย่างลึกลับ เหตุ
นั้นเองเรื่องดังครุ ึ่งลือซอไป ทั่วโลก และเกิด
ลือส่นหา แก้วเจนนแห่งความเจริญอย่างใหญ่
โต ก็จะมีใครทราบเรื่องราวต่อไป

บทที่ ๑

บุรุษกลับเป็นเจ้าของนามนับไม่ถ้วน

ลูเชียงยี่แลท มนัสย เป็นคน คน แต่เข้า
เสมอ เมื่อตอนนั้นแล้วไม่ใคร่จะอยู่ก็ยกบ้าน
มักจะไปออกเดินเล่นในเวลาเช้า ๆ เพื่อรับ
อากาศอันสดชื่น ฝ่ายมาคามมัวเซลแซแกร
ณกับหล่อนนั้นว่า หล่อนอยู่ในโอวาทของ
ลูเชียงยี่แลท และหวังว่าเขาคงจะเป็นสามีคู่
ทุกข์คู่ยาก ของหล่อนตลอดไปจนความเท่า
ชีวิตก็ เมื่อ ยี่แลท ออกจาก บ้านไปแล้ว
หล่อนจึงคิดเตรียม กาแฟไว้ สำหรับ เขาเมื่อ
กลับมาถึงบ้านจะได้ไปทานที่เคี้ยว สักครู่
ยี่แลทกลับมาถึงบ้าน หล่อนจึงยกส้อม
ของ เขาสิกกว่าธรรมาทเป็นอยู่ เกาเอา
ว่ากระหม่อมอะไรก็กินเป็นแน่ มีชีวิต
ประทุษฐานก็มีเสียงกินอย่างปรกติ ยี่แลท
ก็ว่าหน้าไปอีกประการอย่างใดเป็น ทนใจเมื่อ
ประทุษณออก มัธยมสัณณณเข้ามารับ
ยี่แลทและได้ลูณเมื่อทนต์โคยมโค โด่คยอม
เลขเม้นท์คำเกี้ยว

ฝ่ายยี่แลทเห็นว่า คนสัณณทาทา อากา
รณเกินไป ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้เขาเสียอิสระ
ภาพ จึงฮาละวากและค่อผู้ ที่มาจับ แต่
กลับถูกมัดเสียจนไม่มีหนทางที่จะรู้ ใจ และ

ช่วยกันทรมานเอาใส่รถยนต์ไป ครั้นแล้วจึง
ให้ อีกสามคนแยกย้ายกันไปค้นของกลางซึ่ง
เป็นเครื่อง สงสัยใน บริเวณ บ้านนั้น ส่วน
มาคามมัวเซลแซแกรนั้นถูกบังคับให้ตามไป
ทุกองศาครั้งที่หลัง คำรวนนำยี่แลทมาคุม
ขังรักษาไว้ในสถาน ที่อื่นหนึ่งใน บริเวณของ
ตำรวจ การค้นบ้านได้ตรวจค้นพบจดหมาย
ต่าง ๆ มีรายเซ็นว่า "กุยงท์" นามอันนี้เป็น
นาม ของ บุรุษ ลัก ลั่น แฝง กาย อยู่ใน แถว
กึ่งแนว ซึ่งเป็นหมู่บ้านใกล้กับเมืองอุ้งกิ่ง ห่าง
จากนครปารีสราว ๓๘๐๐ เส้นนามว่า "กุยงท์
นเคอ "สังกร" นั้นเอง เป็นเด็กชายเครื่อง
เรือนเก่า ๆ ส่วนนาม "กืออ" "แฟรมินแนว"
และอื่น ๆ อีกมากซึ่งเป็นนามที่สตรีทั้งหลาย
มาแจ้งความไว้ ก็คือคนเคี้ยวกันนั่นเอง

เมื่อ เหตุ ผล อัน ทั่ว เช่น นั้น มอง ชีโฮว
โยเนง ตลกาการไต่สวน จึงพยายามไต่
สวนอย่างเต็มความสามารถ มีสัตว์ประมาณ
สิบสองคนมานำสืบในเวลาเที่ยงกัน ทั้งให้
ทราญเรองจากหนังสือพิมพ์ โดยมากหญิง
เหล่านั้นถูกปล้นปล้นอัน และสละ ละทิ้ง มาแล้ว
อย่างน่าเวทนาทั้งสิ้น ในจำพวกหญิงเหล่านั้น
มีหญิงคนหนึ่งมีนามว่า "พริ้ม" มีเรื่อง
คล้ายกับเรื่องของมาคามมัวเซลลาโกส์ มา
แจ้งความ กล่าวไว้ที่สาวของหล่อนมาคาม

คุเซ เคยมาพบกันหลายครั้งเมื่อสองปีก่อน และได้ตกลงแต่งงาน เป็นสามี ภรรยา กัน ครั้นเมื่อไปอยู่ด้วยกันแล้วสาว ของหล่อนก็ มิได้ส่งข่าวคราวมาอีกเลย ทั้งการเยี่ยม เยียนระหว่างพี่น้องก็ห่างกันไป ต่อมามิซึ นาน มีคดีอาชญากรรม อย่างลึกลับมาขึ้นศาลมี ลังครเป็นผู้ร้ายสำคัญ ในคดีเรื่องนี้ หนังสือ พิมพ์ฝรั่งเคยลงนามว่า "บลูเบย์ค"

เมื่อลังครได้ทราบข้อหาเหล่านั้นแล้ว เขา จะแสดงอาการสทกสท้านแค่ไหนก็หาไม่ เข้า กลับเห็นว่าเป็นของชิ้นเล็กอีก เขาอยู่ใน ทศมซึ่งของตำรวจเป็นเวลาานเกือบครึ่ง สิบ ข. ฝ่ายกองตำรวจก็มีได้ละทิ้งหน้าที่ ยังกง ทำการสืบสวนอย่างจริงจังตลอดไป ทุกครั้ง ที่เจ้าพนักงานนำตัวออกไปไต่สวน ลังคร มีภรรยาแล้วเป็นคำปฏิเสธรันกระต่าย สามขา อยู่เสมอว่า "ท่าน ท้าว ข้างเจ้า ทำ การ อาชญากรรมสตร. ขอให้ท่านไต่สวนหาหลัก ฐานให้มั่นคงเถิด"

ต่อมามิซึ โดยความพยายามของ เจ้าหน้าที สืบได้ความว่า ลังครเป็นผู้ ร้ายสำคัญหาเลี้ยงชีพในทางทุจริต มีการ โกง ล้อหลวง ทั่วซบซายต่าง ๆ เป็นอาทิและ เป็นคนที่ไม่มีความดีทาง เทียบอาชญากรรม ทั่วไปในจังหวัดนครราชสีมา แม้ว่าลังครจะ

เป็นผู้ที่แต่งงานแล้ว และอยู่กับบุตรภรรยา ของตัวก็ กิจที่ทำทางของเขายังเป็นที่ ต้องคำแก้ศรัทธา อยู่ทั่วไป เพราะฉะนั้น เขารังประหารชีวิตของศรัทไธ้อย่าง ง่ายภาย กอง ตำรวจ สืบสวนได้ ความว่า ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๖ จนถึง พ.ศ. ๒๔๖๓ ศรัทธาได้ ๒๐๐ คนที่ อาศัยอยู่ใน อาณาจักร ลัวะเคส. ถูก ผลาญทรัพย์สมบัติโดยใช้คำพูดล่อลวง ว่า จะแต่งงานด้วยเป็นส่วนมาก

เรื่องในการไต่สวนครั้งแรกจะกระเป็นการ ยับยักอยู่สักหน่อย เพราะเกี่ยวข้องกับ เรื่องที่ลึกลับมาก ครั้งแรกจึงสืบได้เหตุ ผลพอที่จะเขามาประกอบเข้าเป็นความจริงได้ คือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ ลังครถูกตัดสินจำคุก โดยฐานฉ้อโกงทรัพย์มิดำร ๓ ข. และประย ทัมาเข้าบ้านจากมืองซีเออร์ทวีค ซึ่งตั้งอยู่ ณ ตำบลกัมเบว มีชื่ออยู่ในนามของ มือง ซีเออร์คปองท์คัสเตอร์เอง เมื่อของ ตำรวจสืบสวนหาความจริงจนประจักษ์ อย่าง เล็ก น้อยแล้ว จึงลงความเห็นว่ามีหลักฐานพอ เป็นผู้ร้ายสำคัญและเป็นคนร้ายฉ้อฉลเปลี่ยน ย่อกลอก ซึ่งหาตัวจับยากในภาคยุโรป

บทที่ ๒๑

การสืบสวนสตรีที่หายไป

การสืบสวนเรื่องนี้ต้องใช้เวลาหลายเดือน

และต้องทำงานหนักมากในการที่จะสืบสวน
ให้รู้ ใ้แน่นอนว่า มีใครบ้างที่ลี้ภัยไ้
กระทำความชั่วไว้ เมื่อสืบไ้เท่าไรก็ร้าย
งานไปย้งสำนักงานหนังสือพิมพ์ รายวันเพื่อ
ประกาศให้ประชาชนทราบ

ในระหว่างที่เกิดเหตุย้งๆกันนี้ กอง
ตำรวจที่ประจำอยู่ในกรุงปารีสไ้เชิญให้ข้าพ
เจ้าไปช่วยเหลืสืบสวนหาเคา้เงื่อน ณที่พัก
ของ ลีกร และที่บ้านซึ่ง ลีกรไ้ไปเช่าไว้
อย่างลับๆทุกๆแห่งด้วย การสืบสวนไ้
ทำไปอย่างถี่ถ้วนทั้งหมด

แม้ว่าจะเป็นการยากลำบากที่จะไ้สวน
หาความผิดของลีกรสักเพียงใด ความจริง
ที่ประจักษ์แจ้งอยู่แก่ตาข้าพเจ้าให้เห็นว่า ลีกร
ต้องมีความผิดอย่างมหันต์

ลีกรจึงนึ้สงสัยขอเสด็จฝรั่งเศสไ้ไ้ย
ไ้ว่า การที่จะล่อลวงให้สั้ตัวมันเมาในคำพูด
ที่กลั่นแกล้งออกมานั้น มิมีคำใดที่จะ
ประเสริฐไปกว่าคำสัญญาที่จะแต่งงานด้วย
ลีกรเริ่มยกเอาขยา้ขึ้นเป็นหนทางหาเลียง
ชีพตลอดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๕๐

มาคามคูเซ เป็นหญิงแม่หม้าย และ
เป็นหญิงคนแรกที่ลีกรล่อลวงมาเป็นภรรยา
และผลที่สุดก็ถูกลีกรปล้นปล้นจนหมดตัว
หล่อนมีอายุเพียง ๒๕ ปีเท่านั้น อาศัยอยู่

ในจังหวัดโพรว็แซงตอนนี้ มีบุตรชายคน
หนึ่งชื่อ อีกร กำลังหนุ่ม คนอื่นมีอายุ ๑๘ ปี
เหตุที่หล่อนจะไ้ไ้แต่งงานกับลีกรนั้น ไ้โดย
ที่หล่อนอ่านหนังสือพิมพ์ย้งข่าว ประกาศแจ้ง
ความดังต่อไปนี้

“พ่อหม้าย มีบุตรสงคนอายุ ๕๓ ปี มี
รายไ้ไ้อย่างสมบรูณ์ ก่อรยไ้ด้วยใจโดยอ้อม
อีกรชื่อตรงและตั้งสถาปนา มีความประสงค์
จะแต่งงานกับหญิงหม้าย ซึ่งมีฐานะอัน
เกียวกันั้น”

เวลานั้นลีกรอยู่ณขั้บุตรภรรยา พ่าง
จาก บ้าน ของ มาคาม คูเซ ประมาณ ๕๐ เส้น
เมื่อทั้งสงผา้ต่างรู้จักกันแล้ว ลีกรก็
ไปเยี่ยมเยียนหล่อนเสมอมิไ้ขาด และ
ไ้ใช้นามใหม่ว่า “คิอาค” ทุกครั้งที่เขาไปหา
หล่อน เขามักจะนำของกำนัลคึกคึกไปด้วย
เสมอ มีดอกไม้และของหอมต่างๆเป็นคััน
ย้งนาน จนเข้าความสนิทสนมระหว่างคนทั้ง
สองก็ย้งแน่นแฟ้นขึ้นทุกที วันใดถ้าหาก
หล่อน มีไ้พบเห็น ลีกร แล้ว จึง กั้ทำให้
หล่อน กระวน กระวาย เป็นอันมิไ้ ความสุข
ตลอดทั้งวัน ขณะที่ลีกรหาขยา้ไปสง
สามวันนั้น หล่อนไ้ด้วยจิตหมายลั้ยหนึ่ง
กล่าวถึงความรักอย่างคึกคึก ทุกๆบรรทัด
ที่หล่อนอ่านผ่านพ้นไปแล้ว รู้สึกว่าคำพูด

ข้างคุณ^๑กับ^๒กันใจและพอใจเป็นเหลือล้น
หล่อนอ่าน และคิด เห็นภาพไป ทุก ๆ คำพูด
บางตอน ถึงกับทำให้หล่อน ประคอง จิตหมาย
ลยขึ้นจนจับด้วยความเสียว เพราะคำพูด
ในจดหมายลยขึ้นบางตอนกล่าวว่า

“ถ้าชีวิต ของฉัน ดำรง อยู่โดยมิได้ ร่วม
เรื่อง เคียงหมอน กับหล่อน แล้ว ฉันว่า
ชีวิตของฉันย่อมต่ำในโลกนี้หาความสุขมิได้
แม้ยอกรัก” นี่เป็นตอนหนึ่งในจดหมายที่
นำไปเป็นหลักฐานในศาล “เมื่อไรฉันจึง
จะมีสิทธิ์ที่จะได้นอนเคียงแนบข้างหล่อน และ
คอยประคองมืออันอ่อนนุ่ม ของหล่อน ประชิด
อยู่กับขมิ้มปากของฉัน ฉันรักหล่อนรักหล่อน
คนเดียวกับที่ฉันในโลก ——— ยอกรัก”

คำสุดท้าย ลังครุมก็จะเขียนไปถึง
สตรีทั่วไป ที่จริงจดหมายในเรื่องรัก ๆ น
ลังครุมก็จะคัดเลือกเอาจากสำนวนที่ จันท
กวี อันมี ข้อเสียได้ ประพันธ์ไว้ ครั้นเมื่อ
ตรวจดูแลเห็นว่าตอนไหนที่เพราะเหตุและจะเป็น
ที่พอใจแก่ผู้อ่านแล้ว เขาก็ลอกเอามาแต่ง
เฉพาะในตอนนั้น ฉะนั้นสตรีที่ถูกลงโดย
คำพูดในจดหมายจึงกล่าวว่า เป็น จดหมาย ที่
ยวนใจอย่างยิ่ง

ถ้าหาก หรือ ลังครุม ชักชวนให้ มาตามศเช
ยักยอกอยู่และจนตรกพิสมัยดีไปอยู่ ที่บ้านแห่ง

หนึ่งในจังหวัดเวอนเล็ก ครั้นต่อมาเมื่อฉัน
ปี พ.ศ. ๒๔๕๘ ลังครุมหรือศฉาก (ตัวปลอม)
ได้กระทำความผิดข้อใดกับสตรีมากมาย แต่
เขาเห็นว่าเจ้า ชายหนุ่ม อังเคร ยศร์ เลียง ยัง
เป็นก้างขวางคอเขาอยู่ เรืองทศพรเลียงของ
เขาจะเป็นประโยชน์กับฉันนั้น วันหนึ่งขณะเมื่อ
ลังครุมกำลังสนทนากับมาตามศลาโยลโดยฉัน
ผู้รัก ยังเลียบศร์เลียงเดินไปพบเข้าโดยมิ
ได้นึกได้ฉันว่าเหตุจะเป็นไปดังเพียงนั้น จึง
เป็นเหตุให้ฉันที่ไม่ไว้ใจกันต่อมา

เมื่ออังเครเห็นเหตุการณ์ที่พอเลียงของตัว
กระทำการนอกใจมารดาเช่นนั้น จึงรีบกลับ
มายัง และเล่าความ ให้แก่มารดา ฟังตลอด
ทุกประการ มาตามศเชโกรธอีกากเป็นพัน
เป็นไฟ พออีกากกลับมายังหล่อนจึงต่อว่า
เสียใหญ่โต ในเรื่องทีอีกากไม่ซื่อสัตย์ต่อ
ด้วยนิสัยอันหนักแน่นซึ่งเคยขึ้นเป็น สันดาน
เสียแล้ว จึงมี กระทำให้ ลังครุม ผู้รัก เป็น
อย่างไรในคำพูดอันหยาดคายเช่นนั้น นับ
แต่เวลานั้นมา บัซาร์ อันคำข้า ที่ จะ คอย
ประหารชีวิตมนุษย์ก็เข้าสั่งสู่ในวังอ้ายลังคร
ทันที นับวันนับเวลาที่จะหาโอกาสคอยล้าง
ชีพ ภรรยา และบุตร ของคน อยู่เสมอ แต่
ลังครุมได้แสดงอาการออกหน้า ทั้งยังทำ
ความสนิทสนมยิ่งกว่าเช่นก่อน เพื่อมิให้

บุตรเลี้ยงและภรรยาของคนเป็นทาสส์ว่าตัว
ของเขา คือ มี^๑ราช คอยจะคว้าตัว^๒ค้อย^๓ ทก
ขณะ เวลา^๔ล่องไปไค^๕ส่วน^๖ ลังคร^๗มี^๘ก
กระที่จะ^๙ต้อง^{๑๐}เข้าไปในนคร^{๑๑}ปรัว^{๑๒}คิ ฝ่าย^{๑๓}อึ้ง^{๑๔}เเ
ชายหนุ่ม^{๑๕} อยู่^{๑๖}ทาง^{๑๗}บ้าน^{๑๘}เกิด^{๑๙}เป็น^{๒๐}โรค^{๒๑}ขี้^{๒๒}คย^{๒๓}ย^{๒๔}ัน
มาร^{๒๕}กา^{๒๖} จึง^{๒๗}ไป^{๒๘} ตาม^{๒๙}หมอ^{๓๐} ครัน^{๓๑}หมอ^{๓๒} ตว^{๓๓}ร^{๓๔}ก^{๓๕}
ธ^{๓๖}การ^{๓๗}แล้ว^{๓๘}จึง^{๓๙}บอก^{๔๐}กับ^{๔๑}มาร^{๔๒}ว่า^{๔๓} อึ้ง^{๔๔}เเ^{๔๕}
โรค^{๔๖}เก^{๔๗}ย^{๔๘}ว^{๔๙}แก่^{๕๐}หัว^{๕๑}ไฟ^{๕๒}ท^{๕๓}ก^{๕๔}ว^{๕๕} ญ^{๕๖}ก^{๕๗}ที่^{๕๘}ระ^{๕๙}เข^{๖๐}ย^{๖๑}ย^{๖๒}า
ให้^{๖๓}ห^{๖๔}าย^{๖๕}เป็น^{๖๖}ปร^{๖๗}ก^{๖๘}ติ^{๖๙}ไค

ตอน^{๗๐}ก^{๗๑}ก^{๗๒}ใน^{๗๓}ค^{๗๔}ัน^{๗๕}น^{๗๖}ัน^{๗๗}เ^{๗๘}ง^{๗๙} ลัง^{๘๐}คร^{๘๑}กล^{๘๒}ย^{๘๓}บ้าน^{๘๔}
เพ^{๘๕}อ^{๘๖}จะ^{๘๗}มา^{๘๘}ก^{๘๙}ธ^{๙๐}การ^{๙๑}ของ^{๙๒}บุ^{๙๓}ตร^{๙๔}เล^{๙๕}ย^{๙๖}ง^{๙๗} เ^{๙๘}ม^{๙๙}เ^{๑๐๐}เ^{๑๐๑}เห็น^{๑๐๒}
ว่า^{๑๐๓}ลูก^{๑๐๔}ชาย^{๑๐๕}ยัง^{๑๐๖}ไม่^{๑๐๗}ตาย^{๑๐๘} เ^{๑๐๙}า^{๑๑๐}จ^{๑๑๑}ง^{๑๑๒}แ^{๑๑๓}ส^{๑๑๔}ก^{๑๑๕}ตัว^{๑๑๖}ของ^{๑๑๗}
เ^{๑๑๘}า^{๑๑๙}ว^{๑๒๐}า^{๑๒๑} เ^{๑๒๒}า^{๑๒๓} ธิ^{๑๒๔}ร^{๑๒๕}อ^{๑๒๖}ัน^{๑๒๗} กล^{๑๒๘}ย^{๑๒๙}บ้าน^{๑๓๐}เม^{๑๓๑}ไค^{๑๓๒}ท^{๑๓๓}ร^{๑๓๔}าย^{๑๓๕}
ข^{๑๓๖}าว^{๑๓๗}ว่า^{๑๓๘}ลูก^{๑๓๙}ไม่^{๑๔๐}ส^{๑๔๑}ย^{๑๔๒}าย^{๑๔๓} แ^{๑๔๔}ต^{๑๔๕}อย่าง^{๑๔๖}ไร^{๑๔๗}ก็^{๑๔๘} เ^{๑๔๙}า^{๑๕๐}
ค^{๑๕๑}ิ^{๑๕๒}ค^{๑๕๓}อย^{๑๕๔}เ^{๑๕๕}ม^{๑๕๖}เ^{๑๕๗}ว^{๑๕๘}า^{๑๕๙} แม^{๑๖๐}่^{๑๖๑}ล^{๑๖๒}ูก^{๑๖๓}ค^{๑๖๔}ัน^{๑๖๕}จะ^{๑๖๖}ค^{๑๖๗}อง^{๑๖๘}มี^{๑๖๙}ชี^{๑๗๐}ว^{๑๗๑}ค^{๑๗๒}อย^{๑๗๓}
ไม่^{๑๗๔}ด^{๑๗๕}ัง^{๑๗๖}พ^{๑๗๗}ร^{๑๗๘}ง^{๑๗๙}น^{๑๘๐}

ทุก^{๑๘๑}ๆ^{๑๘๒} ส^{๑๘๓}ัง^{๑๘๔}ท^{๑๘๕}ก^{๑๘๖}ๆ^{๑๘๗}อย่าง^{๑๘๘} ลัง^{๑๘๙}คร^{๑๙๐}ไค^{๑๙๑}ไค^{๑๙๒}เ^{๑๙๓}ร^{๑๙๔}ย^{๑๙๕}ม^{๑๙๖}
ไค^{๑๙๗}พ^{๑๙๘}ร^{๑๙๙}อ^{๒๐๐}ม^{๒๐๑}แล้ว^{๒๐๒} แ^{๒๐๓}ก^{๒๐๔}เ^{๒๐๕}า^{๒๐๖}เ^{๒๐๗}ร^{๒๐๘}ย^{๒๐๙}ม^{๒๑๐}ไค^{๒๑๑}อย่าง^{๒๑๒}ล^{๒๑๓}ก^{๒๑๔}ล^{๒๑๕}
ท^{๒๑๖}ล^{๒๑๗}ก^{๒๑๘} ใน^{๒๑๙}เ^{๒๒๐}ร^{๒๒๑}เ^{๒๒๒}ง^{๒๒๓}ที่^{๒๒๔}ระ^{๒๒๕}ห^{๒๒๖}าร^{๒๒๗}ม^{๒๒๘}น^{๒๒๙}ุ^{๒๓๐}ย^{๒๓๑}ย^{๒๓๒}ัง^{๒๓๓}ส^{๒๓๔}ง^{๒๓๕}น^{๒๓๖}
ล^{๒๓๗}ัง^{๒๓๘}คร^{๒๓๙}ท^{๒๔๐}ห^{๒๔๑}ย^{๒๔๒}ข^{๒๔๓}ว^{๒๔๔}ก^{๒๔๕}เ^{๒๔๖}ล^{๒๔๗}้า^{๒๔๘}อ^{๒๔๙}อก^{๒๕๐}มา^{๒๕๑}ร^{๒๕๒}าก^{๒๕๓}ค^{๒๕๔}ั^{๒๕๕}ฟ^{๒๕๖}าง^{๒๕๗}กล^{๒๕๘}่า^{๒๕๙}
ว^{๒๖๐}า^{๒๖๑} “วัน^{๒๖๒}น^{๒๖๓}ัก^{๒๖๔}การ^{๒๖๕}าง^{๒๖๖}าน^{๒๖๗}ของ^{๒๖๘}ค^{๒๖๙}ัน^{๒๗๐}ส^{๒๗๑}ำ^{๒๗๒}เ^{๒๗๓}ร^{๒๗๔}เ^{๒๗๕}ง^{๒๗๖}ไค^{๒๗๗}อย่าง^{๒๗๘}
เ^{๒๗๙}ร^{๒๘๐}ย^{๒๘๑}ข^{๒๘๒}ว^{๒๘๓}ย^{๒๘๔}” ลัง^{๒๘๕}คร^{๒๘๖}พ^{๒๘๗}ท^{๒๘๘} แ^{๒๘๙}ส^{๒๙๐}ก^{๒๙๑} ก^{๒๙๒}ิ^{๒๙๓}ร^{๒๙๔}ย^{๒๙๕}า^{๒๙๖} ย์^{๒๙๗}ล^{๒๙๘}ม^{๒๙๙}
“เ^{๓๐๐}เพราะ^{๓๐๑}ค^{๓๐๒}ัน^{๓๐๓}น^{๓๐๔}เ^{๓๐๕}ล^{๓๐๖}อ^{๓๐๗}น^{๓๐๘}กับ^{๓๐๙}ล^{๓๑๐}ูก^{๓๑๑}ชาย^{๓๑๒}จะ^{๓๑๓}ค^{๓๑๔}อง^{๓๑๕}ค^{๓๑๖}มิ^{๓๑๗}ให้^{๓๑๘}พ^{๓๑๙}ร^{๓๒๐}
แ^{๓๒๑}ก^{๓๒๒}ัน^{๓๒๓}เพ^{๓๒๔}อ^{๓๒๕}เป็น^{๓๒๖}เ^{๓๒๗}ก^{๓๒๘}ย^{๓๒๙}ร^{๓๓๐}ก^{๓๓๑}ิ^{๓๓๒}ย^{๓๓๓}ค^{๓๓๔}”

น^{๓๓๕}ำ^{๓๓๖}ส^{๓๓๗}ำ^{๓๓๘}ว^{๓๓๙}า^{๓๔๐} แม^{๓๔๑}่^{๓๔๒}ล^{๓๔๓}ูก^{๓๔๔}ท^{๓๔๕}ัง^{๓๔๖}ส^{๓๔๗}อง^{๓๔๘}พ^{๓๔๙}า^{๓๕๐}ข^{๓๕๑}อ^{๓๕๒} ไค^{๓๕๓}

ไค^{๓๕๔}น^{๓๕๕}อ^{๓๕๖}ัย^{๓๕๗}ล^{๓๕๘}ัง^{๓๕๙}คร^{๓๖๐} จึง^{๓๖๑}พ^{๓๖๒}าก^{๓๖๓}ัน^{๓๖๔} ค^{๓๖๕}ิม^{๓๖๖}เ^{๓๖๗}ล^{๓๖๘}้า^{๓๖๙}ข^{๓๗๐}ว^{๓๗๑}ก^{๓๗๒}ท^{๓๗๓}ัน^{๓๗๔}
ข^{๓๗๕}ก^{๓๗๖}อ^{๓๗๗}ก^{๓๗๘}มา^{๓๗๙}ค^{๓๘๐}า^{๓๘๑}ม^{๓๘๒}ค^{๓๘๓}ำ^{๓๘๔}ข^{๓๘๕}ว^{๓๘๖}อ^{๓๘๗}ัง^{๓๘๘}ของ^{๓๘๙}ม^{๓๙๐}ัน^{๓๙๑} ส่วน^{๓๙๒}อ^{๓๙๓}ัย^{๓๙๔}
ม^{๓๙๕}น^{๓๙๖}ุ^{๓๙๗}ย^{๓๙๘}อ^{๓๙๙}ย^{๔๐๐}าค^{๔๐๑} ม^{๔๐๒}ัน^{๔๐๓}ัก^{๔๐๔}ค^{๔๐๕}ม^{๔๐๖}ค^{๔๐๗}ว^{๔๐๘}ย^{๔๐๙}เ^{๔๑๐}ห^{๔๑๑}ม^{๔๑๒}อ^{๔๑๓}น^{๔๑๔}ก^{๔๑๕}ัน^{๔๑๖} แ^{๔๑๗}ก^{๔๑๘}
ห^{๔๑๙}า^{๔๒๐}ค^{๔๒๑}ิม^{๔๒๒}เ^{๔๒๓}ล^{๔๒๔}้า^{๔๒๕}ใน^{๔๒๖}ข^{๔๒๗}ว^{๔๒๘}ค^{๔๒๙}ัน^{๔๓๐}น^{๔๓๑}เ^{๔๓๒}ไม่^{๔๓๓} ท^{๔๓๔}น^{๔๓๕}ง^{๔๓๖}ช^{๔๓๗}ว^{๔๓๘}น^{๔๓๙}า^{๔๔๐}พ^{๔๔๑}ิก^{๔๔๒}
ไค^{๔๔๓}ห^{๔๔๔}ัง^{๔๔๕} แม^{๔๔๖}่^{๔๔๗}ล^{๔๔๘}ูก^{๔๔๙}ท^{๔๕๐}ัง^{๔๕๑}ส^{๔๕๒}อง^{๔๕๓}ค^{๔๕๔}อง^{๔๕๕}แ^{๔๕๖}ก^{๔๕๗}เ^{๔๕๘}ว^{๔๕๙}ม^{๔๖๐}พ^{๔๖๑}ิน^{๔๖๒}าค^{๔๖๓}
ไค^{๔๖๔}ไป^{๔๖๕}ตาม^{๔๖๖}ก^{๔๖๗}ัน^{๔๖๘}ค^{๔๖๙}ว^{๔๗๐}ย^{๔๗๑}า^{๔๗๒}พ^{๔๗๓}ิ^{๔๗๔}ม^{๔๗๕}ใน^{๔๗๖}ข^{๔๗๗}ว^{๔๗๘}ค^{๔๗๙}ัน^{๔๘๐}เ^{๔๘๑}เ^{๔๘๒}ง^{๔๘๓} ค^{๔๘๔}อน^{๔๘๕}
ค^{๔๘๖}ัก^{๔๘๗}ค^{๔๘๘}ัน^{๔๘๙}ว^{๔๙๐}ัน^{๔๙๑}น^{๔๙๒}ัน^{๔๙๓} มี^{๔๙๔}ข^{๔๙๕}ว^{๔๙๖}บ้าน^{๔๙๗}ส^{๔๙๘}อง^{๔๙๙}ค^{๕๐๐}น^{๕๐๑}เ^{๕๐๒}ก^{๕๐๓}ัน^{๕๐๔}ไป^{๕๐๕}
ท^{๕๐๖}าง^{๕๐๗}บ้าน^{๕๐๘}ท^{๕๐๙}ล^{๕๑๐}ัง^{๕๑๑}คร^{๕๑๒}อ^{๕๑๓}อยู่^{๕๑๔} แ^{๕๑๕}ล^{๕๑๖}เ^{๕๑๗}เห็น^{๕๑๘}แ^{๕๑๙}ส^{๕๒๐}ง^{๕๒๑}เ^{๕๒๒}ฟ^{๕๒๓}ไค^{๕๒๔}ห^{๕๒๕}ว^{๕๒๖}ๆ^{๕๒๗}

ส^{๕๒๘}อง^{๕๒๙}อ^{๕๓๐}อก^{๕๓๑}มา^{๕๓๒}ท^{๕๓๓}าง^{๕๓๔}ห^{๕๓๕}น^{๕๓๖}ำ^{๕๓๗}ค^{๕๓๘}ว^{๕๓๙} ห^{๕๔๐}ี^{๕๔๑}ง^{๕๔๒}ค^{๕๔๓}ว^{๕๔๔} และ^{๕๔๕}ส^{๕๔๖}ัง^{๕๔๗}เก^{๕๔๘}ด^{๕๔๙}
เ^{๕๕๐}เห็น^{๕๕๑}ว^{๕๕๒}า^{๕๕๓}ท^{๕๕๔}าง^{๕๕๕}ย^{๕๕๖}ล^{๕๕๗}อ^{๕๕๘}ง^{๕๕๙}มี^{๕๖๐}ค^{๕๖๑}วัน^{๕๖๒}ค^{๕๖๓}ำ^{๕๖๔}ข^{๕๖๕}น^{๕๖๖}ไค^{๕๖๗}ม^{๕๖๘}ง^{๕๖๙} มี^{๕๗๐}ัก^{๕๗๑}ก^{๕๗๒}ัน^{๕๗๓}
ค^{๕๗๔}น^{๕๗๕}แ^{๕๗๖}ส^{๕๗๗}ย^{๕๗๘}ม^{๕๗๙}ก^{๕๘๐} น^{๕๘๑}ั^{๕๘๒}ย^{๕๘๓}แ^{๕๘๔}ก^{๕๘๕}ค^{๕๘๖}ว^{๕๘๗}น^{๕๘๘}ัน^{๕๘๙}มา^{๕๙๐} มา^{๕๙๑}ค^{๕๙๒}า^{๕๙๓}ม^{๕๙๔}
พ^{๕๙๕}ริ^{๕๙๖}ม^{๕๙๗}ัง^{๕๙๘} น^{๕๙๙}ั^{๖๐๐}ง^{๖๐๑}ส^{๖๐๒}ำ^{๖๐๓}ว^{๖๐๔}ของ^{๖๐๕}มา^{๖๐๖}ค^{๖๐๗}า^{๖๐๘}ม^{๖๐๙}ค^{๖๑๐}ุ^{๖๑๑}เซ^{๖๑๒} ก^{๖๑๓}ั^{๖๑๔}มี^{๖๑๕}ไค^{๖๑๖}พ^{๖๑๗}ย^{๖๑๘}
ปะ^{๖๑๙}พ^{๖๒๐}ส^{๖๒๑}ำ^{๖๒๒}ว^{๖๒๓} และ^{๖๒๔}ท^{๖๒๕}า^{๖๒๖}น^{๖๒๗}ข^{๖๒๘}าย^{๖๒๙} อ^{๖๓๐}ีก^{๖๓๑}เล^{๖๓๒}ย^{๖๓๓} ค^{๖๓๔}น^{๖๓๕}ัน^{๖๓๖}จ^{๖๓๗}ึง^{๖๓๘}
ส^{๖๓๙}ั^{๖๔๐}ณ^{๖๔๑}ี^{๖๔๒}ฐ^{๖๔๓}ำ^{๖๔๔}น^{๖๔๕}ว่า^{๖๔๖}ล^{๖๔๗}ัง^{๖๔๘}คร^{๖๔๙}ะ^{๖๕๐}พ^{๖๕๑}ระ^{๖๕๒}ห^{๖๕๓}าร^{๖๕๔}ชี^{๖๕๕}ว^{๖๕๖}ิ^{๖๕๗}ค^{๖๕๘}ของ^{๖๕๙}ค^{๖๖๐}น^{๖๖๑}ท^{๖๖๒}ัง^{๖๖๓}ส^{๖๖๔}อง^{๖๖๕}
น^{๖๖๖}ไค^{๖๖๗}ย^{๖๖๘}ไค^{๖๖๙} แ^{๖๗๐}ก^{๖๗๑}ส^{๖๗๒}อ^{๖๗๓}อ^{๖๗๔} ช^{๖๗๕}ี^{๖๗๖}ยา^{๖๗๗}เซ^{๖๗๘}ค^{๖๗๙}ัก^{๖๘๐}ล^{๖๘๑}ัน^{๖๘๒} ช^{๖๘๓}ว^{๖๘๔}เ^{๖๘๕}น^{๖๘๖} ใน^{๖๘๗}การ^{๖๘๘}
เ^{๖๘๙}า^{๖๙๐}ให้^{๖๙๑}ห^{๖๙๒}ม^{๖๙๓}ค^{๖๙๔}ส^{๖๙๕}น^{๖๙๖}ไป^{๖๙๗} (แ^{๖๙๘}ก^{๖๙๙}ส^{๗๐๐}น^{๗๐๑}ค^{๗๐๒}ัน^{๗๐๓}ช^{๗๐๔}ว^{๗๐๕}เ^{๗๐๖}น^{๗๐๗}การ^{๗๐๘})

เ^{๗๐๙}า^{๗๑๐}ค^{๗๑๑}ัก^{๗๑๒}ส^{๗๑๓}ค^{๗๑๔} เ^{๗๑๕}เพราะ^{๗๑๖}มี^{๗๑๗}ค^{๗๑๘}ว^{๗๑๙}ร^{๗๒๐}ัน^{๗๒๑}เ^{๗๒๒}ะ^{๗๒๓}ม^{๗๒๔}า^{๗๒๕}ด^{๗๒๖}๔๐๐๐
ค^{๗๒๗}ัก^{๗๒๘}เ^{๗๒๙}เ^{๗๓๐}น^{๗๓๑}ค^{๗๓๒}ิ^{๗๓๓}ก^{๗๓๔}ร^{๗๓๕}เ^{๗๓๖}น^{๗๓๗}ค^{๗๓๘}ิ^{๗๓๙}ก^{๗๔๐}ร^{๗๔๑}ท^{๗๔๒})

ค^{๗๔๓}ว^{๗๔๔}า^{๗๔๕}ม^{๗๔๖}ค^{๗๔๗}ิ^{๗๔๘}ก^{๗๔๙}ของ^{๗๕๐}ล^{๗๕๑}ัง^{๗๕๒}คร^{๗๕๓}อ^{๗๕๔}าร^{๗๕๕}ส^{๗๕๖}ั^{๗๕๗}ณ^{๗๕๘}ี^{๗๕๙}ฐ^{๗๖๐}ำ^{๗๖๑}น^{๗๖๒}เ^{๗๖๓}า^{๗๖๔}ไค^{๗๖๕}ย^{๗๖๖}
ท^{๗๖๗}ค^{๗๖๘}ห^{๗๖๙}า^{๗๗๐}ย^{๗๗๑}ค^{๗๗๒}ย^{๗๗๓}ห^{๗๗๔}ึง^{๗๗๕} ซ^{๗๗๖}ึง^{๗๗๗}เ^{๗๗๘}า^{๗๗๙}ไค^{๗๘๐}่^{๗๘๑}ส^{๗๘๒}ำ^{๗๘๓}ร^{๗๘๔}าก^{๗๘๕}ก^{๗๘๖}ัก^{๗๘๗}ค^{๗๘๘}า^{๗๘๙}
ค^{๗๙๐}าร^{๗๙๑}แ^{๗๙๒}ค^{๗๙๓}ัน^{๗๙๔}เ^{๗๙๕} จ^{๗๙๖}ำ^{๗๙๗}ห^{๗๙๘}ำ^{๗๙๙} ข^{๘๐๐}อง^{๘๐๑}ด^{๘๐๒}ิง^{๘๐๓} ผ^{๘๐๔}ั^{๘๐๕}ย^{๘๐๖}ัง^{๘๐๗}ค^{๘๐๘}ย^{๘๐๙}การ^{๘๑๐}
ก^{๘๑๑}อง^{๘๑๒}ค^{๘๑๓}ำ^{๘๑๔}ว^{๘๑๕}จ^{๘๑๖} กล^{๘๑๗}่า^{๘๑๘}ว^{๘๑๙}ด^{๘๒๐}ิง^{๘๒๑}ก^{๘๒๒}ว^{๘๒๓}ำ^{๘๒๔}น^{๘๒๕}า^{๘๒๖}พ^{๘๒๗}ล^{๘๒๘}ค^{๘๒๙}ำ^{๘๓๐}ว^{๘๓๑}จ^{๘๓๒}ไค^{๘๓๓}
ค^{๘๓๔}ว^{๘๓๕}ร^{๘๓๖}ย^{๘๓๗}ำ^{๘๓๘}น^{๘๓๙}เ^{๘๔๐}า^{๘๔๑} แ^{๘๔๒}ล^{๘๔๓}ะ^{๘๔๔} ย^{๘๔๕}ัง^{๘๔๖}กล^{๘๔๗}่า^{๘๔๘}ว^{๘๔๙} ค^{๘๕๐}อ^{๘๕๑}ไค^{๘๕๒}่^{๘๕๓}ย^{๘๕๔}ว่า^{๘๕๕}
เ^{๘๕๖}า^{๘๕๗}มี^{๘๕๘}ค^{๘๕๙}ว^{๘๖๐}า^{๘๖๑}ม^{๘๖๒}เ^{๘๖๓}ล^{๘๖๔}เ^{๘๖๕}ย^{๘๖๖}เ^{๘๖๗}า^{๘๖๘}ม^{๘๖๙}าก^{๘๗๐}การ^{๘๗๑}ท^{๘๗๒} มี^{๘๗๓}ั^{๘๗๔}ระ^{๘๗๕} จ^{๘๗๖}ำ^{๘๗๗}เ^{๘๗๘}า^{๘๗๙}
พ^{๘๘๐}ริง^{๘๘๑}ๆ^{๘๘๒} ท^{๘๘๓}ำ^{๘๘๔}ก^{๘๘๕}ว^{๘๘๖}ำ^{๘๘๗}น^{๘๘๘}ไค^{๘๘๙} เ^{๘๙๐}ล^{๘๙๑}เ^{๘๙๒}ย^{๘๙๓}ไค^{๘๙๔}มิ^{๘๙๕}ไค^{๘๙๖}พ^{๘๙๗}ย^{๘๙๘} ก^{๘๙๙}ั^{๙๐๐}ย^{๙๐๑}ก^{๙๐๒}อง^{๙๐๓}

คำรว และจะทิ้งจากไปอีกสักอาทิตย์กว่าๆ
 รกทรายล้นขึ้นถึงครึ่งหน้า “ข้าพเจ้า
 ได้ตกลงกับผู้ช่วยว่ามารู้จักกิจกรรมของ
 ข้าพเจ้า และได้ถาม ถึงเรื่อง ควันท้อง จาก
 ปล่องเมือกนั้นก่อน” นี่เป็น รกทราย ของ
 สังคร ตอน นั้น และ เขียน ต่อไป อีก ว่า
 “การตกลงกันนี้ ข้าพเจ้าเกรงว่าจะต้องขอ
 เลื่อน เพราะเหตุการณ์และยุคของข้าพเจ้า
 มี กิจวัตร ต้องไป เยี่ยมญาติใน กรุง ลอนดอน
 และจะพักอยู่ที่นั่นราว ๑ ปีเศษ เมื่อเขากลับ
 มาแล้ว ข้าพเจ้า จะ แจ้งให้ทราบ ในที่สุด
 ข้าพเจ้าคิดว่า หนทางที่ ข้าพเจ้า ควร จะ
 อธิบาย เรื่องนี้ให้ท่านเข้าใจ เสียให้แจ่มแจ้ง
 มีดังนี้จะทำให้ท่านเป็นที่เคลือบแคลงต่อไป”

นอกจากนี้ ยังมีเรื่อง แปลก ๆ ที่พอ จะนำ
 มาเป็นหลักฐานได้ คือ สังครมีสัมภพเจ้า
 ตัวเล่มหนึ่ง สมกับนั้นคืออยู่ในกระเป๋าสี
 ของเขาเสมอ และในสมภพนั้นไม่มีเรื่อง
 อะไรนอกจากรกทรายเหตุย่อๆ ถึงกิจการ
 ที่เขาได้กระทำมาแล้ว เมื่อสังครได้ทำกิจ
 สำเร็จสมดังมีโนระ เขา จึงถาม มาคาม
 ลาโยลินไปยังเมืองล่อง ดังนามใหม่แทน
 ตัวของเขาว่า “เซอร์ซัส” สังคร นั้นก็มีใจ
 อยู่เสมอ ว่า เขาได้ ประหาร มาคามคุเซ
 และบุตร ชายเลี้ยงได้ โดยไม่มี อุปสรรค อันใด

มากักกัน เหตุนี้จึงทำให้จิตใจของเขา
 สึกเติมยิ่งขึ้น และนึกเสียดสีว่าสังครนั้นคือ
 เคียววานนั้นเอง อาจประหารเสียเมื่อไร
 ก็ได้ ยิ่งกว่านั้นสังครยังเป็นคนที่มีความรัก
 และเป็นคนที่สามารถผลลุ่มม่อม กิริยาท่าทาง
 เป็นที่ต้องคำแก้สคริทั่วไป คำพูดที่แสดง
 ถึงความรัก ในรกทราย คำพูดในเมื่อเวลา
 สันทนาและท่าทางออกอุบาย เหล่านี้ทำ
 ให้สังครทั้งหลายเห็นสังครเป็นคนที่มีความรัก
 สุจริตโดยแท้จริงทั้งสิ้น

มาคามลาโยลิน เป็นสตรีมากร บวชชี
 มีบุตรมาก สังครจึงใจประหลาดโดย
 ใจวิเศษเคียววานก็พูดโดยเคียววานแล้ว คน
 แรกสังครไปเยี่ยมหล่อนก่อนเสมอมิได้ ซาก
 ยางครั้งก็เข้ารถยนต์ และพาหล่อนไปเที่ยว
 ที่จังหวัด ฟองแดงเนอเบลส และ เสวย รม
 ประทานอาหารที่ภัตตาคารฟรังส์ ครั้นต่อ
 ไป วันหลังๆ หล่อนไปหา เขาก็บ้านโดย คน
 เองบ้าง เมื่อใด โอกาสเช่นนี้ สังครจึง
 ซักชวนให้ หล่อน จำหน่าย ภริยา สมบัติ เสีย
 และกล่าวว่า เขาจะเป็นผู้ จำหน่ายให้ ได้ราคา
 อย่างงาม ส่วนมาคามลาโยลินเล่าในเวลา
 นั้นคงวิญญูณณ กำลังตกอยู่ภายใต้ อาณัติ
 แห่งไฟฟ้า ซึ่งมี กำลัง มาก กว่าโดย เฉพาะ
 หล่อนมิได้ปรีปาก้านแม้แต่คำเดียว ลง

ความเห็นก็ด้วยได้อย่างง่ายดาย ครั้นเวลา
ล่วงมาได้สองวัน ลังครุ จำหน่าย ทรัพย์สิน
สมบัติเหล่านั้นหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว แลหา
โอกาสชวนหล่อนไปเที่ยวในจังหวัดแวนเลก
เมื่อหล่อนไปกับเขาแล้วก็มีโรคกลับมาอีกเลย
และไม่มีใครรู้ เหตุผลว่า หล่อนหายไป
ในสารทิศโค สมบัติของหล่อนทั้งหมดประ
มาณ ๕๐ ปอนด์ ตกเป็นสิทธิของลังครุทั้งสิ้น

เรื่องนั้นฉันว่า ลังครุคงจะเสีย
วางยาพิษในร้านองเคียวกับที่เก่าแก่มาตาม
กูเซ้นเอง และประกอยด้วยโคพิษศพต่าง
จากจังหวัดแวนเลกประมาณ ๑๐๐ เส้น จึง
โคเชื่อนอนอย่างแน่นนอนว่า เมื่อหล่อนถูก
วางยาพิษแล้ว ลังครุนำศพไปทิ้งในลำ
น้ำใกล้ๆ นั้นเอง

เรื่องนี้จะเอา เป็นที่แน่นอน ที่เคียวไม่โก
แต่มีน้ำหนักค่อนข้างจะเป็นความจริง เพราะ
สมบัติของ หล่อน ทั้งหมด ที่เก็บไว้ ไม่ ใด ก
จำหน่ายไปหมด ส่วนที่เป็นหนี้สำคัญ
ลังครุเก็บเอาไว้ หนี้สำคัญเหล่านั้นค้น
พบเมื่อลังครุถูกจับแล้ว

บทที่ ๓

วาระสุดท้ายของมาตามบูยแลง

เมื่อเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ลังครุประกาศ
ทางหนังสือพิมพ์ถือว่า

“ชายโสครุ อายุ ๔๕ ปี มีอายุโคยละ
๔๐๐ ปอนด์ ประสงค์จะทำการสมรสกับ
สตรีที่มีความรักดีคือ จะเป็นสตรีที่มีความ
งามหรือไม่นั้น ไม่จำเป็น แต่ต้องเป็นผู้
ที่มีฐานะหาเลี้ยงชีพพอควร” เมื่อมาตาม
บูยแลงได้ทราบความ ความประกาศ หนังสือ
พิมพ์แล้ว หล่อนก็กระวนกระวายถึงการ
แต่งงานทันที

ภายหลังหล่อนมาพบกับ
ลังครุ และวันต่อๆ ไปลังครุก็ไปหาหล่อน
มิได้ขาด และแกล้งกล่าวว่า เขารู้สึก
มีความปฏิพัทธ์หล่อนเป็นอันมาก ถ้าหล่อน
เต็มใจจะแต่งงานกับเขาแล้ว เขาจะเป็นผู้
บำรุงความสุขให้แก่หล่อนอย่างพอใจ อัน
ที่จริงมาตามบูยแลงก็มีใจเป็นคนสาว มี
อายุถึง ๕๐ กว่าแล้ว อ้วน, เตี้ย, ถ้าจะ
กล่าวถึงความงามก็ไม่มีบุรุษใดจะหมายชม
อีกต่อไป แต่ลังครุพอใจอย่างเฝ้ายั่วเท่า
นั้นคือ เงิน ๘๐๐ ปอนด์ซึ่งหล่อนเป็นเจ้าของ

ด้วยความมีใจผูกพันอยู่ในลังครุ เป็นอัน
มาก ดังนั้นต่อๆ ไป มาตามบูยแลง
จึงต้องไปหาลังครุบ้าง หล่อนมีวิสัยคิดว่า
เลี้ยวเวลานี้ หล่อน ตึก บ่วง แห่ง ความเพินาศ
การที่ มาตามบูยแลง มาหาลังครุ โดยที่ลังครุ
มีจิตใจเช่นนั้น จึงเป็นโอกาสอันดีสำหรับ
ลังครุที่จะเตือนให้หล่อนรีบแต่งงานเสีย ควบ

เมื่อแต่งงานแล้ว จะได้ไปเที่ยวใน ประเทศ
ฮอลแลนด์ด้วยกัน

ความทางใจของเจ้าพนักงานได้ความ
ว่า เมื่อถึงคราจะมาตามขยแกลงไปในเมือง
แวนูเลท มาตามขยแกลงซอหีบเหล็กใหญ่
ไปใบหนึ่ง พอรุ่งขึ้นเจ้าหล่อนใส่กุญแจห้อง
ไปกับถึงคราที่ขานแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่นอกพระ
นคร คือขานแห่งความมรณะ แรกที่ไป
ถึงขาน หล่อนรู้สึกประหลาดใจมาก จึงถาม
ถึงคราว่าเหตุใด จึงไม่มีคนไว้สำหรับใช้สอย
ในบ้านข้าง ลังคราผลากกว่า จึงทำได้ว่า
คนทำครัวช่วย ทำงานไม่ได้ เขาอนุญาตให้
ลากลับไปบ้านเสียแล้ว คำแก้ตัวของถึงครา
อย่างผลากเช่นนั้น จึงไม่ทำให้มาตามขยแกลง
นึกสงสัยสิ่งใดหมด ส่วนในเรื่องเงินทอง
ถึงครามีได้เบียดเบียนเลย เพราะนึกเสียว่า
ชีวิตของหล่อนอยู่ในกำมือแล้ว จะขยเสีย
ในคราใดก็ได้

หาก มาตามขยแกลง จะไปพัก อยู่ ที่ บ้าน
ถึงคราหลายวันแล้วก็จึง ภิราการต่าง ๆ
เขาได้ ทำไป อย่าง มีค ชิก โขย มีได้เสีย ให้
หล่อนเห็นเลย วันหนึ่ง ขณะเมื่อถึงครา
ออกจากบ้านไปถึงเจดหมายถึงสัตว์อีกคนหนึ่ง
มาตามขยแกลงจึงเดินขึ้นไปขึ้นบน ครั้นมา
ถึงห้อง ๆ หนึ่งใส่กุญแจอยู่ หล่อนจึงมอง

ลงไปดูความรูกุญแจนั้น เห็นเส้นผ้าเครื่อง
แต่งกายหญิง และ รองเท้า วาง อยู่เกาะเกาะใน
ห้องนั้น หล่อนเข้าใจว่า เครื่องแต่งกาย
เหล่านี้ เป็น เครื่อง แต่งกาย ของ หญิง ที่ มา
อยู่ก่อน

ด้วยความกระหายของหล่อนที่อยากจะรู้
เรื่อง พอถึงคราถึงเจดหมายกลับมากล้น
จึงถามว่า เครื่องแต่งตัวและรองเท้าเหล่านี
นี้ของใคร ถึงคราหมกทำ นิ่งอันอยู่นาน
พลางถอนใจยาวและตอบว่า “บอกรัก, ผ้า
ผืนที่ทิ้งอยู่ในห้องนี้ เป็นเครื่องแต่งตัวของ
ฉันเอง ฉันไปร้องไห้แสดงความอาลัย
และความมกตัญญูต่อท่านเสมอ ฉันจะทิ้ง
เสียไม่ได้ จึงจำเป็นต้องเก็บไว้เป็นเครื่อง
ระดุดข้อไป” เขาพูดแสดงความเสียใจ
และสอกลสอนมากมาย การที่เขาต้องลง
ทุนทำถึงเพียงนี้ ก็โดยคิดว่าหล่อนมิใช่หญิง
ขยขยญาอย่างที่แล้ว ๆ มา

จิตใจของถึงคราคูณคิดอยู่เสมอว่า เหตุ
การณ์ที่ มาตามขยแกลง มาพบ เขานี้ เป็นการ
อัศจรรย์มงคล อย่างยิ่ง เพราะถ้าหล่อนนำ
เอาเรื่องราวที่เล่ามา ไปเล่าให้เพื่อนของ
หล่อนฟัง ความลับอันนี้คงจะระเบิดขึ้นอย่าง
แน่นอน ดังนั้น ทุก สมชายใจ เขาออกที่
ถึงคราเห็นหน้ามาตามขยแกลง เขาก็ก็อยู่

เสมว่าหล่อนจะรักข้าพเจ้าในคืนวันนั้นเอง
 เข็มวันหนึ่ง ลังกรชวนมากามขยแฉง
 ซอกม่านที่เล่นหลังบ้าน ลังกรเอ่ยขึ้นว่า
 “ฉันคิดว่า หล่อน ควรจะจำหน้าผมยัก เหล่า
 นั้นเสียก่อนที่เราจะไปยังประเทศออกเคเรเลีย
 ถ้าหากเรายังถึงวัน อยู่ในเรื่องนั้นแล้วจะทำให้
 ใเรา ทั้งสอง ต้อง เป็น ทิ้งหน้าทิ้งหลัง อยู่
 เสมอ” เขาพูดพลาง ยิ้มยั่วให้ มากาม
 ขยแฉงคิดขบขะ บางทีก็อ้างถึงความสุข
 ภายหลัง และบางทีก็กล่าวว่ามีสติได้
 สามีชาวฝรั่งเศสนั้นว่าเป็นผู้ที่มีเกียรติยศสูง
 เหล่านี้ เป็นคำพูดที่ลังกร มักจะนำมาโปรยไว้
 ก่อน ค่อยหน้าให้หญิงลังกรทำเป็นคนทวิม ๆ
 และสภาพ มิใช่เขาจะชอบ ทั้งแสดงความรัก
 อกอย่างซื่อสัตย์ด้วย และเขาอาจกล่าวได้
 ว่าไม่มีบุตรใดในโลกที่มิส่ายคางม มีอำนาจ
 ถึงกับ เข้าไป มีก ขั้ว หัวใจ ของ สตรีให้ ยับได้
 อานุภาพได้ อย่างเช่น ลังกร ทั้งสองนี้
 สนมกันอยู่ ณ นาคาคี ๑๑
 “หล่อน จะคืนน้ำหวาน สัก ด้วยหนึ่งใหม่
 ก่อนที่หล่อนจะเข้านอน” ลังกรทัก ขณะ
 เมื่อทั้งสองเดินเข้ามาในชั้น
 ครั้นเมื่อเข้ามาในชั้นแล้ว เขาตรง
 ไปหอบ ขวบน้ำตาล และ พลวัก แก้ว อันหนึ่ง
 ด้วยถนัดจนน้ำสองใบ ลังกรทรวด้วย

แก้วสองใบนั้นอย่างถนัดวัน พลิกไปมาอยู่
 หลายรอบโดยหล่อนมิได้สังเกต เมื่อเสร็จ
 การตรวจตราอย่างถนัดแล้ว จึงวางไว้ตรง
 หน้าหล่อน ๑ ใบ และ อีกใบหนึ่งนั้นเอาไว้
 สำหรับเขา ครั้นแล้วจึงหอบขวบน้ำตาล
 เทใส่ลงไปในถ้วยแก้วทั้งสอง และ เขี่ยไขคา
 เทลงไปด้วยจนเต็มแก้ว
 “ฉันกระหายน้ำมาก เห็นจะเป็นถ้วย
 อากาศไม่สู้ระค” ลังกรกล่าวเป็นคำนำ
 “ก็ฉันก็เหมือนกันและกระ” หล่อนตอบ
 พร้อมด้วยยก แก้วน้ำหวานขึ้นดื่มจนหมด
 ส่วนลังกรเล่า ยกแก้วขึ้นดื่มพร้อมกัน
 แต่ดวงตาทั้งสอง คอยจับ อยู่กับ แก้ว ของ
 มากามขยแฉง เรื่องนี้ไม่มีใครรู้เลยนอก
 จากลังกรคนเดียวเท่านั้น ย้ำพิณทำไม
 จึงลงไปอยู่ในถ้วยแก้วของมากามขยแฉงได้
 เพราะลังกร แอบหยอกลงไปให้ไว้ ก่อน ที่ จะ
 ออกไปนั่งคุยกันนอกบ้าน และลังกรยังรู้
 อีกว่ายาพิณนั้นจะมีกำลังถึงเพียงไหน ถ้า
 หากเดิมไขคาลงไปก่อนแล้ว และให้หล่อน
 ดื่ม แต่เพียง ๑ ใน ๕ ส่วน ของ แก้ว แล้ว
 มฤคยะจะต้องมาเยี่ยมหล่อนภายใน ๕ นาที
 ขึ้นแรก หล่อน ดื่มแต่เพียงครึ่งถ้วยแก้ว
 ยังเหลืออีกครึ่งด้วย หล่อน กลัวยกเข้าไขอีก
 ส่วนลังกร สายตาของเขาคอยจับอยู่ที่หน้า

ยัคนาพิภพมิไคชาภ เวลานั้นเข้มนาคาพิภพ
ชัตรงเลข ๑๓.๒๕ ล.ท. แต่พอเข้มนาคา
ถึงเลข ๑๓.๓๐ ล.ท. หล่อนก็เหี้ยบกายอยู่
บนพนพรมนั้นเอง

“จงไปสู่ความสุขเถอะ มาตาม” ลัง
ครุเบ๊ย พวักก็ถอยเสื่อสัถ์หลกออก
และแยกศัพหล่อนซึ่งยังยืนอยู่ขึ้นไปห้องชั้นบน
คือ ห้อง ที่ หล่อนไป แยกคทางรกฏณ์นั่นเอง
เมื่อไซกฏณ์แจเสร็จแล้ว เขาจึง โยนศัพ เขาไป
ในห้อง และฉล้นคฏณ์แจทันที ครั้นแล้วจึง
กลัยเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร จักแจง
ลางด้วยแกวทั้งสองนั้นเสียบเรียบร้อย เสร็จ
แล้วกลัยขึ้นไป ห้องชั้นบนอีก ทรวคหิย
เหล็กใบใหญ่ ซึ่ง เขาได้ คิกไว้ ก่อน แล้วว่า
สมควรที่จะเป็นหีบสำหรับใส่ศัพหล่อนไค้อย่าง
ก็ พิจารณาหิยโยนนั้นพลางก็มสสยะเอามือ
ลูบหนวกและเครา นึกภูมิ ไฉนการที่ไค้
ทำกิจสำเร็จอย่างนั้นมวณ

“หล่อนก็ตายแล้ว, เงินทอง ทรัพย์สิน
สมบัติก็จะตั้งคคอยู่แก่เราฝ่ายเดียว” เขา
รำพึงอยู่ในใจ

รุ่งขึ้นลังครจักแจงทอศัพใส่หีบเหล็กและ
บรรจุทกรถยนต์ไปยังสถานนักบิโคแซย เพื่อ
ส่งไปยังวังหวัคคากาของ และจะได้เอาหิยนั้น
ถ่วงเสียบลงทะเลในวามบิเคกัเกยว

เมื่อ จักกร เอาหิยไปถ่วงทะเลเสร็จแล้ว
วันรุ่งขึ้นจึงแต่งกายเรียบร้อยรีบ จักแจงไป
ถอนเงิน ที่ธนาคาร และ ขาข หุ่นส่วนนำเงิน
เหล่านั้น มาเลี้ยงบุตรภรรยา ของ ตนต่อไป
เงินทั้งหมดรวมประมาณ ๑๐๐ ปอนด์เศษ
เงินจำนวน ๑๐๐ ปอนด์ นั้น พึงชีวิตลังคร
มาใช้ถลายอาภักย์ ครั้นใช้เงินเกือบหมด
แล้ว เขาทำเนนวิธีใหม่โดยประกาศหนังสือ
พิมพ์ว่าเขาเป็นชายโสคร ทำเลี้ยงชีพใน
ทางเป็นพ่อค้า ต้องการแต่งงานกับหญิง
หม้ายซึ่งมีทุนพอเลี้ยงตัว

บทที่ ๔

ขวัญดีของมาตามเออลี ลาโปต์

ผลแห่งการประกาศหนังสือพิมพ์บรวกฏ
ว่ามาตามเออลี ลาโปต์เป็นผู้มาแสดงตนเป็น
คู่ร่วมเสนาหาของลังคร หล่อนเป็นหม้าย
สามัคย และ มีทรัพย์สินรบัค อยู่ รวว ๑๐,๐๐๐
ปอนด์ คนทั้งสองนี้มาพบกันที่แกรนโซ
เคิล แม้ว่าหล่อนจะเป็นหญิงหม้ายก็จริง
แต่ผิวพรรณ วาณ ของหล่อนแสดงให้เห็น
ว่าเป็นคนอยลว มิไคโดยทำงานกรากกรว่า
ลำยาก ข้อใหญ่ไคความของลังคร ก็คือ
ประสงค์ทรัพย์สิน ที่ หล่อนครอยคอง อยู่เท่านั้น
เวลานั้น เงินที่ ลังครได้ มาจาก มาตามบยุแลง

เกษียะหมกม้อยอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงคิดว่าคง
จะได้จากหญิงหม้ายคนนี้อีก

ลึงครพยายามหาวิธีต่าง ๆ มากับเข้าเพื่อ
ให้มากามลาไปดื่มน้ำของชายของเขา มี
การชวนไปรับประทานอาหาร ตามภัตตาคาร
ต่าง ๆ และชวนไปเที่ยวในตระโหลฐานเบิก
บานไปเป็นต้น

เวลาที่ลึงครเที่ยวสมการสมรสกับมากาม
ลาไปดื่มน้ำ เกิดเหตุขัดข้องในเรื่องเงินที่
จะใช้ราย เดือน จึงทำให้เขาต้องระแวงใจ
จำเป็นต้องกลับไปบ้านเลขที่ ๓๕ ตำบล รุโร
ชาเคียบ ซึ่งเป็นที่พักของมากามยายแลงอีก
ครั้งหนึ่ง เพื่อขายเล่ห์หลอทรพิสัยสมคบกับ

ยังมีเหลืออยู่ ขณะลึงครไปบ้านมากาม
ยายแลง เพื่อจะนำสมบัติที่เหลืออยู่ในบ้านออก
จำหน่าย คนเฝ้าบ้านจึงได้ถามถึงนายของ
เขาว่า ทำไมนายลึงครจึงเล่ห์หลอทรพิสัย
ลึงคร จึงตอบว่า “เหลือเงินเสียแล้ว
เหลือเงินไปแต่งงานกับราชทูตคนหนึ่ง นี่ยัง
จะไปประเทศออกเคเวรเลีย และเหลือเงิน
ว่า ถ้าท่านถามถึงเขาจะก็ เหลือให้ฉัน
บอกว่า เหลือมีความยินดีและชอบใจมาก
ในการที่มีโอกาสถึงเหลือ เหลือมีโยคี
อะไรก็สมบัติอันเล็กน้อยเท่านั้นดอก เพราะ
เหลือ คิดว่า คง จะสะสมได้ มาก ยิ่ง กว่าฉัน

ภายหลังเมื่อเหลือเงินได้แต่งงานกับราชทูต
แล้ว นั้น และ เป็นเหตุ ที่ ทำให้ เหลือ ต้อง
เล่ห์หลอ

ฝ่ายมากามลาไปดื่มน้ำ เหลือพิศวงในใจ
มาตั้งแต่ครั้งแรกแล้วว่า ทำไมหนอ คน
เช่นนั้น หน้าตาดี ๆ ไม่หน้าเป็นคนทำหยา
เล็กเข็นน้อยเลย หน้าจะเป็นคนที่มั่งมี
สะสมเงินทองไว้ ใช้อย่างฟุ่มเฟือย แต่
เหลือจะมีอะไรที่หน้าไปถามใครจึงเป็นอันใจ
หนึ่งอันไว้ก่อน จดหมายทุก ๆ ฉบับที่ลึงคร
มีไปถึงเหลือได้ นำมาอ่านในวันใดสวัน มีจด
หมายฉบับหนึ่งมีใจความว่า

“บอกชีวิตของลึงคร เหลือเป็นคารา
ประจำชีวิตของฉัน ตั้งแต่ฉันจากเหลือและ
กลายมาจนถึงบ้านเมื่อนานวัน ในสมองของ
ฉันเต็มไปด้วยภาพของเหลือทั้งสิ้น ฉัน
มีใคร ฉันจะอะไร ฉันเลย นอกจากวงหน้าของ
เหลือตลอดคืนวันนั้น ชั่วโมงไม่ก็ชั่วโมง
ที่ฉันจากเหลือมา ทำให้ฉันคิดถึงไม่รู้จักสิ้น
เหลือตลอดชีวิตที่ หรือว่า เมื่อเพื่อนต่างมี
ความรักซึ่งกัน และกันอย่างถูกต้องเช่นแล้ว
ก็เปรียบประกว่าลำธารสองสายไหลคู่กันไป
สายหนึ่งทมิถำลิ่งแรงกว่าก็จะซึมและถูกต้อง
ไปตามพันกันไปหาอีกสายหนึ่ง ความรัก
ก็เหมือนกัน รักกันเสียแต่เดิมนะ

กว่าที่จะให้เวลาเสียไป ส่วนความสุขเล่า ถ้าทำเสียแล้วก็เป็นอันว่าต่อไปจะรู้สึกเสียกาย นานจนถ้าไม่รีบคิดหาล่อนจะไปตกเมื่อเวลาผ่านไปเช่นนี้หรือ อา, บอกชีวิตของสังคร หล่อนไม่รู้สึกรู้ว่าความรักของคนที่รักหล่อน อยู่ในเวลานี้ใหญ่โตเพียงใด ขอให้หล่อนเร่งรีบซื้อดอกไม้ น้อย ๆ ที่คนส่งไปให้นั้น ด้วย ความปลื้ม ด้วย และ เมื่อถึงคราว ที่ หล่อน จะคบหาล่อน จง นึกถึงคนนั้น อยางที่คนนั้น เราจะได้ พยักหน้าอีกตามที่ ได้ ตก ลงกันไว้"

เมื่อหล่อนได้ อ่านจดหมายฉบับนั้นแล้ว ทำให้หล่อนคิดถึงความสุขต่าง ๆ ที่จะมีมาภายหน้าทันที ตกลงยอมแต่งงานด้วย ทั้งสองทำการสมรสกันในจังหวัด ที่ของ ตามที่ปรากฏในทะเบียน ครั้นเสร็จพิธีแล้วจึงพากันไปมธุรสมาลัยยังจังหวัดกันนัว ขณะที่มธุรสมาลัยอยู่ในจังหวัดกันนัว สังครจะพลาดท่า การทำความชั่วให้หล่อนเห็น อยางไรไม่ปรากฏ หล่อนเร่งหนักกลับมาขังปารีสและตรงไปแจ้งความไว้แก่กองตำรวจ การที่หล่อนทำเช่นนั้นไม่ต้องสงสัยเลย คือหล่อนหันมาเพื่อเอาชีวิตรอด ครั้นแล้วหล่อนจึงสืบสวนไต่ ความ ราก เพื่อน ของหล่อน ที่เคยเสียมาแล้วว่า สังคร สามีของหล่อนใช้

นามปลอมว่า อังรี มีโยน เป็นคนเสียชื่อ และเคยคิดคุกคามสังครมาแล้ว ข้อสำคัญที่จะต้องการความวิ่งมียู่ว่า เหตุใดหล่อนจึงหนีสังครมาเสีย หากหล่อนอยู่กับสังครอย่างบรมสุขแล้วหล่อนจะหนีมาทำไม ข้อนั้นภายหลังทราบว่าวันหนึ่งหล่อนได้เฝ้ากระเข้าเสื่อผ้าของสังคร แลเห็นหีบเล็ก ๆ ใบหนึ่งหมกปะปนอยู่ในกองเสื่อผ้า จึงหยิบขึ้นเปิดดูในนั้นมียาพิษมีบรรจุอยู่ หล่อนจึงทราบทันทีว่า สังคร เป็นคนทรยศ ซ่อนเร้นยาพิษไว้คอยทำร้ายหล่อนมิวันใดก็วันหนึ่ง เหตุนี้เองหล่อนจึงหนีเอาตัวรอดเสียก่อน

เมื่อ สังคร ทราบดีว่าหล่อน หนีมาขัง ปารีศ เขาจึงคิดตามมาทันที ผลที่สุดเมื่อเงินทองที่หามาได้ ใช้หมดลง เขาจึงมุ่งไปยังบ้านในเมืองแวนเลห์ เพื่อจำหน่ายสมบัติที่ยังตกค้างอยู่อีก ครั้นจำหน่ายได้เงินข้างเล็กน้อยแล้ว สังครไปติดพันกษัตริย์อีกคนหนึ่ง ชื่อ เอออง สังครติดพันไว้อย่างสนิทสนมทีเดียว จึงคิดหาบ้านใหม่อีกบ้านหนึ่งซึ่งปลูกอยู่ลึกซึ้งไกลจากสายตาคน เพื่อเป็นสถานที่ทำงานของเขา

บทที่ ๕

เหยื่อของสังครในวันตรุษ

วันหนึ่ง สังคร ขี่รถยนต์ไปเที่ยวคนเดียว

คามถนนชายป่า ขี่เร็วไปจนมาถึงถนน
แห่งหนึ่ง ขาวประมาณ ๘๐ เส้น ฝั่งซ้าย
เป็นโรงสวกเก่าคร่ำคร่า ต่อไปอีกเป็นตึก
เล็ก ๆ มีอักษรเขียนว่า "ให้เข้า"

เขาขี่รถต่อไปอีก เพื่อจะตรวจดูบ้านที่
เหมาะกว่านั้น เมื่อหักเหี้ยวว่าไม่มีบ้านใด
ที่ระเหมาะกว่านั้นแล้ว จึงเป็นอันว่าบ้านนี้
เป็นบ้านที่สมควรความคึกของเขา ครั้นแล้ว
จึงลงจากรถตรวจดูส่วนภายนอก บ้านนั้น
ตั้งอยู่ริมถนน ข้างหน้าบ้าน มีสวนดอก
กุหลาบ เป็นที่พอใจของลุงครมมาก หลัง
บ้านเป็นทุ่งนา ข้าง ๆ บ้านมีถนนเล็ก ๆ
พอรถยนต์เข้าไปได้หนึ่งคัน

ต่อจากโรงสวกไปไม่มีบ้าน ปลูกไว้เลย
โดยมากเป็นที่ว่างเปล่า หมู่บ้านที่อยู่ใกล้
กับบ้านนี้เรียกว่าหมู่บ้านกิ่งเขี้ยว หมู่บ้านนั้น
เป็นหมู่เล็ก ๆ และต่อไปอีกเป็นทุ่งว่างมองดู
ลึบ ๆ เมื่อตรวจดูภายนอกดีถ้วน เป็นที่
พอใจแก่ลุงครม เขาจึงไปขอเช่าต่อเจ้าของ
บ้านนั้น บ้านนั้นคือ "บ้านแห่งความมรณะ"
นั่นเอง ถ้าสัตว์ใดไถ่ล่วงล้ำเข้าไปในบ้าน
นั้นแล้วอาพาธให้ว่าไม่มีใครไถ่ล่วงล้ำออกมา
อีกเลย ความคึกคักแรกของลุงครมคือจำ
จะต้องเข้าไปในนครปาริศ เพื่อขนเอาเหล็กที่
บ้านเก่ามาไว้ ให้เรียบร้อยเสียก่อน ก็ทำการ

อื่น ๆ ภายหลังจึงค่อยคิด เมื่อเรียบร้อยแล้ว
แล้ว เขาชวน มาคาม เอื้อง มาที่บ้านใหม่
ก่อนรับคนพึงรัก มาคามเอื้องเป็น
คนจนแต่มีสมบัติบ้างเล็กน้อย

ตอนกลางคืนวันนั้นเอง มาคามเอื้อง
ไปถึงบ้านลุงครมที่ไปเข้าไว้ใหม่ ฝ่ายลุงครม
เป็นเจ้าของบ้านจึงต้อนรับอย่างฉุนแฉกแปลก
หน้ามาโดยคึก ครั้นแล้วจึงออกอุบายอย่าง
แนบเนียน วันนำให้หล่อนรับประทาน ทำ
เป็นทักว่าหล่อนมาแต่หนทางไกลคงจะกระหาย
น้ำบ้าง หล่อนก็มาที่ลุงครมสั่งไว้แล้ว ขย
ลักครวญหล่อนก็หมกคึดคึดมฤดี ลุงครมก็
แจ่มใสของหล่อนเสียในคราวที่พียงย้ายไป

ใหม่ ๆ นั้นเอง เขากระตุกและเท่าเหล่านั้น
ฝังไว้ในภายหลังบ้านอย่างเรียบร้อย

ต่อมาอีกสองอาทิตย์ ลุงครมไปติดพัน
มาคามโคลงอีก หล่อนอยู่บ้านเลขที่ ๑๕
ตำบลวัดไทรแคร์ ลุงครมใช้นามปลอมว่า
"เฟรมินแนท"

มาคามโคลงเคยได้รับการศึกษาในโรงเรียนชั้นสูง มีอายุประมาณ ๔๐ ปี เป็นหม้าย
สามถึงแก่กรรมทั้งหวัชคัยวเคธมาลา เมื่อ
สามถึงแก่กรรมแล้ว หล่อนจึงเข้ามาใน
ประเทศฝรั่งเศสและสมัครเข้าทำงานในบริษัท
รับประกันแห่งหนึ่ง หล่อนมีทุน ๓๐๐ ปอนด์

และฝากไว้ ที่ธนาคารในประเทศฝรั่งเศส
ระหว่างที่หล่อนพักอยู่ที่ ค่ายลว โรเคียร์
สังครหรือลวเชียวกไปเยี่ยมหล่อนเสมอ เขา
ดำเนิน การอย่าง เคียว กัย ที่ ได้ ทำ มา แล้ว
ความรัก ทั้งสอง ฝ่าย ถ้าจะเปรียบเทียบแล้ว
ฝ่าย มาคามโคโลง ออกจะหลังรักสังครมาก
กว่า สังคร คงคิดเป็นคนใช้ เงินพุ่มพวย
เพื่อจะเปิดหนทางให้เห็นว่า เขาเป็นคนไม่ซัด
สนในเรื่องเงินทอง และเขาคิดว่าเงิน ๓๐๐
ปอนด์ที่ฝากอยู่ในธนาคารนั้นมีซ้ำเขาก็จะเข้า
ปกครองโคเค็มที่

ก่อนวันครุค คอนเย็น บ พ.ศ. ๒๔๕๘
สังครมาถึงลวเชียวกที่บ้านหล่อนทั้งวัน และขอให้
หล่อนแต่งงานด้วย หล่อน มีใจซัดซึ้ง
ตกลงรับคำขอทันที เพราะหล่อนหลงรัก
สังคร จนไม่มีสติที่จะยังคิด ทั้งจดหมาย
ทุก ๆ ฉบับที่หล่อนมีไปถึงสังคร คำพูด
ล้วนแล้วแต่พยายามที่จะทำตัวของตัวให้อยู่
ภายใต้อิทธิบาทของสังครเสมอ ส่วนจด
หมาย ของ สังคร ที่มีไปถึง มาคามโคโลงนั้น
มีใจความโหยหวนชวนให้คิดถึง ทำให้
หล่อนมีใจอ่อนโยนมีมาทางเขาฝ่ายเคียว เจ
หมาย ทุก ๆ ฉบับที่ มีไป ถึง มาคามโคโลง ก็
ถึงมาคามโคโลงก็ เมื่อเธอมาเปรียบเทียบ
ก็จะเห็นว่าจำนวนโดยมากเหมือนกันทั้งสิ้น

ต่อจากวันครุคไป เวลาห้าค่ำขมกขมิว
สังคร พาหล่อนขึ้นรถยนต์จากค่ายลว โรเคียร์
มายังบ้านแห่งความมรณะ การที่เขาทำ
เช่นนั้น ก็ เพื่อ จะไม่ให้หล่อนจำถนนหนทางได้
ในระหว่างที่ขมิว บ้านเขาข้างหญิงชรา
ไว้สำหรับเล่าขานคนหนึ่ง แต่วันนั้นสังครได้
ให้ ไปเสียก่อน

ขณะเมื่อรถยนต์มาหยุดหน้าบ้าน เพ็
มีแนร์ (นามปลอม) ลงจากรถ ทำกริยา
โค้งตัวแสวงกล่าวว่า “บ้านของฉันเป็นบ้าน
ชายโสทร บุตรภรรยาไม่มี มีแต่ยายแก่
คนหนึ่ง วันนั้นไล่ไปเสียแล้ว ฉัน
ขออย่าให้หล่อนมีความรังเกียจ จงนกลีบ
ว่าเป็นคนกันเอง” สังครพูดและหัวเราะ
ว่าเรึง เขานำหน้าเข้าไปสู่กระเบื้องในห้อง
ใหญ่ หล่อนนั้นขมกในใจว่าบ้านข้างเหมาะ
กริวิง ๆ บ้านช่องไม่ใหญ่โต เครื่องแต่ง
บ้านรักไว้สอาดตาดี แต่หล่อนท้านึกไม่ว่า
บ้านนี้คือวังของมฤคยู สังครเชิญให้หล่อน
นั่ง พลางกล่าวเอาไว้ว่า บ้านของเขาก็
เหมือนบ้านของหล่อน

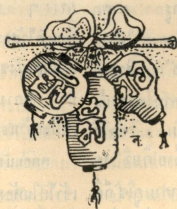
หล่อนนั่งพักพอหายเหนื่อยแล้ว จึงเดิน
เข้าไปในห้องรับประทานอาหาร กลางห้อง
มีแจกันเสียบด้วยดอกไม้อ้อย อย่างงามคงอยู่
หล่อนคิดว่า สังครคงจะชอบมาจางังหัวอก

กันแล้ว จึงเดินเลยไปชมของต่าง ๆ ในบ้าน
นั้น เพราะ ลังกร ไ้ แ่งไว อย่างหรรษา
สำหรับวันตรุษ เมื่อหล่อนเดินมาถึงโต๊ะ
ชกตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีชอกคอแวต ลูกกวาด
และสิ่งอื่นต่างแ่งไว อย่างน่าดู ผลแห่ง
ความพินาศรมาถึงหล่อน บังเอิญมีคำ
กลใจให้รู้สึก อวยการประทานชอกคอแวต
จึงหยิบขนมรับประทานหนึ่งอัน & นาฬิกา
ล่วงแล้ว มาตามโคลงหนึ่ง คอพิย อยู่บนเกาะ
ในท้องถิ่นเอง

ลังกรก็เธอเอาศพเผาสี เกว่งว่าจะรู้ถึง
ตำรวจ เขาจึงไม่เผา ตามทางใต้สวน
ใต้ความว่า ลังกรตกศิระ คัมภีร์ และเท้า
แยกออกเป็นท่อน ๆ แล้วบรรจุลงในกระถาง
ขนาดใหญ่ เหนือน้ำกรวดกลงไปอีกทีหนึ่ง

น้ำกรวดจะตกเนื้อหนึ่งเบียดหมก ทำให้จำพ
นั้นไม่ได้ แล้วก็นำเอาชิ้นรายนต์กร
ไป ยัง หมู่บ้าน ชายทะเลใน ตำบล เวลแลเตส์
ณฝั่งทะเลที่ตำบลเอง ลังกรก็ถวักถวักกระ
ถางศพลงไปยังท้องทะเลลึก

ธรรมดาคนที่ทรวิด จำเป็น จะต้องเป็นคน
รอบคอบก็ถวักถวักหน้าได้แม่นยำ หาก
ลังกรทำก็ถวักไปอย่างหมิ่น ๆ แล้วก็ถวัก
ไม่ถวักซัดของตนมาได้จนถึงบ้านนี้ เหตุ
ที่เขาทำเช่นนั้นก็โดยคิดว่า อย่างไรก็ดี คลื่น
จะต้องซัดเขากระถางขึ้น ขึ้น มา ณฝั่งจนได้
ถึงนั้นเขาจึงคัมภีร์คัมภีร์ และเอาน้ำกรวด
ลงไป เพื่อย้อมกันมิให้จำพนักงานจับร่องรอย
และแก้ไขจนได้

๖๖ ในทศภาลีเทนสรีน โดย

(ต่อจากหน้า ๑๖๒๑ ฉบับก่อน)

กิริยม (ต่อ)

นิสฺสมม กรณิ เสฺยโย

๓๑ เติมจิตต์กิดไกรสร้าง
 ควบที่จะตริไต่
 จึงค่อยกระทำไป
 กิจนั้นจักเสร็จถ้วน

สิ่งใด ไตนา
 ถ้องถ้วน
 ตามตริ ตรองเทอญ
 ลุได้โดยหวัง

มา จ สวชฺชมาคมา

๓๒ อย่างังควรคิดเกอ
 ที่ส่อโทษมหันต์
 ควรเลียงเบี่ยงตนพ้น
 โทษผิดจักไ้บ้าย

กอบกรรม
 โหดร้าย
 ผายห่าง พ้นเทอญ
 แปรเบอนอาตมา

๓๓ ธรรมดาหว่านพืชต้อง
 พืชชนิดใดที่ตน
 ผลผลตกฟุ้งยล
 ผลชั่วตักก็แล้ว

บาปเสีย ปลูกเต ปลูก
 ปลูกผล
 หว่านแล้ว
 เข่งอย่าง นั้นนา
 ปลูกพันธุ์ไม้ม

กฤษณการี กฤษณั ปาปการี จ ปาปกั

๓๔ ทำเหตุดีย่อมได้
ทำชั่วผลชั่วตลอด
บุญบาปย่อมปะปน
ความชั่วและดีนั้น

ดลผล ดีโอบ
คุณนั้น
เป็นคู่ กันนา
แบ่งให้โดยผล

เอติ ภยิ มรณ เปกขมาโน ปุญญานิ กยิราถ สุขาวาหา

๓๕ นรชนผู้เพ่ง
ในมรณะ,ใจ
ควรก่อกุศลมัย
บุญจักนำสุขล้ำ

พิศภัย—
หวาดกลัว
มวญมาก บึงเทอญ
ส่งให้สู่สรวญ

ยิ กัญจิ สิลลั กมมึ นตึ โหติ มหปผลั

๓๖ การงารย่อหย่อนไซริ
เพราะจิตต์ปราศกังวล
ในกิจที่ตนชวน
ผลเสร็จจึงจำต้อง

เสื่อมผล
จตจ้อง
ขวยอยู่ นั้นแล
ต่ำต้อยตามการณั

จบกรรม

๕๖. ก่อนจะติเขาคั ควรตรวจดูตนก่อน ถ้าไม่ติเสียทีเดียวยังดี.

ของ น. ด. พิชชัญญาคิ

ขมิ้นผลาจบ

โดย

พินิจงาม

อินทวิเชียรฉันท

๐ วิชาตรีศีสอง

ดาวับระยับเย็น

๐ มวลมาลย์ประจักษ์กลิ่น

หอมขจรระรินโดย

๐ โอ้อิสต์ดาฟี่

รอนานจะพานพา

๐ พักอภัยหย่อนนัก

ใครโลมตระโบมขวัญ

นกล่องเพราะแสงเพ็ญ

จิตนึกหนึ่งโหย ๑

ฉนวนพระพายโชย

สุกนธ์ปะปนมา ๑

คนรู้จรัลหา

อูระแก้วและแก้วสัลย์ ๑

พิชรักเจริญครัน

ยุพพิบมีวาง ๑

กีวันเพ็ญขึ้น ๑๕ คำ — —

พระจันทร์เจ้าแจ่มดวงแผ่แสงอันสุกสว่าง
กระสายไปตลอดท้องฟ้าและหล้าโลก หมด
การากันอภัยใหญ่รวมกันอยู่เป็นกลุ่มก้อนแล
กูระเกระกระและพาทันทอ แสง อยู่พราวขยับ

ราวกับระแข่งแสงไสม ภาพซึ่งปรากฏแก่

ตาของบุคคลในคืนวันนั้นล้วนแล้วไปกับภาพ
อันเย็น นัยน์ตาไม่ว่าจะ แล เหลียวไป สาระ
ทิศใด

แต่อนิจา! แม้ภาพเหล่านั้นจะมีความ

งคงมาถึงปานนั้นแล้วจะมีอะไรขึ้นกับบุคคล
ผู้หนึ่ง — บุคคลผู้มีดวงใจอันเดียวแห่ง
ไถ่ภัยประการใดเล่า? เขาผู้นั้น —
จะกังวลอยู่กับภาพอันเป็นท่านหรือ?

ข้าเจ้า — หมั่นผลาญ! รัชชาธิการ
เป็นข้าพระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว กรม
พระราชวังบรมมหาสุรสิงหนาท อยู่ในกรม
ทนายเลือกในตำแหน่งนายเวร ข้าเจ้า
เป็นคนกำพร้าบิดามารดา แต่หากด้วย
ความช่วยเหลือของหลวงมณฑานโยคเจ้า
กรมทนายเลือกผู้เป็นมิตรสหายชอบพอกับ
บิดาข้าเจ้าจึงได้เข้ารับราชการพึ่งพระบารมี
สมเด็จพระราชาธิราช อยู่ด้วยความผาสุก
สบาย แต่ทว่าความผาสุกของข้าเจ้ากล่าว
— เป็นความผาสุกเพียงพวกตำรวจ
ได้ร่วมพระบารมีการศรัทธาจะมีอยู่เท่านั้น!

พวกตำรวจเพื่อน ๆ ข้าเจ้าทั้งหลาย
เหมือนจะมีความสำราญยิ่งกว่าข้าเจ้าเสียอีก
ลักษณะกิริยาที่เขาเล่นหยอกล้อกันทุก
เวลาแสดงราวกับว่าเขาไม่มีความทุกข์
วรมันเสียเลย

อ้อ! ที่เห็นเหตุทำให้ข้าเจ้ามีอาการ
แปลกไปจากพวกเพื่อน ๆ เหล่านั้น? ชื่อน
ย่อมเป็นสิ่งซึ่งควรทำนุบำรุงพิทักษ์อยู่ แต่อย่าง
ไรก็ตาม ข้าเจ้าจะไม่ยอมให้ให้

ปัญญา ข้าเจ้าจะขอบรรยาย เหตุที่
ให้ท่านฟังโดยแจ่มแจ้ง

ออกชื่อว่าความรัก บุคคลทั้งหลาย
นี้คงแต่บรรพชนคนแรกของโลก มาจน
ท่านเคยคบยอมทราบบัดและรสของ มันได้
เป็นอย่างดีที่สุดแล้ว ความรักของหนุ่ม
สาวถ้าดำเนินไปได้โดยปลอดภัยทั้ง
เป็นที่สุขสำราญตลอดกายและใจของเขาทั้ง
สอง แต่ถ้าหากเกิดมีอุปสรรคอันหนึ่งอันใด
ขัดขวางขัดขวางกลางจิตใจแห่งความรักนั้นแล้ว

— ผู้ใดประสพวิธีสักอย่างไร?

ด้วยการพบ ความรู้สึกเหล่านั้นอันคืบ
นี้ได้ฝังอยู่กับข้าเจ้าโดยดียวกัน ข้าเจ้า
ขึ้นต่อความรู้สึกซึ่งกันและกันไม่ยอมจะ
ย้ายเสียแล้ว และก็เพราะความรักนั้นแหละ
ข้าเจ้าจึงว่าข้าเจ้ามีความสุขเพียงพวกตำรวจ
ภายใต้ร่วมพระบารมีการศรัทธาจะมีอยู่เท่านั้น

ในบริเวณบ้านของพวกข้าราชการ
คล่องโรงไหมนั้น มีเรือนฝากระดานหลัง
เล็ก ๆ หลังหนึ่งซึ่งควรจะจำควางามเป็นเยี่ยม
ยิ่งกว่าเพื่อน แต่ไม่ใช่ว่ามีเรือนหลัง
นั้นเท่านั้นหรือ หาก หรืออื่น ๆ ซึ่ง
ลักษณะของบ้านทั่วงาม แต่ทั้งหากจะพบ
เรือนหลังที่งามนั้นแล้วแต่เพียงภายนอกก็
เห็นสิ่งสกปรกกระจุกกระจิกแล้วด้วย

ว่างามก็เพราะ — เรือนนั้น มี ผู้หญิง สาวสวยอยู่! เรือนนั้นงามโดยหญิงสาวต่างหาก ชื่อนี้, ท่านที่ลลิต ๆ คง คิดเคียนข้าเจ้าว่า อไร, เรือนงามเพราะหญิงสาว? แต่ช่วงเด็ก ข้าเจ้าจะชอบอย่างใด ๆ ว่า ถ้าเรือนไม่งามเพราะหญิงสาวแล้ว มนุษย์เราซึ่งเกลียดความสกปรกโสโครกจะเหยียบย่ำ ย่ำโดยบ้านของหล่อนทุก ๆ วันทำไม?

แม่กลีบ — หญิงสาวผู้เป็น ความ งามของเรือนหลังนั้น — หล่อนงามสม กับ คำที่ชาวบ้านโจทก์ ถ้าเรานำธำมรงค์ความงามของหล่อนมาพรรณนาในที่นี้ คง จะเสียเวลาเกินไป ข้าอีกประการหนึ่งใคร ๆ ก็รู้ก็แล้วว่าบุคคลเรานั้นต่างจิตต่างใจกัน หากข้าเจ้าจะพรรณนาว่าหล่อนมีใบหน้าที่กลม มีฉวีวรรณผ่อง เหมือน พระจันทร์ เมื่อ วัน เพ็ญ ท่านที่ต่างจิตต่างใจกับ ข้าเจ้า ก็คง ร้อง อไรหน้ากลมเหมือนดวงจันทร์? ฯลฯ เป็นแน่ กวียประการหนึ่งข้าเจ้าจึงไม่ คิดใจ ที่จะบอกอุปโลกน์มโหรีของหล่อนให้ท่านฟัง แต่อย่างไรก็ดี ข้าเจ้า ก็ไม่ อยากที่จะให้ ใครยกความงามของหล่อนลงไปเสียจนเหลือเกิน จึงขอสรุปความเอาแต่เพียงว่า แม่กลีบนั้นงามอย่างสาว ๆ ที่พม่านั่นแหละทางจะงามได้ ก็พอแล้ว

หล่อนเป็นบุตร^๕ ของ หลวงขรรษาพิมานเจ้ากรมราชยานฝ่ายพระราชวังขจร ซึ่งเป็นคนหิมา ๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจากับ ผู้ใด ลักขณเก่าหน้าขอกอาการว่าเป็นคนค่อนข้างจะตัวร้ายแลชื่อนี้ — เป็นเหตุให้ใคร ๆ รวม ทั้ง ข้าเจ้าออกรู้สึกคร้ามค่อหลวงขรรษาพิมานเป็นนักหนา

ข้าเจ้า - หมื่นผลาญ ขอ รัย สารภาพโดยซนคำว่า ข้าเจ้ามีความเสน่หาในนางงามผู้เป็นที่ยิ่ง แลความ เสน่หา ของ ข้าเจ้าไม่ใช่ว่าปราศจากผล ยิ่งกว่านั้น — ในจำนวนของบุรุษทั้งหลายรักในความงาม ของแม่กลีบทั้งหลาย ข้าเจ้าก็ต้องชอบชอชกว่าข้าเจ้ามีกุศลคิดเป็นทหนึ่ง เพราะปรากฏว่าแม่กลีบได้เอาใจรักต่ออยู่กับข้าเจ้า ยิ่งกว่าผู้อื่น

เป็นความจริง ท่านที่รัก เราทั้งสองได้เคยสนทนากันมานานแลเห็นลักษณะนิสัยใจคอซึ่งกันและกันได้ ก็เป็นที่สุดแล้ว เราเคยพากันไปเที่ยวเดินเล่นตาม คลัง ริม ชายคลองโรงไหมซึ่งมีตาของ หล่อน — หลวงขรรษาพิมาน มิได้ รู้ ใน อาการ กระทำ ของเราเลย

ได้ค้นมะขามซึ่งมีกิ่งก้าน สาขานา ท้ายร่มเป็นเลขยี่สามไว้เชื่อบาคนใจไปสัก — ๒๖

นั้น เป็นเกษมสถานอันข้าเจ้ากับแม่กลีบ
ได้พากันไปนั่งเพื่อหลบร้อน สายตาของบิดา
หล่อนและบุคคลอื่น ๆ ทุก ๆ เวลา เช่น แต่
น่าอนาถใจนัก ที่เราทั้งสองไม่สู้จะมีเวลา
ได้พักหาหยอกเย้ากันสักเท่าไรก็ต้องจากกัน
ด้วยว่าเวลาซึ่งเราหนีมานั่งสนทนากันนั้น
เป็นเวลาซึ่งหลวงยวราชพิมาณจากบ้านเข้า
ไปทวราชการในวังและจะกลับในเวลาไม่สู้
ช้า ดังนั้นแม่กลีบจึงต้องรีบชิงกลับบ้าน
เสียก่อน

อันสถานที่ซึ่งเป็นแห่งแห่งความเกษมสุข
ของข้าเจ้านั้น เป็นสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วย
ความงามตระการตามอยู่ตามธรรมชาติ มี
สุ่มทุมไม้ล้อมอยู่โดยรอบ ทางฝั่งตรงข้าม
ก็มีกอไม้สูงตระหง่าน ริมฝั่งก็รกทึบไปด้วย
พวงหย้าและเถาวัลย์ ซึ่งที่ตรงนั้นถ้าหาก
จากเป็นที่กำบังความลับของเราทั้งสองแล้ว
ยังเป็นสถานที่ทำให้หัวใจของเราทั้งสองรู้สึก
ปลื้มปรีดาไมตรี อิ่มอกอิ่มใจอย่างไร ชอบกล
อีกด้วย

แม้ข้าเจ้าจะไต่ถามแม่กลีบมานานั่งสนทนา
กันในที่ลับ ๆ พ้นหูพ้นตาคนเช่นนี้แล้ว ข้า
เจ้าก็ยังไม่วายหวาดวิตก ว่า ละคร ละครร้าย
บิดาของหล่อนคงจะทราบความเข้ามิตินี้วันใดก็
วันหนึ่งเป็นแน่ และก็เป็นจริงดังคาด มิ

ช้านัก -- ความลับของเราก็มั่วไปกระทบหู
ของหลวงยวราชพิมาณจริง ๆ

วันหนึ่ง ขณะที่ข้าเจ้าไปแอบ ซุ่ม อยู่
ใต้ คนสับเยื่อหุ้มกระดูกในบ้านของแม่กลีบ เพื่อ
พาหล่อนไปลงสถานอารักขาตามเคย นั้น
หล่อนก็ไต่ล่นำทางข้างครัว ทักมือเรียกข้า
เจ้าเข้าไปหา หล่อนกระซิบกับข้าเจ้ามา
ข้างบนว่า

“ฉันไปไม่ได้เสียแล้ว พ่อแก่รู้ว่าพี่
รักฉันและพากันไปนั่งคุยที่ใต้ต้นมะขาม
ใหญ่เสมอ ๆ ”

ข้าเจ้าตั้งคังโหยงขึ้นทั้งตัว พลางค่อย
ค่อยเลี้ยวตัวเข้าไปใต้ต้นครัวด้วยเกรงหลวง
ยวราชพิมาณจะมาเห็น

“ออกมาข้างนอกเถะพี่” แม่กลีบ
ร้องลงมากล้อง “อะไรทำเป็น คนฉลาดตา
ขาวไปไ้ พ่อแก่ยังไม่มาหรือ”

ข้าเจ้าจึงขยับออกมายืนอยู่ที่เดิม
สักอ้ายเห็นบ่มต่อคำพูดของหล่อนนั้น อย่าง
ไรพิกล

“พ่อแก่คุณใหญ่” แม่กลีบขอกกับ
ข้าเจ้า “แกว่าถ้าฉันไปก็พี่ออกไหนหนึ่ง
ล่ะก็ -- แะจะเข็นฉันให้หล่นลายที่เดียว”

ข้าเจ้าเห็นลูกขนพองเมื่อได้ยินคำเล่าของ
หล่อนดังนั้น ความจริงแม้ว่าข้าเจ้าไม่เคย

ออกทัพจับศึก เพราะ พัง ะ มี อยุ่ เหยียบ ชน
ความเป็นหนุ่มในวัยนี้ แต่ข้าเจ้ายังไม่เคย
นักกลัวใคร เหมือนกลัวหลวงยวราชพิมาน
นั้เลย

เหตุที่อุปสรรคได้วิบัติขึ้น กลาง วิถี แห่ง
ความรักของข้าเจ้านั้นแหละ กระทำให้ข้าเจ้า
รู้สึกหนักอึ้งหนักใจหลายร้อยเท่าพันทวี!

อนิจ ะ ข้าเจ้า เห็น ะ ไม่ ได้ ร่วม
เรียงเคียงหมอนกับแม่กลีบ -- นางงามของ
ข้าเจ้าเสียแล้วกระมังหนอ!

ข้าเจ้านั้นโสดยั้งแต่อยู่คนเดียวเอง ส่วน
แม่กลีบ -- หล่อนจึงมอมกู่ข้าเจ้าพร้อมด้วย
อาการทาสใจ สักวันไปหลาย ครั้ง เวลา
นั้นถ้าข้าเจ้าจะวินิจฉัยเพราะเหตุจากขี้นกวิชาของ
หล่อนให้ถนัด ก็คงจะโคเห็นดวงคาอันมี
แววแห่งความลึกลับละเหี่ยจับอยู่เพราะหน้า
ของข้าเจ้าอย่างน่าสงสาร แต่ถ้านึก นั้น
ข้าเจ้ามิชงจะญานเหมือนปรกติแล้ว ข้าเจ้า
คงนำดาไหลเพราะเห็นใจหล่อนเป็นแน่

จะเป็นเวลานานสักเท่าไรข้าเจ้าหาได้นึก
ถึงไม่ ข้าเจ้านั้นปล่อยให้สายดาจับอยู่
ก็ยวงพิศตรอนชาวฝั่งของหล่อนอยู่ มิ รัย
ทันใดนั้น ข้าเจ้า สักเกต เห็น หล่อน สดุ้ง และ
หน้าซีกสลกลงโดยฉับพลัน แม่กลีบ ร้อง
หึก็ออกมาได้คำเดียวก็หายเข้าไปในน้ำท่า

ข้าเจ้าผวาคนจากวงค์ และรู้สึกลงน
ต่ออาการของหล่อนนั้นยิ่งนัก แต่ ก่อน ที่
ข้าเจ้าจะทำประการใดต่อไป ข้าเจ้าก็รู้สึก
ว่าแขนของข้าเจ้าได้ถูกใครคนหนึ่งจับ ยึดไว้
แน่น ข้าเจ้าพยายามสลัดเต็มที่แรง แต่
ก็ไม่หลุด ทันใดความหวาดกลัวก็ วัง ขึ้น
สู่สมอง

“หลวงยวกระมัง!” ข้าเจ้าพิมพ์พาลาง
เหลียวหน้าไปยังฝั่งอาภมาจับแขนไว้นั้น

แต่ข้าเจ้าก็ตั้งสติ ้วย ความ คับ
ของข้าเจ้ามิได้ ผิดพลาดไปเลย ผู้นั้น คือ
หลวง ยว ราช พิมาน -- บิดา ของ แม่ กลีบ
จริง ๆ !

“อ้อ, อ้ายผลาญ!” หลวงยว ะ
พุดมีเสียงคล้าย ๆ กับจะ ทวาก “เฮง นะ
เองแหละ นึกว่าใครที่ไหนเสียอีก ทำ
ไม่จึงมากอกเกี้ยวลูกสาวของข้าหวา?”

ชั้นแวกร่างของข้าเจ้าสั่นเทิ้ม คล้าย ลูก
นกตกน้ำ ะพุดไร่ออกมาก็กู่เหมือน คึก
อยู่เพียงคอหอย

“ยังไร - เองกล่าก็ยังไม่ หา?” ผู้นั้น
ซึ่งข้าเจ้านึกว่าเป็นบิดาของขี้นกของข้าเจ้า ย้า
“เืองกุดขั้ว ะ จึงกล่ามาเกี้ยวพา วย
นังกลีบให้ชาวบ้านเขาหัวเราะเยาะข้า เอง
จะแก้ตัวอย่างไร?

พลวงแก่ก็เข้าแซนข้าเจ้าจนร่วงกายสัน
คลอนไปด้วย ข้าเจ้าพยายามหักห้ามความ
หวาดกลัว แล้วก็คอยเสี่ยงอ้อย ๆ ว่า

“ได้ ไปรกเถอะครึ้ม...ผมรักแม่กลีบ!”

“รักนังกลีบ!” หลวงขจร ๑ ทวนคำ
จนเสียง หลง พลง ผลึก ข้าเจ้า กระ เต้น ไป

“เฮ้ย, เมินเสียเถิดกะที่ข้าจะยกให้”

“โอ้, ท่านครึ้ม...ได้ ไปรกเมตคามม
สักครั้งเถิด” ข้าเจ้าออก “ผมรักหล่อน
ยิ่งกว่าชีวิต และหล่อนก็รักผม”

“ช่างเองอะไร มิใช่เองจะ รัก กันไป
อีกทีไรขอรัก เมื่อ ข้าไม่ ยอม ยกให้ แล้ว
เองจะทำไมได้?”

หลวงขจร ๑ มองดูข้าเจ้า อย่าง เกือบ
กราก แล้วกล่าวสลับไปว่า

“นั่นแท้ผละญู ข้าไม่แกล้งหล่อน
เองหรือยก ข้าเคยออกยกทัพขี้ก่อกำนม
นาน ข้าเป็นทหารคนหนึ่งของ พระบาทสม
เด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ซึ่งเกือบ
ตายกลางศึกข้าเคยตกอยู่กลางคัมคาย ของ
ข้าศึก -- ข้าเคยถูกมีด, ถูกดาบ, ถูกกระบอก
มานั้ครั้งไม่ถ้วน รอยแผลเป็นก็ยังมิยปรากฏ
อยู่ เองมันอายเด็กเมื่อวานขึ้นนี้ ไม่เคย
รบกับพม่า -- ไม่เคย ปรวย อ้าย พวก ขยด
ประทุษร้ายแผ่นดิน --”

“แต่ผมคงจะเคยในภายหลัง” ข้า
เจ้าสอ

“เฮ้ย, อย่าพูด! ขจรอะไรข้า จะ ยก
ลูกสาวของ ข้าให้ ไป - ไส กระลา หัวไป
ข้าจะยอมยกลูกสาวของข้าให้แก่ผู้ที่เคยออก
ทัพขี้ก่อกำนมาแล้วเท่านั้น”

หลวงขจร ๑ ถ่มน้ำลายซึ่งคล้ายกับจะถ่ม
รดหัวข้าเจ้า แต่หากข้าเจ้าอยู่ไกลกับ แก
และสูงกว่า แก น้ำลายของ แก จึง ตก อยู่
ตรงหน้าเท่านั้นเอง

ข้าเจ้ารู้สึกเวียนศีรษะหน้า มีค ตา มัวไป
หมด โอ, ข้าเจ้าเกือบจะสิ้นศรัทธาเสียแล้ว
นั่นแหละออกคั่นเหตุซึ่งทำให้ข้าเจ้า หมด
ความสุขความสำราญ หัวใจก็ชกคลุมไป
ด้วยความชื่นชมจมอยู่ในห้วงแห่งความ คั่น
อันแสนร้ายอยู่ทุก โมงยาม

จากวันนั้นมา -- ข้าเจ้าได้พยายามลอบ
เฝ้าไปบ้านแม่กลีบอีกเป็นหลาย ครั้ง แต่
มิได้พบหน้าคำดาของหล่อนสักคราว ข้า
ประจวบและนำต่างซึ่งเคย เบียด ฉ่าง อยู่ เสมอ ก็
กลีบขี้ครอกบ้าน -- มีแต่ความสงสัยก็ยมราว
กับว่าไม่มีคนอยู่เสียแล้วฉนั้น

ข้าเจ้าออกสาเหวียนไปหาหล่อน อีก ถึง ๘
ครั้ง เหตุการณ์ก็คงจะงมอยู่ตามเคย
ค้นวันเพ็ญก็กล่าวถึงนี้ ข้าเจ้าได้ มา

หาแม่กลับอีกเป็นครั้งที่ ๘ แลพยายาม สกก
อกสกกใจอยู่จนเพลายามหนึ่ง แต่ก็ยัง
มิได้พบหล่อนอยู่คนเดียว ข้าเจ้ารู้สึกกระวน
กระวายใจแลออกกระหน่ำคำการวอ คอย พย
แม่กลับเสียอย่างยิ่ง

ข้าเจ้ากำลังคิดว่า อยู่ ภาย ใต้ ร่ม ความ มีค
แต่เห็นแม่วิ่งกระดอนซึ่งทางห้องนอนของแม่
กลับราวสี่กิโลเมตร พลังค่อย ๆ ร้องเพลง
ความทำนองของพวกพราหมณ์เมื่อ ชิบ กล่อม
ช้างเผือกให้นอนใน ครวร สมโภช ชันรวาง
ใหม่ ๆ นั้นเช่นเขา ๆ

พอถึงตรง “ใครโถม กระโถม ขวัญ
ยุพย้อมม่วง” ข้าเจ้าได้ยินเสียงลึมน่าต่าง
กึ่งขัน ครั้นแล้วขวานน่าต่างก็เขี่ยแง้มออก

ข้าเจ้าสงสัยในหนึ่งเงยขึ้น อกใจรู้สึก
เค้นคิกคักด้วยเกรงว่าผู้เขี่ยน่า ต่าง ขา เป็น
บิดานางงามของข้าเจ้าก็ได้ แต่ -- สาธ!
พอใบหน้าของผู้เป็นเจ้าของปรากฏกัณธายา
ข้าเจ้าก็กระบาทลมหายใจซึ่งอึกไว้ออกมาอย่าง
เต็มที ความขีตปวาไมทมิแลนด์ชันก ของ
คอหอยโดยเร็ว ด้วย -- ผู้เขี่ยคือแม่กลับ
-- นางงามของข้าเจ้าเอง!

ข้าเขายังคงยืนอยู่ในความมืดนั้นอยู่ มิ
ได้ทำตนออกไปปรากฏต่อท่ามกลางแห่งแสง
สว่างของดวงจันทร์ แต่เพราะเหตุไร --

ข้าเจ้าคอยไม่ได้ บางทีคงเป็นด้วยข้าเจ้านึก
แค้นใจหล่อนอยู่กระมัง?

ขณะนั้นแสงจันทร์สว่างนวลเป็นใบลอด
น่าต่างเข้าไปปะทะรูปโฉมของหล่อนซึ่งข้าเจ้า
แลเห็นแต่เพียงขึ้น เหว อัน อ่อน แค้นใจ ถนค
ฮา! ซึ่งข้าเจ้ากล่าวว่าหล่อนมีดวงหน้ากลม
และเปล่งปลั่งราวกับพระจันทร์ไม่มีอวนเพี้ยน
เป็นสิ่งที่ถูกต้องแน่นอนแล้ว ๆ, ผิวหน้า
ของหล่อนมีสีเหลืองอำพัน ใกล้เคียง กับ ศศิธร
กลางเวทาคงพิศตรึงอันกลมของหล่อน -- ๆ
อาการขมของหล่อน -- -- คน, จะไม่ให้
ข้าเจ้ากล่าวว่าแม่กลับเป็นหญิงสาวสวยอย่าง
ไร เธอ, หัวใจข้าเจ้าเกือบจะหยุดเต้นเสีย
เพราะอำนาจความงามซึ่ง ชวนให้ เกิด ความ
สเนหาชาติย่นแล้ว!

ขึ้นแรกเมื่อมองพิศตรึงของหล่อนโผล่ ออก
มานั้น ข้าเจ้าสังเกตเห็นหล่อนยิ้มแย้ม แจ่ม
ใส. และเหลียวซ้ายแลขวาประหนึ่งจะ ค้น
หาใครคนหนึ่ง ซึ่งคิดว่าคงเป็นข้าเจ้านั้น
เอง แต่เมื่อหล่อนมิได้ประสพพบใครโดย
ข้าเจ้าแอบอยู่ในที่มืดขณะนั้นแล้ว สิ้นหน้ของ
หล่อนก็กลับซีกสลกลง หล่อนหายโผล่ขึ้น
เอามือเกาะขอบน่าต่างนั้นอยู่

แม่กลับเงยหน้าขึ้นไปชนท้องฟ้า สาย
ตาของหล่อนจับอยู่กับดวงจันทร์ อัน แจ่ม ดวง

ข้าเจ้าเห็นหล่อนส่ายหน้าไปมาด้วยอาการอัน
เฉื่อยช้าและถอนหายใจใหญ่อยู่เป็นหลายครั้ง

แล้วข้าเจ้าก็ยรี คว้า โขง ไม่กระทำการ
นอกออกไปให้หล่อนเห็นอยู่อย่างเดิม

ทันใดนั้นข้าเจ้าเห็นหล่อนยกมือขึ้น ประ
สานนํ้าอกพระแสงอาการการระค่อ พระจันทร์
เจ้า แลหล่อนท่องบ่นโอไรอยู่พิมพ์พำ ซึ่ง
ข้าเจ้าได้เขียนถักขึกจนคำพิศ ของ หล่อน นั้น
สามารถทำให้ ข้าเจ้าเห็นแรงดิ้น และ
รู้สึกเห็นไปทั่วความอึดอัด ปราโมทย์ ททัย
เป็นขอกยี่

ข้าแต่ท่านนักขัศคราชา --" เสียง
ของหล่อนแล้วเหวหายลงไปในลำคอ คล้าย
กับว่าความโศกโศกได้ขยับขึ้นแก่หล่อนโดย
ฉับพลันนั้น และหล่อน -- เกือบจะกล่าว
อะไรดีไปอีกมิได้ "ซึ่งพระองค์ได้นำข้า
น้อยไปสู่สถานธารเกษม -- ประทานความ
สุขสำราญให้แก่ข้าน้อยนี้ เป็น อันมาก. ก็
แต่เหตุใดเน -- จึงยังมีทวงไปครให้ข้าน้อยเป็น
เจ้าของความสุขเหล่านั้นจนตลอดชีวิตเสียที
เกือบเล่า โอ! หมันผลาญผู้รัก -- ยาน
นั้นคงคงดังหนึ่ง แยกใจ ระ ชาติ แต่ ก็
กรรม -- กรรมเวรของเรา! ชาติก่อนเรา
คงก่อสร้างเอา ความ ยาย เข้าไว้ มาก หลาย
ชาติจนเราจึงสภาพากกันเห็นปานละเน --"

หล่อนหยุดนิ่งด้วยความโศกาอาวร และ
ระบายลมหายใจออกมาว่า --

จริงของแม่กลีบ! ข้าเจ้าคงถึงหล่อน
แทบใจระชาค และก็เพราะที่คงถึงหล่อน
จนใจระชาคจริง ๆ นั้น ข้าเจ้าจึง นิ่ง อยู่ มิ
ได้ --

ก้าวหน้าออกไป จาก ร่ม แห่ง ความ มีก
กลางข้าเจ้าก็ร้อง เรียก หล่อน ด้วย น้ำ เสียง
อันแผ่วเบา รู้สึกว่าความคืนกันใดแล่นขึ้น
มาล้นอยู่ช่องคอหอย

"แม่กลีบ -- พี่อยู่ย่นานนักหนา!"

หล่อนสอ้ง และร้องทักออกมาเบา ๆ

"พี่ลาญ --" แม่กลีบร้อง ทัก
ใกล้หน้าของหล่อนก็กระจำเมีไล่ขึ้น หล่อน
ชะโงกตัวโน้มลงมายังข้าเจ้าจน สก สามารถ

"พ่อหล่อน --" ข้าเจ้ากระซิบ

"ไม่เป็นไร อย่าวิตก กันนี้ แก ก็น
เหล้าเข้าไปมาก นอนชม คล้าย กับ หมก
สติ" ขึ้นมาข้างบนได้ ไหม?"

ข้าเจ้านิ่งตรอง ด้วยรู้สึก หวาก กลัว
หลวง ขวรราช พิฆาน ทัก อยู่จน เกือบ จะ เป็น
นิสสัย แต่ในที่สุดก็หักห้ามความ กลัว แสง
ไฟขึ้นขึ้นไปยังอยู่บนขอบนํ้าค้าง

"ลงมาข้างล่างเถะพี่! เกือบชวชยัน
เขาจะเห็นเข้า" แม่กลีบกระซิบ ขณะก็

หล่อนกำลังคิดเห็นเหล็กไฟจุดตะเกียงน้ำมัน
ปลาขึ้น

ข้าเจ้าทำมาค้าส่งค่อยๆ ซุกลงไปนั่ง
บนพนักห้อง

“พม่าหาน้องทุกวัน” ข้าเจ้าเอ๋ยชนแล้ว
แล้ว “แต่ไม่พบหน้า ทำไมน้องจึงหลบ
พี่เสียเล่า?”

“ไม่ได้หลบ” แม่กลีบยื่นขึ้น “ฉัน
ถูกกักไม่ให้ไปข้างไหน แม่แค่ไล่ล่า
ต่างก็ไม่ได้”

ข้าเจ้าถอนหายใจใหญ่ “พ่อ หล่อน
เก็บพี่ ทำไมเป็นอย่างนี้ไม่รู้”

“เมื่อใดฉันได้ยินใครร้องเพลงแว่วๆ
ฉันว่าคงเป็นพี่ แต่เมื่อเขย่งมาต่างก็
ไม่เห็นใคร แหม พี่ช่างแฉะขึ้นนัก”

“พ่อกลัวพี่น้องจะเห็นเข้านะซี ใจ, นี่
พี่ทำไมระไกรต่างงานกับน้องก็ไม่รู้ พี่น้อง
บอกว่าหัวเด็กคิดขวาอย่างไรก็ระไม่ยอมยก
น้องให้แกพี่ นอกหากพี่ระไกรออกไปรบกวน
พม่า...”

“เฮ้!” แม่กลีบขูทาน “ทำไมพี่
ไม่เคยหรือกลัวหรือ?”

ข้าเจ้าสั่นศีรษะ “เขาๆ เถอะน่า พี่
กลัวพ่อของน้องนัก”

ต่อจากนั้น --- เวลาทั้งสองนั่งสนทนา

หยอกเย้ากันไปมาตามประสา ข้าเจ้า ขอ ธิ
สารภาพว่าเวลานั้นข้าเจ้าได้มีความสุขความ
อึดอึดใจอย่างที่สุด ความอึดใจสามารถ
ทำให้ลืมทุกสิ่งๆ ในโลก --- ลมเย็น กระ
ทั้งอำนาจของหลวงยารราชพิฆาตที่เคย กลัว
อยู่ก็ลืม

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ข้าเจ้า ทำอย่างไร จึงจะได้ แม่กลีบ มา
เป็นภริยา

อนาถนั้! ข้าเจ้าเฝ้าคิดวนเวียนหา
หนทางอยู่ทุกคำคืน แต่นึกไม่ออกเอาเสีย
เลย ความจริง, ถ้าหากข้าเจ้าถูกบังคับ
ให้มาฉันกับหล่อน หรือ หล่อน เป็น คน คุ
ร้าย แต่ข้าเจ้ารัก ความงาม ของ หล่อน
หรือฉันๆ ซึ่งไม่เหมือนกันที่เราต่างรักกันราว
กับระกลืนกินอย่างนั้นแล้ว ข้าเจ้าก็ คงไม่
คิดหาหนทาง หรือ คิด --- แต่ ก็ คง ไม่
กรุณอย่างนั้น ข้าเจ้าระไม่นำพาต่อกรของอิ
ของอนของหลวงยาร --- ข้าเจ้าคงคิดไว้ไม่
อาลัยหล่อนได้ โยชนึกถวิลว่า แผ่นดิน
ไม่ไว้เท่าใบพุททรา

แต่ --- ข้าเจ้ารักหล่อน และหล่อนก็
รักข้าเจ้า --- ต่างคนต่างรักกันราวกับไม่มีหัวใจ
อื่นเคี้ยวกัน ฉะนั้นจึงออกกระเป็นการ ฆาต
ที่จะยึดเอากายนี้แผ่นดินไม่ไว้เท่าใบ พุททรา

นั้น จะอย่างไร ขำเจ้าก็ยังคงกังวล แม่กลีบ
มาให้ ไต่หิ้วหัวเด็กกินข้าวอย่างไรร้อยอม

หลวงขวร ก็ออกคิดว่า จะหิ้วเด็กกิน
ข้าวอย่างไรจะไม่ยอมยกบุตรสาวให้ขำเจ้า
เมื่ออ้างถึง ‘หัวเด็กกินข้าว’ เข้าหากันเช่น
นี้ ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรกัน ผลสุดท้าย
ขำเจ้าหรือหลวงขวรฯ จะประพฤติให้ สัม
กับคำขู่ที่ว่าหัวเด็กกินข้าว? ขอนี้ควร
จะเกิดศึก ชน ภายใน ใจ ของ ท่านใด แล้วมี
ใช้หรือไม่?

จะอย่างไรก็ตามที่ อันความคำนึงหา
อุบายเล่ห์กลของขำเจ้าแม่จะใด นั่นก็มา
ทุก ๆ วันแล้วก็มีไต่หิ้วผลอย่างไร ขำเจ้า
ยังมีมองไม่เห็นหนทาง!

ประพฤติการเหล่านี้ ทำให้ขำเจ้าไม่ เป็น
อันหลับนอน ... ทำให้เขี่ยหน่าย ต่ออาหาร
การกินเสียทั้งหมด ขำเจ้ารู้สึกตัวของ ตัว
ว่าซูบผอมลงไปเป็น อัน มาก ขำเจ้าช่วย
อยู่เป็นหลายวันเพราะใช้ ความ คิด มาก เกิน
ไปและคง เป็น เพราะ อด นอน อด อาหาร ประ
กอบด้วย

หลวงมนทานโยค ... ผู้มีบุญคุณอยู่ กับ
ขำเจ้าอย่างใหญ่หลวง เมื่อได้วัยข้าวไข่
ของขำเจ้าก็รับมาเยี่ยมขำเจ้าถึง ที่นอน ด้วย
ความเป็นห่วงถึงวล

“เป็นอะไรหลานเอ๋ย?” ท่านพ่พลาง
ยกมือขึ้นแตะหน้าผากขำเจ้า “ดูหน้าตา
ซูบซีดมากทีเดียว”

ความคิดอันหนึ่งลอยขึ้นกลางสมอง ของ
ขำเจ้าโดยทันทีนั้น!

“รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?” หลวงมน
ทานโยคถามขำเจ้าด้วยความปรารถนา “ไม่ได้
การอะไร ต้องรีบรักษาตัว หลานรัก มิ
ฉะนั้นคงจะเจ็บหนักกว่านี้ ครัว, ต้นมือเย็น
ราวกับคนตาย”

“เป็นบุญคุณ ของ คุณลุง อย่างใหญ่ยิ่ง
เกี่ยวข้อง” ขำเจ้าตอบพลางยกมือแสดง
ความเคารพ

“ลุงจะให้ขุนมณโธสธมารักษา”
“อย่าเลยครับ” ขำเจ้ารีบค้านทันที

“ขอให้หมอเทศคามารักษาผมก็คงไม่หาย”
หลวงมนทาฯ จึงมองหน้าขำเจ้า คล้าย
กับรู้สึกสับสนใจอย่างไรร้อยหนึ่ง และทัน
ใดก็ดูเหมือนท่านใด อ่านความจริงจากสีหน้า
ของขำเจ้าออก

“เจ้าเป็นไข้ไหม?” ท่านกล่าวพลาง
หัวเราะออกมาเบาๆ “โอ, หลานรักยก
ลุงถือว่า เจ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ไปรักผู้
หญิงที่ไหนมา?”

ขำเจ้าหายใจสั่นและนั่งอันอยู่

“บอกลุงเออะ ลุงรู้ แน่ เทียว ว่า เจ้าไปรักผู้หญิง แต่ คงไม่สำเร็จ คง ใ้ นึกวิ่งใหม่ ?”

ข้าเจ้าพบบักหน้า

“บอกลุงซี - ไว้ ไ้ลุงเออะ หลาน รักลุงจะได้ช่วยเหลือเจ้าเต็มความสามารถ”

ข้าเจ้ายก มือ ไ้ไหว้ สบแก ความ ชอบ คุณ “ครัย - เป็นบุญคุณของ คุณ ลุง อย่างใหญ่ ยิง ผมจะบอกคุณลุงเกี่ยวกับแหละ”

ครั้นแล้วข้าเจ้าก็เริ่มเล่าถึงความรัก - ความสัมพันธ์ซึ่งมีอยู่ก่อนแม่กลายให้ หลวงมณฑา ฟังโดยสั้นเชิง

“นั่นแหละครัย, คุณลุงที่นั่นคือของผม” ข้าเจ้า แถม ท้าย เมื่อ สบาย เรือง ตลอดจน แล้ว “อุปสรรคทางกั้นหนทางของผมเสีย ผมมองหาหนทางอยู่หลายวันแล้ว”

“หลวงยวราชพิมาน” ลุงข้าเจ้าเอ๋ย “แกล่เป็นคนหิมี ๆ ทำทางออกกระตือรือร้น มาก อยู่ แต่เขาเออะ ลงระลองส่ง คนไปทาบตามอีกครึ่งหนึ่ง เพื่อหลวงยวราชฯ จะ เห็นแก่หน้าลุงข้างกระมัง”

ข้าเจ้าลุกขึ้นกราบทั่ว หลวงมณฑา โยค โดยเร็ว รู้สึกว่าหัวใจพองไปวิ่ง เขากาย ซึกอีกเป็นอันมาก

จากนั้นมาอีก ๒ - ๓ วัน -

ข้าเจ้าค่อยกระเครื่องขึ้นจากความ ช่วยไ้ ทุกคนที่ข้าเจ้ากำลังเล่า คอย รับ ข่าว - ข่าว สำคัญอยู่ด้วยความกระหาย แต่ ก็ ยัง ไม่ปรากฏว่า มีข่าว ที่หรือว่า ขว่ววมา

บ่ายวันหนึ่งขณะที่ข้าเจ้ากลับจากทิมคาย ะไปสู่นาน ข้าเจ้าได้พบลวงมณฑา โยค ที่ประชุมหาโรคคราว สักเกศสีหน้าของผู้ ที่ข้าเจ้านั้นคือเป็นลุง พะทำให้ข้าเจ้านึก เภาเอาว่า “ไม่สมประสงค์” ได้เสียแล้ว!

วิ่งเหมือนว่า, ข่าวที่ข้าเจ้าได้รับเป็น ข่าวซึ่งไม่สมประสงค์จริง ๆ

“ไม่สำเร็จหลานเอ๋ย” หลวงมณฑา กล่าวแก่ข้าเจ้าด้วยสี หน้าอัน สดก ลงได้ พยายามช่วยเหลือจนสัก สามารถ ใช้ ให้ คนไปผูกทาบตามก็ แล้ว ตัวลงไปเอง ก็ แล้ว อี คา หลวง ยวราชฯ ก็ หิว คอ ไม่ ยอม อยู่ นั้นเอง”

เฮ! ข้าเจ้ารู้สึกหน้ามืดตา ลาย แทย ระลึ้มคิดว่าลงไปเสียให้ ไ้ ก็ เหมือนมีคน มาปลิดเอาดวงใจของข้าเจ้าไปแล้ว

“หลวงนั้นบอกลุงว่า ให้เจ้าไปรพพม่า เสียก่อนเดี๋ยวจึงค่อยมา - -”

“ข้า!” ข้าเจ้า สวมออกไปทันที “คาหลวงยวราชฯ ข้าเสียแล้ว พม่าออกเรียบ วยค้ายวราชฯ ข้ากลองเช่นนี้ จะให้ผมไปรพ

กียลทไหน ?”

ลุงข้าเจ้าเคยหลั่งข้าเจ้าเป็นเชิงปลอบโยน

“อย่าเสีย ออกเสียไป เสีย หลาน เอ๊ย

ผู้หญิงคงไม่มีแต่คนเคี้ยวตอก”

“นั่นสำหรับคุณลุงหรือคนอื่น ๆ” ข้า

เจ้าตอบ “แต่สำหรับผมก็คิดว่าคงมีแม่กลีบ

คนเคี้ยว ทั้งนพวาระผมรัก หล่อนจน เข้า

กระถูกคำ เริงครั้น, ผมก็คุ้นเคยกับ

ลักษณะนิสัยใจ คอ อันรักว่า เวียง ร้อย ของ

หล่อนมาแล้ว”

หลวงมณฑา ถอนหายใจเชือกใหญ่ ๆ

ว่าพลอยรู้สึกสลดใจไปด้วยกับข้าเจ้า

อีกหลายวันต่อมา —

ความกลัดกลุ้มใจของข้าเจ้าก็ยังมี มาก

ขึ้น ข้าเจ้ายังมองไม่เห็นหนทาง — หน

ทางซึ่งจะนำข้าเจ้าไปสู่สารเกษมณนั้นอีก แล

ความกลัดกลุ้มใจนั้นในที่สุด ก็ เกือบ ะระ

ทำให้ข้าเจ้าทอดอาลัยต่อแม่กลีบแล้ว !

แต่ถึง — ! ข้าเจ้ายังนั่งคิดถึงหล่อนอยู่

ย่ำวันหนึ่งข้าเจ้าไปกิจธุระราชการที่ ทิม

มหลวงที่ ไม่เสร็จธุระแล้วข้าเจ้าก็นั่ง คย

กับพวกเพื่อน ๆ เพื่อย้ายความกลัดกลุ้ม นั้น

เสียบ้าง

นายกมลเพื่อน ข้าเจ้า ผู้หนึ่งกล่าวสรรพ

ยอก หมั่นเป็นยังงั้นหมั่นผลาญจึงควร

ก้อยไปถนัด”

ปลัดอินซึ่ง คอย ว่า “แต่อย่างไร ๆ

ก็ยังไม่วางความสง่าลำต้น”

“เห็นจะเป็นด้วยเรื่องผู้หญิง” นาย

พันเพือน ข้าเจ้า อีก คน หนึ่ง แทงใจ คำ ข้าเจ้า

พลางหัวเราะ “แม่กลีบกระมัง” พุดถึง

แม่กลีบ “ฉันนึกได้ว่าตาหลวงขจร ๆ แก

หวงหนักหนา เขาใจทักกันว่าหมื่น แก ก็

ลูกสาวไว้แม่แต่จะโผล่นำค่างก็ ไม่ยอมให้”

“หมื่นผลาญจะติดผู้หญิงแห่งใดแห่ง

หนึ่งเป็นแน่” นายกมลพุดเรื่อย ๆ ข้า

เจ้ามองหน้าเขาเฉยอยู่แต่ว่าหุคหุคฟัง “ถูก

ไหม — ฉันว่า ?”

ข้าเจ้าแกล้งทำเป็นหัวเราะ อ่า ! สหาย

ข้าเจ้าได้เฝ้าแล ซึ่ง กลัก หนอง อยู่ให้แตก

ทำลายลงไปอีกแล้ว

“ถ้าฉันจะพุดถูกใจเ้า” นายกมลว่า

ต่อไป “ดูหน้าหมื่นผลาญซึกเขี้ยวลงไป

อีกถนัด”

“เฮ้ย, มาหยอกล้อไวกันเวลานี้”

ปลัดอินคึกคก ซึ่งพลอยทำให้ข้าเจ้ารู้สึก

โล่งใจ “ท่านไม่ควรจะ พุด ถึง เรื่อง ผู้

หญิงยิ่งเ้า”

“หมื่นผลาญคือฉันนี่” นายพัน

พุดเมื่อพิจารณาข้าเจ้าอย่างละเอียด “ถ้า

เร่เก่งทางหมัก ๆ มวย ๆ”

ข้าเจ้าหัวเราะแต่ไม่ได้ตอบอะไร

“เออ, คุณนกชนไก่ว่า วันนั้นมาบ้าน
ฝรั่งเศสเข้ามาล่าหนึ่ง” ปลัดอินเล่า “โท
กันว่ามีมะมาทำไทยชกมวย”

นายกลมทุ่งชะโงกหน้าเข้าไปจน เกือบ
ชิดหน้าปลัดอิน

“ไหน, ท่านปลัดว่า กำปั้น ฝรั่งเศส
มารึ?”

ปลัดอินพยักหน้า “มันจะมาพนันชก
มวย เขาว่ามันเที่ยวต่อยกับเขามา แล้ว
หลายเมือง และชนะทุกเมืองด้วย”

“ฝรั่งเศส?” ข้าเจ้าถาม “ใคร
จะไปสู้มัน เขาเล่าว่ามวย ฝรั่งเศส ชอบแต่
หักกระดูกโหลขาวของปรปักษ์ทำเทียว”

“เฮ้ย, มันจะโหดอย่างไหนกันหนา”
นายพันชิงพูด “ฉันออกเสียคายนายขนม

ต้ม ถ้าแกอยู่ด้วยฝรั่งเศสคงสู้ ไม่ถึงยก”

เราพากันหัวเราะจนด้วยความขบขัน

อันที่จริงข่าวโหม่นกระทำให้ข้าเจ้าออกรู้
ลึกคิดใจคิด เมื่อถึงถึงคำพูด ของ หลวง

บรรราชพิมานที่ว่า “จะยกลูกสาว ของข้า
ให้แก่ผู้ที่เคยออกทักทายศึกเหมือนแกล่เท่านั้น

ข้าเจ้าก็ยังไม่ใจคิดครอง แล ทันใด ---

ข้าเจ้าก็มองเห็นหนทางได้เพียงวาง ๆ แต่

--- ข่าวนี้เป็นความจริงหรือลึนใด?

คืนวันนั้นเอง ข้าเจ้านำเอาข่าวนี้ไปนอน
นึกทีหือง แลคิดไปว่า ถ้าข้าเจ้าได้เขา

ต่อสู้กับฝรั่ง -- แลชนะ! ข้าเจ้า จะ ตก
อยู่ในเกณฑ์ผู้เคย ออก ทักทาย ศึก หรือไม่?

หลวงบรรราชพิมานยกแม่กลีบให้ข้าเจ้าหรือ?
ยิ่งคิด --- ก็ยิ่งทำให้ข้าเจ้าคิดเด่น หนัก

ขึ้น ที่สีกทั้งใจลงอย่างเด็ดขาดว่า หาก
มีฝรั่งมาทำชกมวยจริงข้าเจ้าจะขึ้น อาสา เข้า

ต่อสู้กับมันให้ถึงได้ ถ้าหากข้าเจ้ามีชัยคือ
ชกชนะ ชื่อเสียงแลเกียรติยศของข้าเจ้า

คงลือกระฉ่อน และไม่ต้องสงสัย --- หลวง
บรรราชพิมาน จะมีรู้ลึก คิด เค้น คึก คัก

ไปด้วย

ข้าเจ้าเฝ้าคิดยาว ๆ เช่นนี้อยู่นาน สอง ยาม
จึงหลับ!

ข้าเจ้าสับสนจนเมื่อได้ยินเสียง คน ดบ
ประตูห้อง ข้าเจ้าจึงลืมตาขึ้น จากห้อง

โหว่ที่เห็นอน่าต่างตรงที่นอนข้าเจ้า ทราบได้
ทันทีว่าขณะนี้ยังเช้าตรู่

ข้าเจ้าลุกขึ้นไปถอดลิ้นประตู แต่ ยัง
มีทึนจะเข้ก หลวงมนทาทนโยคักก็ทัน ประตู

ผลั้วะเข้ามาเสียก่อน

“หลานรัก ข่าวดีขอบเจ้า!” เป็นวาตะ
คำแรกของท่าน “สูงมอเห็น ทาง ก็เจ้า

จะได้แม่กลีบเป็นภริยาสมประสงค์”

ข้าเจ้า ทา ลุก โพลง หอบ ง่วง นอน ทันที
“อโหครี - - ทำ ไหม ผม จะได้ แม่กลีบ เป็น
ภริยา?”

“นั่งลงเถะ” ท่านกล่าวลี้ไป พลา
ยุดมิดข้าเจ้าไปนั่งแคร่หน้าเตียงนอน “เมื่อ
วานนี้มีฝรั่งเศษหนึ่ง สอง คน เข้ามา ใน กรง
โคยเรียกขาน น้องชายของมันเป็น นักมวย
เคยต่อสู้พวกพม่า มอญ ชน มา หลาย เมือง
แล้ว บัดนี้มันจะต้องการต่อสู้กับคนไทยบ้าง”

ข้าเจ้าได้เ็นตอคนว่า “ผมจะสู้กับ
มันเอง”

หลวงมณฑา โยมมิด “เกือบ ก่อน
เถะ ฟังให้สูงเล่า ขะเสีย ก่อน ข้าพ
ชายมันให้ล้ามไปกรวยเวียนเจ้า พระยา พระ
คลังว่าเชอพนันชกมวยกับ คนไทย พระ
เทศพระคุณท่านก็นำความขึ้นกราบบังคมทูล
สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวจึงหลวงทรงปรึกษาก
กับล้นเกล้าล้นกระหม่อมของเราในที่สุดก็ ตกลง
รับพนันชกมวย โคยวางเดิมพันกันเป็น
เงินห้าสิบชั่ง ล้นเกล้าล้นกระหม่อมมีพระ
บัญชาให้เจ้าคุณพระคลังเลือกหาคนที่จะต่อสู้
กับฝรั่งในกรมตำรวทนายเลือกทั้งวังหลวง
และวังหน้า แต่เท่าที่ไ้เลือกก็ไม่มีใคร
นั้น ล้นเกล้าล้นกระหม่อมไม่ทรงพอ พระ

ทัยเลย”

ท่านหยกจึงหน้าข้าเจ้าครู่หนึ่ง แล้ว
ก็กล่าวต่อไปอีก

“หลานรัก เจ้าก็มีรูปร่างล่ำสันใหญ่
โต เคยเข้าชกมวยถวายหน้าที่นั่ง ชน มา
ก็หลายครั้งแล้ว ลุงเห็นว่าควรวนเจ้าคว
ระลองสู้กับอ้ายฝรั่งบ้าง เพื่อแก้หน้าชาติ
ไทยเรา - - เพื่อให้พม่ามอญทราบว่า กรุงศรี
อยุธยา ยังไม่สิ้นคนดี และ เพื่อความ สุข
ของเจ้า เสีย, อย่าทำหน้าหงายเลย ถ้า
หากเจ้ามีชัยชนะชื่อเสียงของเจ้าจะต้ง ทอม
กร่น และอีกตา หลวงยวร ๑๑ จะ นิยม ชม
ชื่นเจ้า ขอมยกแม่กลีบให้เป็นเมียโคยง่าย”

ข้าเจ้าหัวเราะออกมาได้ “แหม, ทรง
กับความคิดของผมเผงเกือบครี เมื่อก
นี้พวกตำรวจเพิ่นๆ ไ้คุยกับผม ถึง เรื่อง น
ผมทวายเมื่อคืนแล้ว เขาครี! ผมขอม
เจ้าต่อสู้กับฝรั่ง”

“ก็แล้ว, ลุงต้องการให้เป็นเช่นนั้น”
ลุงข้าเจ้ากล่าวในที่สุด “ไปเถยวัน - ไป
ถวายตัวกับล้นเกล้าล้นกระหม่อมของเรา”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

และอา! - - ในที่สุดความตั้งใจของข้า
เจ้าก็สมประสงค์!

กษณะที่ข้าเจ้านำคนไปขึ้น ถวาย ตัว สม

เกิดพระอนุชาธิราช ๑ คนนำพระที่นั่ง อิศราวิจิ
ศชัยพร้อมด้วยเจ้าคุณ พระคลัง และ หลวงมณ
ฑาน โยคนั้น พระบิดาทรงเรียก พระขนิษฐ
าทกพระเนตรลงมายังร่างของข้าเจ้า

ด้วยคำว่า “ความอ่อนล้าสิ้นของข้า
เจ้านี้มีอยู่เป็นความจริงนั้นเอง” สมเด็จพระ
พระอนุชาธิราชจึงแย้มพระสรวลและตรัสด้วย
พระสุรเสียงอันกังวานว่า

“เหมาะที่เกี้ยวรูปร่างล้าสนักเห็นจะ พอ
สู้เขาได้”

จากนั้นก็รับสั่งให้ข้าเจ้า พระยา พระคลัง
ขุนเฒ่า และข้าราชการผู้ใหญ่ ออกเฝ้า เสด็จ
กำลังข้าเจ้าเห็นสัปดาห์สาม

ข้าเจ้ารู้สึกอับอายเป็นที่สุดที่มีโอกาส เข้า
ทำการใหญ่โต เช่นนี้ และแน่ที่เกี้ยว
— ข้อเสียของข้าเจ้า คง จะปรากฏใน พง
ศาวดารโดยมีท้องสงสัยสนทนาก็ อย่างไร
เลย ข้อที่น่าปลื้มยิ่งกว่านั้น — ก็คือจะ
อย่างไรก็ตาม ความ ปรารถนา ของ ข้าเจ้า คง
สำเร็จงานหวัง ข้าเจ้า คงได้ แม้กลีย มา
เป็นแม่นแท้!

แต่คืนกลียก็ให้ ซึ่ง ลงไปว่า หาก
ข้าเจ้าเข้าชกมวยกับฝรั่งครั้งนี้และสู้มีมีไว้
— กล่าวคือแพ้นแล้ว หัวใจ ของ ข้าเจ้า
ก็กลียผอง โอ, ถ้าชกต่อยกับฝรั่งกลาย

เป็นความจริงขึ้น ข้าเจ้าจะเป็นอย่างไร ?

อย่าสงสัย ข้าเจ้าคงทำลายความ มี หลา
นภาพของประเทศอันเป็นที่เกิดของข้า เจ้าให้
ขาดสิ้นลง — ข้าเจ้าคงได้รัยความอับอาย
ขายหน้าเป็นที่สุด ชาวบ้านหรือพวก เพื่อน
ทั้งหลายคงจะพากันเยาะเย้ยข้าเจ้าอยู่ทุก ครุ
ยาม และข้อที่ชั่วร้าย — นางงามอันเป็น
ที่รักของข้าเจ้าจะต้องหลกมื่อไปอย่างไม่มีวัน
กลับ โดยหลวงยวร ามียอมยกให้ ข้าเจ้า
แลหล่อนเองก็ กลียไป เกิดรัก ซึ่ง ข้าเจ้า อีก
กะทงหนึ่ง

แต่เมื่อเสียก่อนเถระ — ข้าพเจ้าคิดว่า
หมื่นผลาญ — หมื่นผลาญพลันจะ ยอม แพ้
ไฉนง่าย ๆ ข้าเจ้าก็เป็นทหารผู้หนึ่ง
ของ พระบาท สมเด็จพระ พุทธเจ้า อยู่หัว —
เจ้านายของข้าเจ้าซึ่งใคร่ พระนาม หากพวก
พม่าว่า “พระเจ้าเสือ” เหมือนกันคนแล้ว
ก็โดนข้าเจ้าจึงจะอ่อนแอถึงเช่นนั้น อีก
ประการหนึ่งเล่า ข้าเจ้า ก็ เคยได้ เข้าชกมวย
ให้ พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว ทั้ง สอง
พระองค์ชกต่อยพระเนตรมากหลายครั้ง และ
ข้าวยังไม่เคยแพ้ ผู้ ใดด้วย

เมื่อคิดดังนี้ก็ข้าเจ้าจึงรู้สึกอับอายอยู่เสมอ
คนนั้นทั้งคนข้าเจ้าอนหลับอย่างสุขตั้งแต่หัว
ค่ำตลอดจนรุ่งเช้า

วัน -- คือกาลอันเป็น กำหนด วัน แข่ง
ขันชกมวย เป็นวันซึ่ง หมันผลาญพลพัน
จะทำการเพื่อประทัม พระเกียรติยศ ดวาย --
ทำการเพื่อมิให้ ผู้ใดบังอาจ หลบ หลู่ดู หมัน
แฉ่นแฉ่นไทยและพระนครศรีอยุธยา !

ตั้งแต่เข้ารบย้าย มีขุนนางใหญ่ๆ โศก
เรียกข้าเจ้าไปและให้ โอวาทให้ คัลให้พร แก่
ข้าเจ้าในการที่จะเข้าทอญมวย กับ ฝ่าย ครั้น
บรรดาพี่น้องต่างพากันยอขี้ติเอาอก เอาใจ
ข้าเจ้าอย่างเต็มที่ไม่ มีใครจะ ทำอะไรให้เป็น
ทชกอกขี้ทชกของข้าเจ้าเลย

ตอนย้ายวันนั้น -- งาน ก็ ขยับ ตั้ง คัน
แลข้าเจ้าเป็นคัวเอกของงาน

หลวงมณฑาน โศกได้นำ น้ำ มีน ว่าน อัน
อยู่เกาะมาชโลมตัวของข้าเจ้า และให้ กิน
ขำมเล็กน้อย ข้าเจ้านั่งกางเกงสีแสดคาก
พุงให้แน่นกระชับ พอได้เวลาข้าเจ้าก็ออก
เคียนจากพระราชวังบรรดามายังวัง หลวงโคย
ยานพาหนะอันวิเศษ กล่าวคือชนชกอนาย
กลม ซึ่งเขาขึ้นอาสาคือข้าเจ้าเอง

สนามซึ่งเป็นเวทีของข้าเจ้านั้น ทรง
พระ กรณาโปรกเกล้าให้ ฤๅษี ๓ ที่ สนามโรง
ลคร ีทางเบื้องขวาคอกของวัดพระศรีรัตนศาสด
คาราม ปลูกพลับพลาที่ประทับทางทิศขวาคอก

และเวทีนั้นใช้เชือกถ่วงเป็นสี่เหลี่ยมขนาดเท่า
เรือนครัวเคียว ภายในบริเวณสนามตกแต่ง
ด้วยธงฉิวต่างๆ สลับสับค้อยไสว ขณะ
ที่ข้าเจ้าไปถึงนั้น มีข้าราชการและผู้คน
ล้อมรอบเวทีอยู่ล้นหลาม แลเจ้าน้ำที่ใดจัก
เตรียมการรับเสด็จไว้ โดยพร้อมมูลแล้ว

เวลาย้ายสนามพิทากย์ห้าบาท พระ
บาทสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว ทั้ง ๒ พระองค์
ก็เสด็จออกโดยกระบวนพยุหยาตราอันอับ เข้า
ประทับยังพลับพลาซึ่งตกแต่งไว้ อย่าง วิจิตร
สมเด็จพะ ธนชาธิราช กรมพระราชวังบวร
ประทับบนพลับพลาชั้นเล็กที่ ๒ และ ทรง พัก
พระพักตร์ให้ คัวมวยเริ่มลงมือ --

ขณะนั้น ข้าเจ้าทอญอยู่หน้า พระที่
นั่ง เมื่อกอรวายถึงคมพระพทอเจ้า อยู่
หัวทั้ง ๒ พระองค์แล้ว ข้าเจ้าก็ถอย หลัง
เคียนเข้าสังเวียน ทันใดข้าเจ้าก็แลเห็นคัว
ปรบักขซึ่งเป็นคนชาติฉิวขาว นุ่ง กางเกง ขา
สั้นสีขาวสรวมรองเท้าขึ้นเป็นสง่าอยู่ทาง มุม
สังเวียนค้านเหนือ อันลักษณะรูปร่าง ของ
ปรบักขข้าเจ้า -- ถ้าสมมุติว่าผู้ที่จะ ต้อง เข้า
ต่อสู้เป็นคนไม่ชำนาญในทางมวยจริงก็ คง รั้ง
สัปดาห์ทอญอยู่ข้าง ไม่มากนักน้อย เพราะฝ่าย
ผู้ทั้งสองทั้งใหญ่ กล้ามเนื้อทุก ๆ มัดมวย

แย่งสแกให้รู้ ใต้ว่าน่าจะเป็นคนออกทนต่อมือ
และท้าว แต่สำหรับข้าเจ้าไม่เคย คิด ถึง
มีแต่จะนึกเอาว่ามันเป็น หมู ของ ข้าเจ้า ถ้าย
เกียวก่อนนั้น

เราทั้งสองถวายบังคม พระราชา อีก ครั้ง
หนึ่ง ครั้นแล้วผ่ายปฏิญักษ์กษณมอมาหัมมิ
ข้าเจ้าต้นและยัมแย้มแย้มใส

ข้าเจ้า ถอย หลัง ไป มุม สี่ เวียน บ้าน ไค
ชัยเชื้อกทาคามือ และ คือก ให้ แน่น กระชัย
และแล้วก็ขยับเท้า —

“ผลบุญ — —” ข้าเจ้าไคยืนเสียง
หลวงมนทานโยคร้อเรียกอยู่ข้างหลัง “ตั้ง
ใจให้ดี หมายถึงชกทรงกระบอกศาคัก กำลัง
มันเสียก่อน”

“ชกทรงที่ตาย” อีกเสียงหนึ่งสอคมมา
ข้าเจ้าทำได้ว่าเป็นเสียงของหลวงชัยโชคชก
ชนะ “ความแดงคอหอย หรืออกกห”

ข้าเจ้าชำเลื่องตาไปๆ ก็เห็นท่านที่ออก
นามทั้งสองยืนอยู่ข้างขวาและซ้าย รอบๆ
ท่านมีตำหรวว เป็นอันมากยืนอยู่ ตามหน้าที่
ข้าเจ้ายัมมคอบแล้วก็กลับมายังมอญท่าของ
ปฏิญักษ์ต่อไป

พอเสร็จท้าว ข้าเจ้าก็ชกหมัดเข้าใส่
สัตว์ทันทัน

เสียง ยี่ แด่ กลอง เชน ดัง ดังวาน ทำให้

จิตต์ใจของข้าเจ้าคึกคัก นักหาวิชชบของ
หมัด — — วิชิต้อย เลือก ที่ หมายถึง ได้ อย่าง
ปลอดภัย

สัตว์ของข้าเจ้าส่ง หมัด ช้าย ทรง มา ยัง
หน้าข้าเจ้าโดยวงกว้าง ข้าเจ้าชก ออกไป
ด้วยแขนซ้าย และในเวลาเดียวกันข้าเจ้า
ก็พุ่งหมัดขวาตรงไปยังคางเขาพันคว้น ชาว
ฉิวขาวพยายามจะชกและหลบตัวหนี แต่ ก็ ทำ
ไม่ได้เลย เพราะหมัดของข้าเจ้าแรงเอากร
อยู่ ฉะนั้นจึงฉีกขากระดูกของเขาเลยไป
แต่ว่า — — มิได้ทำให้กระดูกหักสั่นสะเทือนประ
การใด

เขาพุ่งหมัดซ้ายมาตรงหน้าข้าเจ้าอีก ครั้ง
หนึ่ง คราวนี้ข้าเจ้าใช้ชกคอกทั้งสอง หนี
เข้าชิดกันจนกันกำบังไว้ ได้ รู้สึกว่ากำบัง
ของเขาต้องทรงซัดมีทั้งสองเต็มแรง แต่
พอข้าเจ้าชกคอกลงมา จต ประชัญ ก็วิ่ง ถลา
เข้ามาใกล้ ใช้หมัดขวายันไหล่ข้า เจ้า เชน

หากนั้นเขาก็ดรุ่มกายนทั้งสองชกตรงมา
ยังคอหอยข้าเจ้าอีก

ข้าเจ้าเชนตัว แฉ่ง หลบ ออกไป ทาง ขวา
โดยปลอดภัย หมัดทั้งสองของปฏิญักษ์จึง
ชกเขาลมเข้าด้านติ ยิ่งกว่านั้นร่าง อัน ล่ำ
สันของเขาที่พลอยถลาตามหมัดไปด้วย อา
เป็นโอกาสอันดีพิเศษของข้าเจ้าที่เกียวก่อน

โตข้าเจ้าชกเขาทรอกกหุเต็ม เหนียว

ชาว ฝรั่งเศส เซ ลัม ลง กัน กระ แทะ กับ
พนสนาม

หมึกแรกของข้าเจ้า!

แต่สัตว์ของข้าเจ้าจะควมซื้อหรือ?

“น่าน, ยั้งน!” เสี่ยงหลวงมนทา
นโยครองหนนอยู่เบื้องหลัง

ข้าเจ้ารู้สึกความกำลังวังชาเพิ่มทวนขึ้นอีก
เป็นอันมาก จึงถอยหลังออกมาขึ้น อยู่ใน
ที่เก็บสาขายาข้าเจ้ายุค อาการ ของชาว ฝรั่งเศส
เศสสินนั้นอยู่ ข้าเจ้าเห็นเขายกมอชนลุ
ทรงทหมักข้าเจ้าลัสสั ครั้น แล้ว เขาก็
โคกคลกชน

อา, ยัวักขของข้าเจ้าทนเอาการอยู่!
เขาวงกตเขาหาข้าเจ้า กษณะนั้นข้าเจ้า
สัเกศเห็นหน้าของเขาคงดำ คงตาก็
ลูกโหลงมีประกายราวกับแสงอีกข้างลูกโหล
อยู่ในเตา

อีกในนี้ประกายของข้าเจ้าก็ส่งหมึกซ้าย
หมึกขวามายังข้าเจ้าถอยเขารุกได้ข้าเจ้าถอย
หวังไปนคิกเขือก ตอนหนึ่งเขาชกข้าเจ้า
ด้วยหมึกทั้งสองเรนสค แร่ง ข้าเจ้า ย่อตัว
หลบโดยลยพฒันแล้วก็เล็ดลอดช่อง ว้าง ออก
ไปยืนอยู่กลางสี่เวียน ชาวฝรั่งเศสเห็นขวัญ
กลบรเข้าใส่ข้าเจ้าอีก ทนเขาโถม เข้ามา

ยี้ให้ล้ข้าเจ้าทั้งตัว ข้าเจ้าพยายามจะสยัก
ให้หลุด แต่ก็ไม่สมประสงค์ เมื่อเป็น
เช่นนั้น ข้าเจ้าจึงใช้ศอกทั้งสอง ถอง ลงไป
บนหลังของเขารวมด้วยยกเข้าเขาคือชยชน
มายังท้องเป็นคึกกระหนาบ ประกาย ของ
ข้าเจ้าตรงและรียบปล่อยมือออกจากไหล่ ข้า
เจ้าจึงใช้เท้าเตะตะโปกข้าอีกทีหนึ่ง — เขา
เซเซ็คๆ ไปจนกระแทกเชือกสี่เวียน

“ไล่ตามข้า เจ้าลาญ” หลวงชัย
ไซครองชน “เป็นโอกาส ของ เรา แล้ว
เล่นมันให้อยู่หมัก!”

แต่ — ข้าเจ้าก็ยังเฉยอยู่ เวลานั้นออก
รู้สึกเหนียวขึ้นข้างแล้ว ข้าเจ้ามอง ความ
สัตว์ไป ทนโคสลายของข้าเจ้าก็ เหลือ
ไปเห็นคนผิวขาวอีกคนหนึ่งยืนอยู่นอก เชือก
เขาส่งภาษาของเขากับประกายของข้าเจ้า ซึ่ง
ข้าเจ้าฟังไม่ออก จำได้แต่เพียงเสียงน้อค
น้อคย้าคๆ เร็วรี่ของเขานั่น

คำต่อสู้ของข้าเจ้าพยายามทรงตัวตั้งหลัก
และแล้วก็โถมเข้ามาหาข้าเจ้าอีก ครั้น
เขาก็มหันากมท่าอ้อมหมึกทั้งซ้ายขวาพุ่งมา
หาข้าเจ้าถูกข้างไม่ถูกข้าง ข้าเจ้าพยายาม
ยั้งยบทนสคสามารด ครั้งใดเห็นช่องว่าง
ข้าเจ้าก็ ค่อย ค่อย ไป บ้าง ชาว ฝรั่งเศส
พยายามจะเข้า ชิด ตัวข้าเจ้า เป็น หลาย ครั้ง

แต่หากหมักของข้าเจ้าคอยกันอยู่ ข้าเจ้า
ทำการไม่ได้ฉันใด หน้กัน - - สภาพของ
การต่อสู้ ได้เปลี่ยนเป็นมวยวัดไปแล้ว!

ขณะที่กำลังซุ่มมูลกันอยู่นั้น ข้าเจ้า
รู้สึกว่าคุณชกตรงปากและปากแตก และ
ถูกตรงน้าอกครั้งหนึ่ง ระหว่างของข้าเจ้าเข้าไป
เจ้าฝรั่งเศษเข้าคุก ข้าเจ้ามีโอกาสมิ
ให้เขา ทำการใด ฉันใด ยาง คราว เขา จับ
กระดกให้ปราชัยของข้าเจ้าและ กด ลงไปนรี
ลึกเจ็บ และก็เพราะความรู้สึกเจ็บตนเอง
กระทำให้เขาเลือกขึ้นหน้า ยักมือขึ้น
ชกตรงหว่างปากกับริมฝีปาก ของ เขา ค้ำคใหญ่
เขาปล่อยมือ ทำอาการ ผละ เขาไป ข้าง หลัง
ข้าเจ้าจึงยกเท้าถีบเข้าเต็มแรง

เจ้าชาติผิวขาวล้มพยับลงไป เลือดกำเณร
ไหลล้นลัก ๆ ข้าเจ้ามีขมปล่อยให้อากาศ
นั้นหลุดลอยไปเสีย ้วยใจขึ้น ค้อมตัว
เขาไว้และใช้หมักทั้งซ้ายขวาระดม ชกไปที่
หน้าด้วย ปฏิบัติพยายามคนจะให้หลุด
พอหลวมตัวเขาก็ใช้เท้าทั้งสองถีบเข้าข้าเจ้ากระ
เด็นไป

เราต่างถล่มลูกขึ้นพร้อมกัน และโดน
ทุยนาเข้าหักกันโดยเร็วเวลานั้น ประโยชน์ ของ
ข้าเจ้าชรอยจะ อ่อนเพลีย อีก โยเต็ม ที่ แล้ว
ข้าเจ้าสังเกตเห็นอาการของเขายาว เขย เต็มที่

การต่อสู้ครั้งนี้ได้เปลี่ยนสภาพเป็น มวย ปล้ำ
ไปอีกทอดหนึ่ง

ชาวฝรั่งเศษซึ่งเข้าชก ตัวใช้มือ ขวาลโย
คอและจับไหล่ข้าเจ้าไว้ ส่วนมือซ้ายก็ชก
ข้าเจ้าตรงแก้มหน้าอกหลายหน ข้าเจ้าเอา
มือซ้าย โอบขึ้นเอวของเขา ส่วนมือขวาชก
หน้าข้างลงคอกตรงศีรษะเขาบ้าง - แต่เขา
ก็ทนไหวหาย คราวหนึ่งเขาเงยหน้าขึ้นมอง
หน้าข้าเจ้า แล้วก็เอา มือซ้ายกดคอหอย
ของข้าเจ้า รั้งมือขวาซึ่งโอบคอข้าเจ้าอยู่
ก่อนแล้วนั้นแน่นขึ้นอีก ข้าเจ้าหาหายใจ
ไม่ออก ซึ่ง หมื่นผลาญพลัน จะยอมให้
ใคร ๆ ทำข้างเขยขึ้นอย่างพึงหวัง กันใด
นั้นข้าเจ้าก็เลือกหมักหมายตรง กระโถง คาง
ของเขาสึกแรงเกิด ความแรงแห่งหมัก
ทำให้หน้าของเขาหงาย ข้าเจ้าจึงส่งกำปั้น
ซ้ายตรงไปที่คอหอยอีกข้างหนึ่ง ปฏิบัติ ของ
ข้าเจ้าระวังความกลัวความเจ็บปวด เขาปล่อย
มือทั้งสองออกครั้นแล้วก็ล้มพยับไป

ความอ่อนเพลีย ละเหย จิตต์ ทำให้ข้าเจ้า
แทบจะยืนตัว คง อยู่ไม่ได้ ต้อง ถลาลไป เกาะ
เชือกริมสังเวียนไว้ ขณะที่ข้าเจ้ากำลังยืน
ระยาลมหายใจอยู่นั้นก็พอที่รู้สึกว่ามี มือ มา
จับไหล่ของข้าเจ้ากระชกดูเต็มแรง พอข้าเจ้า
เหลียวหน้าไปก็เห็น ชาว ฝรั่งเศษ คนที่บน

อยู่นอก สี่เวียน กำลัง ทำ หน้า ลมึง ทง ของ
ข้าเจ้าราวกับจะกินเลือดคนเอ ข้าเจ้าขยี้หมัก
ระชกคอบด้วยความหมำมิด แต่ไม่ทันไร
คำอธิษฐานของข้าเจ้าก็พ้นจากความเจ็บปวด ลูก
กลิ้งขึ้นมาคว่ำกระดูกไหปลาร้าของข้าเจ้าด้วย
มือทั้งสอง ของ เขา และ ระ หัก กระดูก ของ
ข้าเจ้า —

ดังนั้นแทนที่หมักข้าเจ้าซึ่งเตรียมพร้อม
อยู่แล้วจะชกหน้าคนเสมอออกก็กลับชกคอ
หรือขยี้ขยี้ของข้าเจ้าเต็มเหนียว พอมัน
ผละข้าเจ้าก็เคาะเขมแอข้าเคิม แแรงเคาะของ
ข้าเจ้าควรวลึงมันมีความแรงกว่า หน ก้อน ๆ
หลายเท่า ปรากฏเมื่อหลังจากนั้นว่า ข้า
ฝรั่งผิวขาวล้มกลานอนคว่ำเหยียยกยาวไปตาม
พื้น

ทันใดก็มีเสียงร้องขึ้นเซงแซ่อยู่รอบนอก
เวทีของข้าเจ้า เสียงหนึ่งงควากลันมาจาก
ระยะไกล อันที่ทโสตร์ประสาธ ข้าเจ้าได้
สกับข้าเจ้าก็คว้างทอล้มความเจ็บปวดเมื่อย
ล้าเมื่อยเสียดลิ้นแข็ง ส่วนเสียง ซึง อะระ
อยู่เมื่อยก็พลอยเจ็บยงสังควารักขยี้ลิดทิ้ง

เสียงนั้น — ข้าเจ้าทำได้ย่างแน่น ซัก ว่า
เป็น พระสรเสียงของสมเด็จพระอนาธิราชฯ
เฝ้านายซึ่งเป็นที่เคารพขน น้อม ของ ปวง ชน
ชาวสยามทั้งหลาย!

ข้าเจ้าหันหน้าไปทาง พลับ พลาก ที่ ประทับ
ตั้งใจระ กรวย ถวาย มังคม ลัน เกล้า ลัน กระ
หม่อมทั้งสองพระองค์ แต่ขณะนั้นข้าเจ้า
แลเห็น สมเด็จ พระอนาธิราชฯ ทรงลุก ขึ้น
จากที่ประทับยืนอยู่ด้วยพระอาการ อัน สง่าผ่า
เผย ทรงยกพระหัตถ์และขีมาขยี้เราทั้ง
หลายด้วยพระพิศุขอันยิ่งยงครือ

พระสรเสียงของพระองค์ดังสนั่น ข้าเจ้า
โกลสกับขีมทรายเข้าไปในช่องหูโดย ดนิต ดน
“เราทำพินชกกันตัวคือตัว โฉนจึง
ช่วยชกเป็นสองคนเล่า?”

จากนั้น — ข้าเจ้าก็เห็นกรมพระราชวัง
ยวรฯ เสด็จโกลงจาก พลับพลาก ทรง เข้า ยัง
ฝรั่งคนเสมอออก ครั้นแล้วก็ทรง ยก พระ
บาทขนถยมันล้มลง

แลเกือบเป็นเวลาพร้อม ๆ กันนั้นเอง —
— พวกตำรวจรวมทั้งพวก ทนาย เลือก ซึ่ง
ยืนอยู่รอบสี่เวียนก็เฮกันเข้ากลุ่มรวมทำ ร้าย
ฝรั่งทั้งสองคนเป็นอลหม่าน บางคนทุ
บางคนเตะ บางคนคอบ และบางคน
หวดด้วยหวายกำ ฝ่ายฝรั่งทั้งสองก็คนร
ชกโต้คอบอย่างสุดสามารถ

“พลลาญ — ” ขณะท ข้าเจ้า ยืน ดู
การต่อสู้ น้อย ๆ ก็ได้ยินเสียง ๆ หนึ่ง —
เสียงนั้นแหลมคล้ายกับ สัตว์ “พลลาญ

พ่อแก่เรียกเร็ว”

ข้าเจ้าเหลียวหน้าไป^๕ดูโดยเร็ว ทันใด^๕ เห็นคนเห็นคนน้อย^๕เมื่อ^๕ล้า — ความ^๕ ปวก^๕ เจ็บก็^๕หายสูญ^๕ไปสิ้นเชิง^๕ เพราะ^๕ ข้าเจ้าได้^๕ เห็นแม่^๕กลีบ^๕ย่น^๕อยู่^๕ทาง^๕ท่าน^๕โค^๕สึง^๕เวียน

“อา, นางงาม^๕ของ^๕ข้า^๕เจ้า! รูป^๕โฉม^๕ โนม^๕พร^๕รณ^๕อัน^๕เลอ^๕ลัก^๕ษณ^๕ของ^๕หล่อน^๕เป็น^๕โอ^๕สธ^๕ ขนาน^๕วิเศษ^๕ของ^๕ข้า^๕เจ้า — ซึ่ง^๕สาม^๕วารถ^๕ข้า^๕เจ้า ไวร^๕กษ^๕ย์^๕ให้^๕หาย^๕ไ้^๕ทุก^๕ทรม^๕อ^๕เท^๕พ^๕ย^๕กา^๕ หล่อน^๕ ยิ้ม^๕อย่าง^๕ หวาน^๕ และ^๕ก^๕วัก^๕มือ^๕ เรียก^๕ข้า^๕เจ้า^๕อยู่^๕ ไหว^๕ๆ

ข้าเจ้า^๕ล^๕อก^๕เชือก^๕ออก^๕ไป^๕หา^๕หล่อน^๕

“แห่ม^๕, เลือ^๕ก^๕ปาก^๕พ^๕ออก^๕ นั้น^๕ แ่นะ”

แม่^๕กลีบ^๕ร^๕อง^๕ชน^๕พล^๕าง^๕ช^๕ิต^๕ปาก^๕ข้า^๕เจ้า “เจ็บ^๕ ไหม^๕รึ^๕?”

ขณะ^๕นั้น^๕หาก^๕เรา^๕อยู่^๕กัน^๕โดย^๕ ล้า^๕พ^๕ึง^๕ สอง^๕ คอ^๕ สอง^๕แล้ว^๕ แ่น^๕ที่^๕เก็^๕ย^๕ว^๕ ข้า^๕เจ้า^๕คง^๕ได้^๕ร^๕ย^๕ว^๕าง^๕ วัล^๕จาก^๕หล่อน^๕อย่าง^๕งาม

“พ่อ^๕ แก^๕ ย่น^๕ อยู่^๕ไ้^๕ที่^๕นั้น^๕นะ^๕ ชาม^๕นั้น^๕ เห็น^๕ ไหม^๕?” หล่อน^๕ถาม^๕ข้า^๕เจ้า “แก^๕ต้อง^๕ การ^๕พ^๕ย^๕ไ้^๕โดย^๕อ^๕ริ^๕ร^๕อื่น^๕”

“น้อง^๕ท^๕าย^๕ถูก^๕ไ้^๕ใหม่^๕ว่า^๕เร^๕อง^๕อะไร^๕?” ข้า^๕ เจ้า^๕ถาม^๕พล^๕าง^๕ห^๕ัว^๕เร^๕าะ

“แต่^๕ — — แม่^๕กลีบ^๕นี้^๕ง^๕อื่น^๕ ข้า^๕เจ้า^๕ ส^๕ัง^๕เก^๕ด^๕เห็น^๕ไ้^๕หน้า^๕ของ^๕หล่อน^๕แก^๕ง^๕ก^๕ำ

“เก็^๕ย^๕ว^๕ก่อน^๕,” ข้า^๕เจ้า^๕เอ^๕ย^๕ค^๕ค^๕ย^๕ท^๕ เพราะ^๕ เกร^๕ง^๕หล่อน^๕จะ^๕ช^๕วย^๕ช^๕าย^๕ “ลัน^๕เก^๕ล^๕ัน^๕ กระ^๕ หม่อม^๕ว^๕ทั้ง^๕สอง^๕พร^๕อง^๕ค^๕ย^๕ัง^๕ไม่^๕ เส^๕ก^๕ัง^๕ กล^๕ย^๕ไม่^๕ ไ้^๕หรือ^๕?”

“เส^๕ก^๕ัง^๕กล^๕ย^๕เม^๕ื่อ^๕กัน^๕แล้ว^๕ละ^๕พี่” แม่^๕ กล^๕ย^๕เง^๕ย^๕หน้า^๕ชน^๕ค^๕อย^๕ “พี่^๕ม^๕ว^๕ เพล^๕ิน^๕ดู^๕ เขา^๕ ช^๕ก^๕กัน^๕นั้น^๕นะ^๕ซ^๕ึง^๕ัง^๕ไม่^๕รู้^๕”

ข้า^๕เจ้า^๕ม^๕อง^๕ก^๕เห^๕ต^๕การ^๕ณ^๕ที่^๕ส^๕ึง^๕เวียน^๕อีก^๕ครั้ง^๕ หนึ่ง^๕ ค^๕ณ^๕ะ^๕นั้น^๕ข้า^๕เจ้า^๕ยัง^๕ เห็น^๕ พวก^๕ คำ^๕รว^๕ว^๕ ทุ^๕ย^๕ค^๕อย^๕ฝ^๕รัง^๕เศ^๕ส^๕ทั้ง^๕สอง^๕คน^๕อยู่^๕อย่าง^๕เก^๕ิม^๕ ส่วน^๕ เจ้า^๕ฝ^๕รัง^๕ก็^๕พ^๕ย^๕า^๕ย^๕ม^๕หล^๕ีก^๕หล^๕ย^๕เป็น^๕เช^๕ล^๕ม^๕น^๕ พ^๕อ^๕ ไ้^๕ทำ^๕มัน^๕ก็^๕เล^๕็ก^๕ล^๕อก^๕ค^๕อ^๕จาก^๕ที่^๕ล^๕้อม^๕ว^๕ย^๕ัง^๕ หนึ่ง^๕ ไป^๕ไ้^๕โดย^๕รว^๕ก^๕เร็ว^๕ พวก^๕คำ^๕รว^๕ว^๕ัง^๕ไ้^๕ ความ^๕กัน^๕ เป็น^๕ทาง^๕ บาง^๕คน^๕ไ้^๕ก^๕ัน^๕อ^๕ริ^๕ร^๕ะ^๕ค^๕ม^๕ช^๕ว^๕ัง^๕ไป^๕ บาง^๕คน^๕ก็^๕ร^๕อง^๕ ฉ^๕ร^๕ส^๕ว^๕าท^๕ ตาม^๕ไป^๕ ช^๕้าง^๕ หล^๕ัง^๕ ัก^๕ว^๕ย^๕ แต่^๕ผล^๕ที่^๕ส^๕ก^๕ข้า^๕เจ้า^๕ก็^๕เห็น^๕ ผ^๕่าย^๕ หนึ่ง^๕ และ^๕ ผ^๕่าย^๕ไ้^๕ ห^๕าย^๕ไป^๕จาก^๕ป^๕ระ^๕ศ^๕พ^๕ระ^๕ข^๕ร^๕ม^๕ห^๕าร^๕า^๕ช^๕ว^๕ัง^๕ทั้ง^๕ หม^๕ก^๕ หล^๕ว^๕ง^๕บ^๕ร^๕ร^๕า^๕ช^๕พิ^๕มา^๕น^๕เ^๕ิน^๕เข้า^๕มา^๕หา^๕ข้า^๕เจ้า^๕ ัก^๕ว^๕ย^๕ช^๕า^๕การ^๕ณ^๕ย^๕ัม^๕แ^๕ย^๕ัม^๕แก^๕ ค^๕ย^๕ไ้^๕ล^๕่^๕ ข้า^๕เจ้า^๕ และ^๕ กล^๕่า^๕ว^๕ว่า

“เจ้า^๕ผล^๕า^๕ญ^๕ เก^๕่ง^๕มา^๕ก^๕เจ้า^๕” แ^๕ก^๕น^๕ว^๕ค^๕ เ^๕็น^๕ตาม^๕แ^๕ชน^๕ข้า^๕เจ้า^๕อย่าง^๕ ป^๕ร^๕า^๕ณ^๕ซึ่ง^๕ ทำ^๕ให้^๕ข้า^๕ เจ้า^๕ป^๕ลา^๕ก^๕ไ้^๕และ^๕ย^๕ิน^๕ก^๕ิ^๕ระ^๕คน^๕กัน^๕ “เฮ^๕ะ, นั้น^๕ ป^๕าก^๕แ^๕ต^๕ก^๕หรือ^๕?”

“ก^๕ว^๕ย^๕, ฝ^๕ม^๕ไ้^๕ค^๕อย^๕ก็^๕หนึ่ง^๕” ข้า^๕เจ้า^๕

คอบและขมิ

“ไปรักษาศักดิ์วันสอง วัน ก็ คง หาย”
หลวงบวร ๑ พุก ไปขอให้เจ้าเงาะเจี๊ยะ ยิง
ยิงเทอญ”

ข้าเจ้าประธานมือสแกงอาหารเคาฬ รั้ว
สักอิมชก อิมไร คัน คัน อย่างไร พิกัด อ่า,
ข้าเจ้าคงจะได้ รับความปรารถนาสมดังเจตนา
นี่เป็นแน่แล้ว!

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

คืนนั้นเอง พระบาทสมเด็จพระพุทธ
เจ้าอยู่หัวกรมพระราชวัง บวร ๑ ได้ มี พระบิณ
ฑูรให้หาข้าเจ้าเข้าไปเฝ้าล้นท้อง พระโรง พระ
ที่นั่งจักรวาลดิถี และรับสั่งชมเชยข้าเจ้า
เป็นเนนกลปรีชา ทั้งได้ พระราชทาน เงิน
ตราให้แก่ข้าเจ้าเป็นจำนวนค่าล้น ถึง อัน
พระมหากรุณาทั้งนี้ จะฝังอยู่ใน สมอง ของ ข้า
เจ้าไปจนตลอดชีวิต ข้าเจ้าจะลืมเสียมิได้
เลยเป็นอันขาดว่าข้าเจ้าได้เคยชกมวยกับชน
ชาติ ฝรั่งเศส และได้ รับพระราชทาน รางวัล
จาก พระ ราช ทัด ชิง เป็น มหา เกียรติยศ
สำหรับข้าเจ้าอย่างงดงาม

เมื่อกลับจากเฝ้าสมเด็จพระอนุชาธิราช
แล้ว ข้าเจ้าก็ตรงลงไปเยี่ยมบ้าน ของ หลวง
บวรราชพิมาณ และได้ รับความต้อนรับจาก
เจ้าของบ้านเป็นอย่างดี

ณที่ความเห็นแก่เห็นอภัยเมื่อยล้าของข้า
เจ้าได้อันตรธานไปจนสิ้นเชิงแล้ว แล้วข้าเจ้า
กำลังตกอยู่ในท่ามกลางความบรมสุขเกษม!

“ยังไร เจ้าหลาน” หลวงบวร ๑
ปราสยข้าเจ้าด้วยคำอันฉีกกับแต่ก่อน “เมื่อ
ก่อนล้นเกล้าล้นกระหม่อมมีพระบิณฑูรให้หา
ข้าเจ้าไปเฝ้าไม่ใช่หรือ? รับสั่งว่าอย่างไร
บ้าง?”

ข้าเจ้าเล่าถึงพระกำรัส ของ สมเด็จ พระ
อนุชา ธิราช ๑ ที่ รับสั่ง แก่ ข้า เจ้า ตลอดจน
ข้าเจ้าได้รับพระราชทานรางวัลให้แก่ ฟัง แค
เพียงเล่า ๆ

หลวงบวร ๑ หัวเราะพลาง คบให้ล้นข้าเจ้า
เบา ๆ “ให้มันไต่อย่างนั้นจริงหรือ ข้า
ว่าลูกผู้ชาย ความจริงฝีมือ มวย ของ เจ้า
ว่องไวประเสริฐดุดันยิ่งคาดกันมาก จริงอยู่
แม้ผลที่สุดยังไม่ปรากฏว่าใคร เป็น ฝ่าย แพ้
ชนะ แต่ทุก ๆ คนคงเห็นว่าเจ้าควรจะเป็น
ฝ่ายชนะ เพราะเจ้าค่อยฉมุนฉก ข้าย ฝรั่งเศส
ล้มตึง ๓-๔ คน และมีชกมวยกัน เกือบ
จะไม่ล้นชมน้ำล้น ไ้ อีกแล้ว — —”

ข้าเจ้าชักกระสับกระส่ายไม่ ยาก จะ ฟัง
คำพอกของหลวงบวร ๑ เลยเหลียวซ้ายเหลียว
ขวาเพียวมอง หา แม่กลัย แต่ ก็ มิ ได้ พย ประ
ชวอยหลวงบวร ๑ ระวังใจของข้าเจ้าก็ หลือ

จะอย่างไรก็ตาม แก้วหวั่นระเข้และยิ้มอันทันที

ข้าเจ้าสั่นพลาญพกว้า

“นังกลีบหรือ ? ไม่ก็ต้องเป็นห่วงเป็นใย
ฉันยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า เวลานานบาง
ทีจะอยู่หลังบ้าน คอย ประทับอยู่ ก่อนนะ,
ฉันจะไปตามมาให้”

ข้าเจ้ากราบลงบนตักของหลวงบวร ๔ ค้วย
ความขีติปราโมทย์เป็นที่ยังเมื่อ แก้ว ลูก หาย
ไปแล้วสักครู่หนึ่ง ข้าเจ้าก็ไต่ขึ้นเสียง —
— เป็นเสียง อันกระซิบ แล้วเขาก็งมาทาง
เบื้องหลัง

“พี่ผลาญ — — —”

“แม่กลีบ” ข้าเจ้าคอยพลาญ กระโถก
ไปที่หัวบวรโก ข้าเจ้าพยนาจงามของข้าเจ้า
ยืนอยู่ที่ข้างล่าง

“แม่กลีบ” ข้าเจ้าเรียกออกคำหนึ่ง
แล้วก็โคกลอง บวรโก ปราวเข้า ถึง คิว หล่อน

“อย่าออกไป ฉันเห็นพ่ออยู่ที่หลังบ้าน”

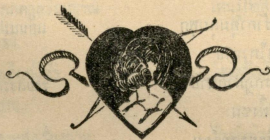
หล่อนโยกมือห้ามและยิ้มอย่างน่าเอ็นดู
ข้าเจ้าวิ่งหล่อนเข้ามาในวงแขนโดย คับ
พลัน และก่อนอื่นข้าเจ้าได้ ขู หล่อน เสีย
พอใหญ่

“น้องจะกลัวแต่ทำไม ? แก้วกนอ้ง
ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของพี่แล้ว” ข้าเจ้าพูด
พลาญกอดหล่อนให้กระซิบแน่นจนอีก

“ไปที่เก่าของเรา เลิกพี่” หล่อน
กระซิบขอกข้าเจ้า “อยู่ ที่นี้เถียวใครๆ
จะเห็นเข้า”

ข้าเจ้าขอมกกลงก้วย ดังนั้นเรา ทั้ง
สองจึงเดินคลอกกันไปสู่ ณ สถานที่ อันเป็น ฮาว
เกษมของเรามาแต่วันก่อนนั้น

บัดนี้ข้าเจ้ามีความสุขสำราญยิ่งกว่าพวก
เพื่อนตำรวจทั้งหลายแล้ว !

มนต์สำคัญค่านันท์

(ต่อจากหน้า ๑๖๘๘ ฉบับ กุมภ์)

ฉบับ

๐ สร้อยกุมารชุด
พระเชษฐาแล้วลามาสัน

กรวยพิ

๐ เทียบสาระเลาะลัดก็อริ
กระสรวินสัททวิ

จนจวบมหัน

๐ กว้างใหญ่ไพศาลโสภ
ประมวญก็มากหลากหลาย

นานาขลามิ

๐ เทโพเทพาภิรมกราย
ชะโคอัยค้องก็ทุก

หลีกหลากหลาย

๐ สร้อยสร้าคำคมคุ่มพุก
กลากล้าน้ำใสไทรกาย

เขียนแป้นช่อนอก

๐ กุ้งกิ้งกรกฎมากมาย
รู้พรายโสภก็พึงระม

รอยสระวันทวาท

๐ สราโรชนิลยลคณัดม
ขาวเขี้ยวขามแก่งริ

กนกคายอกม

๑ บุรุษเขมุกุสุเมศมาลี

ระพีโปรยปรายเกษร

๑ หอมอบคลยสรวลโกลร

กัณท์กัณท์เมามันมณ

๑ กระจับคัมภ์เคาเคสากัน

พิศเพลินจำเวญเวียงแรง

๑ มีขักรากษณคำแหง

สิ่งสู้อยู่ไต่สรวล

๑ ไต่พรพากรมอสร

พิทักษ์รักษาสรวล

๑ ชนโคลงสู่สรวลหันท

บ่แจ้งกักรคมอคมรณ

๑ รากษณบ่ดลระกร

บ่หลอยบ่เหลือสติกน

๑ สรวลภุมารทาวุธณ

กัณท์สู่อัยสรวล

๑ ไสวรสรงชุกกน

กัณท์กัณท์ไฉนขึ้นมา

๑ พระภุมารทกภาลวิญญาณ

พิลึกพิลั่นสรวลกลวิ

๑ นำย่นสมพือกทั้งทวิ

ปากเข้มน้ำแะหุยาน

๑ คาสองส้อมแสงแวงฉาน

ไซลมหัทยัมหมักหม่นทมิฬ

๑ ขานแย่งแข่งลี

๑ มอญพุ่มมร

๑ ขอกแถมแซมขรรค์

๑ เรืองฤทธิ์เข็มแดง

๑ เวสสุวรรณภูมิ

๑ ลูกถามท้าวธรรม

๑ กินเล่นเป็นขอน

๑ ขักรายเหตุผล

๑ ขักรกลอสู

๑ เหนือป่อสุว

๑ โลมชันพันตัว

๑ ว่างร่ำคำยาน

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑

๑ พลังมันคุกคามหน่อนวินทร์

ท่านผู้สรรเสริญ

ยังทราวยทวารมฤดาโค

๑ กุมารศรีกนกหนักฤทัย

ไข่ทราวยันใด

แซงชนวนเอ๋ยเคยมาร

๑ คุรวารกษยเทียมหาญ

ท่านจักต้องการ

เทวธรรมเรารี ไค้

๑ พระจันทร์สุริยสองศรี

นั่นแลอสุรี

เป็นนามแน่แท้เทวธรรม

๑ รากษยหัวพลันคำ

ฝึกแท้เทวธรรม

ท่านต้องเป็นนักยุทธ

๑ พลังโผนโผนกับกุมาร

รูลงขากาล

สำนักที่พิศมัยพลัน

๑ พระกุมารสครบโรมรัน

กรรมแสงโครกคัลย์

รำพรดแดงเขมรไทย

อินทราเชอรณันท์

๑ ฝ่ายองค์มหัสสี

สกลมวเรืองไชย

คอยรอพระหน่อไทย

ขมกลียก็แปลกมน

๑ ฝั่งมพิศศรี

กะพระจันทร์ไสถน

ยักขินญ์ทัน

วนคว้ามิเหนมา

๑ ทักษิระเขยพิงค์

ฤาษะหลงพนาวา

เจ้าเร่งคละไลทา

ผิวชำระเสียดการ

๑ ครานั้นพระจันทร์

ประนมกรภิวาทวาร

ลาองค์พระเขมรชานู

รวในวนาสัตย์

๑ ก้องประกาศวัน

จรลควานวัน

ไข่ยลกุมารคิน

พระเศวตกำเภา

๑ ถิ่นถึงสระไพศาล

หวังตรงกระสินธุ์เส

๑ กำลังมีสิ่งเกศ

๑ ชนกายสหายองค์

๑ ยักเคียวยุทธกรัก

ไพล่จากเนินย่นชล

๑ ก้องกู่และชู้ดาม

คอบไกรให้ศิลา

๑ ความนุกุมารจัน

กันก็อุบายหลาย

๑ คุราพระยายักษ์

ทิศสี่ประสิทธิ์เสย

๑ รากษณหลิกคัพพั

รวรวิถดมีทันา

๑ หน่อไทยอรุณย์คึก

โศรกสุกประศุขนม

๑ สรรวมสอกระศรีเว

ฉนิโตโคธสาสน

๑ โอษฐ์อันฉ่ำ

ไทรนเลี้ยวระทรายว

พระกุมารก็เลาะแล

อีกเปลื้องขัณฑ์ข้าง

ก็เสกีสถานสร

๑ ยมิมิระแวงว

๑ ชลเรืองพลั้งชล

๑ เฉพาะภักตร์พระวันท

๑ เทวธรรมกุมาร

๑ ผิวนิคมห้วงผา

๑ ทระสันสท้านกาย

๑ อักขินเม โนผล

๑ มหิตคึกคังฟงวิเป

๑ นนแหละคอกทวิธรรม

๑ กรรขุมารกำ

๑ รรสู่สถานคน

๑ ปรคัยกักรรลิล

๑ ะสลวยทลายลาญ

๑ ปริเทวนการ

๑ ะประเวสพระเชษฐา

๑ วรพระคอบหา

๑ ราชินิฐุจักษัยชนม์

ลลิตาฉันท์

๑ ฝ่ายองค์พระเชษฐมหิตสา

๑ ทรงคอบชนิฐุจักษ

๑ คอบคอบก็หาบยมิ

๑ ท่วงทีระมีปาว

๑ สฤทธิพล

๑ ระอาพระไทย

๑ ประหลาดกระไร

๑ ประจวบประจัน

๑ จึ่งทรงกระเทียมพระวรวงศ์

สรวมสอคอนบวรชวรค์

๑ ลักเลาเฒ่าเมาะวณนาค

พวพว้องแลว้งอุษุมไน

อิทธิสณฑ์

๑ พงศ์กรรมศักรียแสวงชนิฏฐวัญ

มเหพาฬ

๑ ทฤตนาสลิถิกระสินธุพิศาล

มนารมย

๑ บัวยุติอุยลสุคนธม

สละมสละอน

๑ ทรงคณนกระมลประเมิลนสร

ประทุมดิธ

๑ นำระมื่อสรพลังระบือ

สฤติยคน

๑ ทรงพิณจิกระหนักประจักษ์ยุบล

ณะสระสนาน

๑ เหนปทาธลงณะชลธาร

ก็แจ้งแจ้ง

๑ จึ่งพระเคียวมพระองค์มัตถมม

ระคอบวณ

ประจงกระสันธุ์

เลกัรกละไล

ว่าคณูพระไทย

วนารัญญ

ลยั้งสระพังสระโธสมหัน

พิสุทธัสสาภะประหลาดกัลลาน

สุมินครลันแล้ว้วยอุคม

โชนนามิควาแลดอน

ปริคคทาภิปลาธล

ประสยปทาทุमारกล

บัพยปทาอทุรังละหลาด

พระหัตถ์พระกุมพระชวรค์ กั้แข็ง

สัทธาธันธ์

๑ ยัคนันรากษมพิทธีหาญ ทสันวรกุมาร เชี่ยวพิจารณชาญ พระปรีชา

๑ ไปลงสร้างธารสนานกา ยอสุรกีรธา เกรงพระปรีชา พระทรงธรรม

๑ หวังจิกรัยคัยยอชยวัญ เณรียกัปลัน เพลี่ยนสรีร์สร พระปมาร

๑ กลัยเป็นชาวย่าประกองการ กิจธุระวนการ ร่างวุฒาชาณ พเนจร

๑. เกินมาตรงพักตร์พระภูริ มัธวรวณอน ท่านกระไรจว วนาสาณท์
 ๒. เหนื่อยยากยากกายกระหายธาร วิชชวลาญ แลไหนท่าน มีชยชล
 ๓. เชิญท่านเลงแลสรวโรชยล ขยลระวิวิกล กอกขยลบน พิลพสรวรค์
 ๔. นานามัธยาเอนกนันท วิจิตพิพรพรรณ แฝงเด่นย่นล้น สพึงชม
 ๕. วารหวิธสักโสสม ะนรคมนคม เปลื้องรทมครม สันนากาย
 ๖. ไยท่านเชื่อนซ้ำถาณนาย ขิปปคมชำระกาย ล้างลของช่าย สยาศกรัน
 ๗. อายคัมขัมช่ายกมลพลัน คหวิสมพิสันต์ ภูณฺชระเพิ่มพรรณ บิณฺณชร
 ๘. เปรมจิตแล้วจิงควรดิยร อยววกะยวร ถึงจะเคินคอน สกวกัก

วิกรมบาลฉันท์

๑. ส่วนองค์องกร พุทธิพลารักษ์ นิ่งพึงพาที ยักษ์มีว้าพรรณ
 ทรงทราญเหตุผล เล่ห์กลทกอัน ว่าวพริายผัน แผลงเปลี่ยนรป่า
 ๒. ทวายนเลิศล่งเลย จิงเผยวาทา คุรยักษ์ยา เจ้าเหลื่อมเจ้ากล
 ท่านจับน้องชาย สองผายไฉน แห่งไคโยยล กล่าวคามลิตยา
 ๓. วาพริายมิ้องค์ พระพงค์พิทธา ว่าน้องสองวา เราจับไว้อง
 พระหวิแห่งความ ครลิตถามไม่เกรง เหตุใดตัวเอง จิงจับเอาไป
 ๔. รากษยทูลพลัน ว่าสรวพชนโค คลาลงสรงใน สาโรชสระศรี
 ย่อมเป็นอาหาร ของหวานอย่างคิ ของเราทุกที ความพรเทวน
 ๕. ภูริยอนดาม เนือความกมุภิตท์ ว่าทำเช่นนั้น ทุกคนหรือไร
 หรือมิยักเว้น มีเกณท์ข้างใหม่ ท่านจงแจ้งใจ ความจริงแก่เรา
 ๖. ยักษ์ ยมแบ้มว่า คนถ้าไม่เซลา รัเทพรกรรมเรา ยกเว้นชั่ว
 ถ้าใครไม่ทราญ ทยายทยามหนักหนา ต้องเป็นภักษ์า เราแท่นคาย
 ๗. พุทธิพงค์ทวงถาม ว่าความมุ่งหมาย เทพรกรรมเล็ดหลาย มีแก่ท่านหรือ
 รวพริว่าเอก ไหนเออผู้ลิต ชมช่ายข้างหรือ เทพรกรรมเป็นไฉน
 ๘. พุทธางกรตรลิต ว่าลิตยจิงใจ เราทราญชัดใน เทพรกรรมลั้มา
 แต่เราเห็นอยอ้น เพราะจรมรรคา ร่างกายโรยรา แปรเป็นขลิต
 ๙. เมื่อใครร่างกาย ผั่งผายเปรมปรี ใจเบิกบานคิ นิ่งทสมควร
 เมื่อนั้นนั่นแล แน่ถ้าไม่กวน จิงจักสมควร เทพรกรรมบรรหาร

อุเปนทวีเชียรพันธุ์

๐๐ อสุรสถกัษรรรณ	อนวัตรพระภูบาล
กัณฐกถาร	รทูลถวายไทย
๐ ฌิวกุมารเศ	วรเขตประสงค์ไท
อสุรสถกัษนโ	ปฏิกิณิพัทธกาล
๐ พระหน่อชินนทรวณ	กัณฐาสถลลธาร
พระกายสยบายาน	กมลเปรมเกษมศรี
๐ อทรรพระงชิง	กษัตริย์สุมาลี
พิพิพิพิคมี	รสคนธรรณ
๐ เสกัษประทัยาส	นะอันอกมรมย์
บัลลังก์มลิชม	วิษณุสันสุราลัย
๐ อสุรวิวาทบาท	วรราชกุมารไชย
นิลิตสงขนิ	นิภาคประสงค์ธรรม
๐ กุมารมหัสสา	สละสาสน์แสงสงสร
พระเทวธรรมพลัน	พระกัณเฑนสะติมาร
๐ สุเรนธราพง	สถิตังสโมธาน
สถกัษพระธรรมปาน	อมฤตประสิทธิ์ผล
๐ พระจึงประกาศตรี	วรธรรมณะยัคค
แดงธรรณอนัน	อิพระปารุณา

หริโธตตปสมปนา สุกกมมสมานิตา

สนโต สปปริสา โลเก เทวธมมาติ วุจเร

รัตนคติโลกดัมภ์

๐๐ ชนไกลอาบทุรภา	ขมิติระเสพล
พรังพวันแลหวันทุรเส	วนแต่กุตลกรรม
๐ มั่นคงคำรมนสถิตย	สุวิทสุกกรรม
มิไทรทวารสังวรสัม	มสงขสงขมกัณ

๑ เป็นจิระสปีปรีตชน

ชนนั้นและเรวาวณมี

บัง

ประลุมณะโลกีย์

วระเวระธรรมา

๑๖

รากษสคัยสุนทรวา

เสนารสนิธิโย

มธุระคาถา

๑ เณรของค้อมรินทร์เรืองไชย

เมืองแมนมาโลทศรงคน

นำอุทกทิพิน

๑ น้อมอาคมวิภาทยุคล

ปรีเปรมเกษมทูลทรงธรรม

บาทพระยมพล

๑ ข้าแต่จันทรพงศ์ทรงปัญ

มณษย์ในพนพสุธา

ญาเยียมสามัญ

๑ เราไชรเลื่อมใสศัทธา

แก่ท่านทุกคนตามควร

รักกันชนิฏฐา

๑ ท่านปองน้องไเหนอย่ารวน

เร่งแจ้งประสงคังใจ

เรวคคิกทวน

๑ องค์พระมหิตลสาสปรวาโส

เราปองน้องน้อยชนิฏฐา

กุวารวาไฟ

๑ รากษษัณมเขระกุมาร

กุวารัณชาติคิกทวน

จึงกล่าวววา

๑ ท่านแปนแคว้เหตุผล

ระประพฤติสกันนอยไม้มี

แห่งเทพธรรมคน-

๑ ท่านไชยไม้เปรมปรานี

แลเกษแค้น้องน้อยเคียว

เชษฐาชาวิ

๑ ควรหรือช่างไม่แลเหลียว

เชษฐาปวายักรม

ธรรมเคระของกลมเกลียว

๑ ชักพระเจ้เง้งแดงคำ
น้อยน้อยมาส่งตรงที่

ที่เราให้นา

๑ เรารู้เทพธรรมแลมี
ประพฤติประจำสันคาน

จิต้องว่า

๑ ก็เราเข้ามาวนาสาธน์
เนื่องกับกุมารขันขี้

เพราะเรื่องร้าวราน

๑ ความประสงคองค์พระมารดา
ทูลทานส้มขี้ขี้ตรงค

ของสุริยา

๑ เพื่อดูซึ่งน้อยสับพงค์
บำรุงกรุงไกรไธสุรย์

กระษัตริย์สรวังค์

๑ ชนกลสองเราชนกล
ผ่นให้ โดยไม่เปรมปรีดิ์

ประทานพรพล

๑ ตรีตสังให้เราสองควี่
ไปกล่าวพระองค์อาลัย

อยู่แรมพนาดี

๑ เราสองหวังครองดัดขันธ์ธรรม
ทรงคุณออกุลมหา

แห่งชนกัน

๑ พระกุมารนั้นจรตามมา
ขยับน้อยอมกลัยไป

เราห้ามหนักหนา

๑ เจอเมื่อเรากลัยเวียงไซ
แก่ชนผู้ถามความเรา

แม่เรากล่าวไซ

๑ แม่มีศร์เราบอกกับเขา
กุมารไปฆ่าอาลัย

ว่ายักย์จับเอา

๑ ใครเล่าเขาเชื่อจ่านร
ก็พาซึ่งผลศัก

แม้ขึ้นว่าพรวณ

๑ เราเกลี้ยกักรหาการหล
ไปนำกุมารนั้นมา

จึงให้สรวล

๑ รวบรวมเลือกมโนทัศน์
ว่าข้าแต่ยนิชิตริ

๑ พระองค์ทรงเทพธรรมมี
แลทั้งประพฤติกิจิณ

๑ ทูลแล้วเร่งรีบสนธิ
นำส่งภาครามาถวาย

อินทวิเชียรฉันท

๑ บัณฑิตชื่อนันทนาถ
แถลงไทยพิภพ

๑ เป็นกวีนิพนธ์กบฏ
จิรามาตย์

๑ ทวยสัทธิบัณฑิตกล
เรามาชีวาไลย

๑ สมบัติพิชัย
เร่งเลิกข้าพเจ้า

๑ กาเมประพฤติกมา
รากรักแสดงแรง

๑ เรารามาสักพัก
ใครเล่าจะฟัง

๑ สรรเสริญสรวาด
บัญญัติชาต

๑ เร่งชักทุกสิ่ง
รักก็มีมลายาน

๑ องค์พระมหิตลา
พราสาสน์อสุริ

ทูลพงศ์พุทธา

ปรีชาวิ

อุหมัดสระสินธุ์

๑ ประกาศอิทธิพล

ทวิทกถิกรรม

๑ ติกระบอบระเบียบธรรม

มสัถยะหลักโลก

๑ บัณฑิตทุกตัวไป

นรสัตว์ก็เช่นกัน

๑ ฤๅสัตว์เกษมสันต์

๑ ฐานะอย่าประสงค์แสง

๑ ภิวยเขายกลางแคลง

๑ ทวิชาติที่ พลันถึง

๑ ที่ระบิกระดิ่ง

๑ มนระเพียรเชือก

๑ ที่ประหารพลังขลัง

๑ คุปัทราจารย์

๑ และสระสมสัถยสาร

๑ อธิโลกปราลาย

๑ สกมารพิเชษฐไชย

๑ เพียรจะคิดประเสริฐคุณ

๑ ราชปรีดิ์ประสาทสาสน์
ทั้งคนณะศีลสรรพ

๑ บำรุงผดุงรา
ทวงปองสนของคุณ

๑ ส่วนสามกุมารพัก
ค้อยชนมนนินทรย์

๑ พระไค้อสุรวัก
ภาวปิกากาของ

๑ ๒ กษณารยัค
ถูระสียกติกการ

๑ ยมินานกีสกย
พระยิกาชวิปลง

๑ ตรีกุมารมนโครก
อูรอันวิยไฟ

๑ พระสระสร้างทุกขศีลย์
ระนิวคินครครอง

๑ พระกัเศริยมสรีรัง—
อุณาทวิทรง

๑ ๕ รากษณประนคยคลบาท
ธายาระพาพระเสถียร

๑ ชนมารก้อ่านคิพระเวท
อ้อองประทงพระธรร

๑ ราชรายกัลลยสรีรัง
คู้นสามกุมารอิกคุด

สมาทานสมานธรรม

สุริยประณิณสุนทร

ชฤมวามิทันน

ทุกทิวาแลราตรี

ณะส่วนก้อสุริ

ยมีกัมมลหมอง

ขยสืบประพฤคิของ—

กิงเพอนพิศการ.

โลกกฉนท

ยภิกษะกุมาร

นคเวคียีครังค

กิตคิคัพทคฺยประสงค

ลสววรรคคณลย

วิปโยคชนกโท

กระอเฬากมลผอง

อิกสังนชสอง

สิริสันคิยพงค

กพิสทอสุริยวงค

กรกิริคมจร.

วสันตคิลกฉนท

ธกิวาทนเวนท

คมล้วยวิคิ

สุรเทศกัณเณคมิ

และพิภพกระพายลุดย

อ็คคพ้างภูเขาชุน

ประทัยกับอุราคน

๑ บัณฑิตมาทนายวิหาส

แก่นคงวิหิตสหัสพล

๑ ลั่วลั่วละวีนทณนไก

พักหนึ่งก็ถึงวณน

๑ ยังภูมิภาคมหิตล

ส่วนชาวณครนิกรง

๑ บ้างว่าพระยาอสุรรา

ทิวไทยะทามนุษลณ

๑ บ้างว่าพระพรหมนครพัทรว

บ้างว่าพระยมนิธิยมา

๑ บ้างพวกก็วิ่งตุวิละเลิน

บ้างพวกก็วันทนิยยะล

๑ ยักษ์พรางก็วางยวณน

บัณฑลสกลนัสกลณ

๑ สามองค์พระพงค์สุวิชาติ

สู่ปรางสุวรรณกษประสงค

ภูษณปชาคณ

๑ ณครณนพระยณาง

ประสยสามกมวณ

๑ ประรงนบประรงน

ภิรมย วนทนิยณ

๑ พระนางพรางขมาณิก

สวาสกเพณพระลูกชาย

๑ พระลูกพรากประรากแม่

ชนกองค์พระทองเคว

รเห็เห็นภากล

รณณมิเชวร

ทฤทยักแหยงลยอน

อสุวินทกัลลยง

ณสกลพระลานทรง

และก้องกิตาการ

หมหมหิทธหาญ

ชีวะฤณชพงมา

ยวิริกยโลกา

ระประทุมมนษยชน

รทลยสณนชคน

กลลลลลประหลลลลล

รวิราชกุมารพลน

ทูลรปอสุรทง

กิลิลลลลลลลลลล

อวิวาทพระชน

ประทยกลางพระปรางค

กมลเปรมเกษมสณน

ประรงนลลลลลลลล

สรวณจิตเกษมกย

ทจักรฤชยาสาย

เพณนคิกเพราะจิตร์เซล

ฤกั้แคประคายเหงา

พระทยสันชีวะสณ

- ๑ พระมารดาอาวชา
ประวิงถึงคนงขวัญ
- ๑ พระลูกกลับริบยโครก
พระลูกคิมพนมหนา
- ๑ กุมารสามแถลงเล่า
ประเวทกับประกัยไน
- ๑ กระษัตริย์สี่ประสยสุข
ภิรมย์ร่ำมีอาภูล
- ๑ ประสยครามหาฤกษ์
ถวัลยาธิษัติปอง
- ๑ กับทรงฤทธีมหัสสา
ประคิษฐพิธิกรม
- ๑ ลุยามยุชมหุติฤกษ์
คุริยางกะกังวาฬ
- ๑ ศึกษารบย์ประจงไสรก
ภิเนกกิจสำคัญทรง

- ๑ สมเ้ามหัสสา
ผ่านแผ่นสุชาวร
- ๑ ทรงนิตินาสตรัศวรพ
ทรงราชศาสตร
- ๑ ผลุงวิญญ์ผลุงราชญ์
สครุย์ร่าญ
- ๑ ส่วนจันทร์กู่มาเวศ
กำรงคำแหน่งไน

กำพร้าทุกคืนวัน
 กมลแม่เสมธมา
 ประเทาโรคพระมารดา
 เกษมสุขฤกษ์ภัย
 สู้รบวัยเรืองแรมไพร
 นครนี้ซุลิทูล
 สโมสรเกษมพล
 ประทัยยังพระปรางค์ทอง
 ะมอธราชบุรีครอง
 ผลุงเขตรประเทศชนธ
 สะเขษฐาประเสริฐสรพ
 ประกอบพรอันหิรัญกานูณ
 ก็เอิกเกริกประโคมขาน
 กระพุ่มพริกสรวพจนผ่พงค์
 มุรธาภิเษกสรง
 เถลิงรัชชพิพัฒน์พร

อินทวิเชียรฉันท

สกระษัตริย์ยอคัสสว
 สุขุมยบวิจิ
 ทศธรรมประเสริฐศิริ
 กมลมันคัลลาหารย
 ทนุสาสน์เกษมสานต์
 ะบือท้อดวายุไชย
 วรรณเคษขรไกล
 มหาอุปปราชา

๑ ส่วนสุริย์กุมารหาญ

ยดิ่งแห่งตำแหน่งกา

๑ ฝ่ายว่าพระยารัก

มุ่งมองอมิคร่มีขง

๑ กรุงไกรมไหสุรย์

เท้างถึงพระชนมา

๑ เมอเมออมรแมน

นาเนกสรวงควัน

๑ เสวยทิพย์สมบัติ—

ฝ่ายฝูงประชากร

๑ ยั้งชันฉกามา

ตามผลกศัลสม

๑ ส้มเค็้พระองค์

นำเอาอศิตกัล—

๑ ทำมกลางวางพรรค

เพื่อชกบัณเฑาะ

๑ ของท่านพญาน

ในกลางประชุมหมาย

๑ กุราพญาน

ขวายหาหิวัน

๑ ยักนลิลกยั้ง

ควรมีวิจารณ์ญา

๑ แล้วทรงประชุมชา

รากษย์แสงธรรม

๑ เปนเชอณะควาน

ส่วนสุริย์กุมารหา

ญ

ประคิษฐานณะเสนา—

ระฆังมุงวงเวียน

ขสพัตตะโกตไคยง

ปวิรักษพระภาว

บริบูรณภิรมยา

บุกษย์สวรคคัลย

กุสิคแสนเกษมสันต์

ทนะน้อมถวยากร

พิพัตมนัสไมสร

กัษยัตเสวยรมย์

กุสิคพิภพพรหม

ภาวธวัจณะปางบรรพ

รตัมบิณชาธรรม

ปนิทานนิเทศคตง

เจดบรรพชิตแจ

ทษทมิอาย

จักกิกขุเขลิชยกาย

ระณชคพระทศพล

จักกิกขุผู้ชวน—

ประสพในเปรกาด

หิริไม่สมาหาร

ประพฤติเช่นอศิตกัลย

ฎกะขัฏฐินพลัน

ชณะนันทวิคมา

ขมิมีรายธธา

คินวิคคิอานนท์

คินวิคคิอานนท์

๑. ฝ่ายจีนที่รักมากคือ
ยอมเปี่ยมปรีชาพล

๒. ส่วนของคมพิศสา
เพ็ญพรทรมิพล

จบง

๓. เกลิมเริ่มรำพรรณณันท์พจน์
กเวสก์ถวิลปรีชาญาณ

๔. นำเรื่องเขื่องขรรพเขาราด
เปณณทพากย์คามภีร์

๕. แสงชนนไผ่นนทริย์
พาวีสักพารเพียรผจง

๖. สัมฤทธิสมจิตรจำนง
เพนยาทพสาทพณันท์

๗. ปราชญไพรกเปลื้องปลกโทษทัณฑ์
ช่วยกล่อมช่วยเกลาเฮาบุญ

๘. เริ่มฝึกนกเวียนเคียวหมุน
ไข่เล่นฤฎีรักมิ

๙. ช่อนเขาว์ช่อนเขาว์ช่อนปรี
คร้ามขามผู้เป็รื่องเวืองชาญ

๑๐. ขอฝากพากย์ณันท์ตำนาน
ขึ้นยงคงคั่งกัลยา

๑๑. กว้ยเกษเจตน์ทรรณา
กัณฑ์นทานชาฎก

๑๒. งามเป็นขรรพปดัมภก
ผองภยพิศคัมภีร์

วรสาริย์ศรียศ

สคติเพียรพิบูลพล

สกระณิ์ทริย์วรางกูร

สขคิอธกาค.

ฉายาปาวก

เวียงร้อยสว้อยสาร

อุสาห์การิย์

พณเลอเหลอพล

โกลิณแลกลัน

มานะมาทุน

ชาเชิงกระวิ

กัณฑ์โลกย์ไพศาล

เทวธรรมคาถา

คัมภีร์ของขัณฑ์

พ.ศ. ๒๗

๑๙๙๑

มหิตลาดำเนินที่

๑ สบสุขสบไสมนัสสา

ทุกชาติทุกภพสำราญ

๑ ครอบสิ้นเกลศลุนฤพาน

กรรมในประสงค์ฤทธิ เทอญ

พุทธคิกลองสี่สร้อย

มสิกาพักษะเขตร์

พรวารกตติกเวสน์

มหิตลาดำล้ำ

พิพัฒน์ ไกกา

เพียบสุขพิศาล

หกเจ้า

สิบห้า

เวหาส

เร่งแล้ววิบุรณ.

๕๑. ความชั่วแม่เล็กน้อยก็อย่าฟังทำ เพราะเป็นสิ่งเข้าให้ทำความชั่วที่มากต่อไป
แลเมื่อมันติดท่านแล้ว ท่านจะทิ้งได้แสนยาก ดังไฟหรือปานในกาย
ของท่าน จงอย่าเก็บเข้าข้องกับมันเสียเลย.

ของ ฉ. ฉ. พิษณุภาคิ

สองสาวพี่น้อง

โดยประยูร-พงษ์พานิช

“พี่! พี่รักน้องจริง ๆ หรือ?”

เช่นเดียวกัน ๆ ของสาวน้อยคงลอคออกมา
จากภายใต้ร่มท่มไม้ ริมถนน

เวลานั้นเหล่าสกลมาชิกยาศาติ ที่เคยเฝ้า
ผืนพุกพลอกอยู่เมื่อก่อนหัวค่ำได้เจียบหายไ
นนานแล้ว ยนภาคพณเฑาะพรมเค็มไปก้วย

คงคาราใหญ่่น้อย ส่องแสงแพรวพรายนำพั้ง
ชม ขรรคามาหาเมฆที่เกลื่อนกล่นอยู่ตาม
ท้องนภาภาคก็พากัน ลอยดลล้วย ปลิวไป เปน

แถว ๆ มีมานนกก้อย ๆ ล้วยไปจากหมู่ไม้
อนชนเรยรยอยอยู่เบื้องร่มยาทวณ เหลล

แต่ความแ่มเกร่างวรวโรภาสปกคลุมอยู่
ทั่วภาคพณเวหา ขรรคาวณนิกทรงทั้งหลวน
แหล่งต่างก็พากัน หลยสนทนทราแล้ว ถ้วนทั่ว
ทุกคน ยิ่งแต่ความส้งกเจียบแห่งรักคิกาล

ให้แข่งคู่กับแสงระยิบยิบในท้องฟ้าเท่านั้น

รักมิ ชัน สุก นวล แจ่ม กระว้าง แห่ง ดวง

คาราใหญ่น้อยก็ ทอแสง ลอคใต้ ร่ม ท่มไม้

เข้าไปภายใน ทำให้เห็น ร่วงหญิงสาวกับ

ชายหนุ่มคู่หนึ่งกำลังนั่งตระกองกอก กันอยู่

บนร้านไม้ ใต้ภายใต้ ต้นตะขบฝรั่งใต้ ชักเจน

คนที่ เปน หญิง รูป ร้าง แจ่ม ช้อย กระ ทัก รัก

โยหน้าข้มเอิบค้วยความเป็นสาว ผิวเนอ

เรอเหลลลึงคูกวคงคคิธร เมื่อยาม แล่วคิม้อย

ในท่ามกลางกิมพวอนโอราส แต่เควรอง

แต่งกายของเจ้าพลอนนแหละ กุข่างคง

ก้นขำกับรูปโฉม อันวิสัย สักยณเฝฝเลียววัง ๆ

อา, ถ้าเจ้าพลอนโค ปรกัย ปรกาศเควรอง
อาภรณ์เข้าข้างแล้วจะงามสักเพียงไหนหนอ?
แต่ขนิษฐา, ความยากจนทำให้เจ้าพลอนเจียบ

ตัว ไม่กล้าที่จะโอ้อวดเหมือนกับเพื่อนสาว ๆ
ด้วยกันได้ ถึงกระนั้นก็ เกรงแก่กาย
ของเจ้าหล่อนก็ยังสอภาคสมกับ ความ
งามอันมีที่บรรดาศักดิ์ของ เจ้าหล่อนเมื่อใด
กล่าววาทะนั้นออกมาแล้ว ก็ค่อย ๆ เย
หน้าขึ้น ชายหาญชายหนุ่ม ทั้งอยู่เคียง
ข้างด้วยความดีเนหา

นายสวัสดิ์ งามวงศ์ ชายหนุ่มที่สอ
แซ่ รวย สะเฒราเจ้าหล่อน เป็น คนร่าง สันตัก
ใบหน้าแสดงความซื่อสัตย์มั่นคง ท่าทาง
ลักษณะ บอกว่าเป็นคนมีฐานะไม่ห่างไกล กัน
กับแม่สาวน้อยเท่าใดนัก เขาหันไปทำหน้า
เศร้า ๆ กับเจ้าหล่อน ทอว่า

“โอ้ วริน ทำไมน้องจึงถามอย่างนั้น
เล่า พี่บอกน้องหลายสิ่งมาแล้วไม่ใช่
หรือ ว่าพี่รักน้อง รักจริง ๆ รักอย่างชีวิต
จิตใจ แล้วน้องไม่ เชื่อพี่หรือหรือ จึง
ไต่ถามอย่างนั้นอีก”

“เชียว, พี่ว่า เชียวเชียว” สาวน้อย
มีนามว่าวริน เพ็ญจันทร์ รีบตอบเมื่อเห็นคู่รัก
ของเจ้าหล่อนทำท่าอับใจ “น้องถามเข้เล่น
ก็โกรธด้วยหรือพี่ พี่ว่า โอ้ ทำไมพี่จึงไ
นุ้อยอย่างนั้นเล่า”

“เปล่า, พี่ไม่ไ้ โกรธหรือก็ น้องรัก
แต่พี่กลัวน้องไม่เชื่อคำพูดของพี่ เพราะพี่

เป็นคนหนึ่งก็รู้อยู่แล้ว”

“เชียวเชียว พี่ว่า คำพูดของ พี่ มันคง ก็
เสียกว่าคนมีเงินอีก แต่ก็น้องถามอย่างนั้น
ก็เพราะน้องอยากฟังคำพูดของพี่ ทว่ารักน้อง
ทุก ๆ คำต่างหากเล่า”

คำพูดอันดีอ่อน อ่อนหวาน ของเจ้าหล่อน
ทำให้ชายหนุ่มยิ้มด้วยความปลาบปลื้ม และ
ในขณะ นั้นเอง เขาก็ค่อย ๆ ไ้ร่าง ของเจ้า
หล่อนเข้ามา พลัง รศนาสิก ลงสู่คอ
ทิพรศากปรายอันเปล่งปลั่งของเจ้าหล่อนอีก
ครั้งหนึ่ง

“อ้อ อ้อ อะไรอย่างนั้น พี่ว่า พี่ไม่รู้รัก
เชียวหรือหรือ พี่ว่า” สาวน้อยคลื่อนถาม
ด้วยความขวยเขิน เมื่อได้ถูกเขาประทัย
นาสิกลงบนพวงแก้มขึ้น ๆ กันหลายครั้ง
“เชียวหรือหรือ โอ้, จะให้พี่เชียวอย่างไร
ไหว เมื่อนั้น พี่ว่า พี่ว่า อย่างนั้น”

ชายหนุ่ม กล่าวตอบ พลัง กระจ่าง กระจ่าง
น้อยเข้ามาแนบกับทรวงอก “พี่รักน้องจริง ๆ
น้องรัก รักอย่างชีวิตจิตใจเท่าเทียม แต่
นั่นแหละน้องเอ๋ย พี่เป็นคนเน เมือรักก็รัก
ไปอย่างนั้นเอง ไม่รู้จะทำอย่างไรได้ ถ้าพี่
มีเงินหรือจะให้มาสู่ขอให้ สำเร็จ เกิด ขาดไป
ทีเดียว”

“จนหรือพี่ไม่สำคัญหรือพี่ว่า ขอให้

รักน้องจริง ๆ ก็แล้วกัน แม่ก็ไต่หุคไต่แล้ว
ว่าถ้ารักน้องจริง ๆ แม่ไม่ว่าอะไรเลย ยัง
ข้อย่างเดียวก็แค่พี่ต้องทำให้แก่ เห็นอกเห็น
ใจเท่านั้น ข้างพี่จะไม่ต้องเสียเงินเสียทอง
ก็เป็นได้”

“นั่นแหละ พี่ก็พยายามทำให้แก่เห็นอก
เห็นใจอยู่เสมอแล้ว น้องไม่เห็นหรือหรือ
ทุกๆ วันที่กลับจากทำงานก็ได้นำ เฝ้ายูยิตี
พยาบาลมิให้ขาด แก่ก็เหมือนพี่สาวของ
น้องจะไม่พอใจอย่างไรไม่รู้”

สาวน้อยถอนใจใหญ่ “จริงจ๊ะ พี่รวบ
เขาไม่ค่อยชอบพี่ เขายอกว่าพี่เป็นคนจน
ถ้า น้อง ชินโต ก็ย พี่ละก็ น้อง ะ ต้อง ลำบาก
เขาขอขบพยายาม ห้ามปรามน้อง เสมอแหละ
แต่ฉันยังไม่เชื่อเขา”

“แล้วแม่ ของน้อง ว่าอย่างไรเล่า เมื่อ
เขาพูดว่าอย่างนั้น” ชายหนุ่ม ตามด้วย
ความสรวลคร่ำครวญ

“แม่ไม่ว่าอะไรหรือจ๊ะ เป็นแต่สิ่งๆ
อยู่อย่างนั้น แค่นี้เหมือนแม่จะไม่เห็นด้วย”

“นั่นแหละ พี่ก็ทราบดีแล้วว่าแม่จรวบ
เขาไม่ค่อยชอบพี่ แค่นี้พาดูหน้าทำคำคือ
เขาอยู่เสมอ ก็เพราะ พี่เห็น แก่น้อง และแม่
ของน้องเท่านั้น” นายสวัสดิศุภกด้วยเสียง
แสดงความน้อยใจ

คุณฉันทภาพ คงเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง ต่อ
เป็นนานแม่สาวน้อยจึงไต่หุคไต่ว่า

“โอเออะระ พี่จ๋า พี่อย่าวิตกเป็นทุกข์
เป็นร้อนไปเลย น้องขอสัญญาว่าถึงอย่างไร
ก็ดี น้องจะเป็นของพี่เสมอ น้องรัก
พี่จริง ๆ น้อง จะเป็น ของคนอื่นไม่ได้ เป็น อัน
ขาด จำไว้นะ พี่จ๋า”

นายสวัสดิศุภกไม่ออก ใจแค่
เพิ่มพินิจพิจารณาโฉมหน้าของเจ้าหล่อนด้วย
ความสันทัด พลางถกถกกระซิบเจ้าหล่อน
ให้แน่นเข้า แล้วจึงค่อย ๆ ก็มีลงรูปพิศ
พวงแก้ม อันขาวผ่อง และ สด สด อยู่บนคาง
ต้องการให้ความหวานฉ่ำเข้าไปยรรยงเต็มอยู่
ในทรวงหทัยเสียครวญเคียดครวญนั้นเอง

“โอ น้อง ก็ ออก อย่าง นั้น จะไม่ให้ พี่ รัก
ไหวหรือ” เขาพิมพ์ักด้วยพิศสวาทเข้าไป
ชายช้วนอยู่ในหัวใจ “พี่ไม่ลืม พี่ลืมไม่ได้
ในชาตินี้พี่เป็นไม้ล้มเป็นอันขาด ได้ ยินไหม
วินจ๋า”

“อ้อ พี่เออะระ เคียวใครเขาได้ ยิน
เจ้าหรือก็ เลี้ยงคังออกพิศ ๆ สนั่นทวนไหว
อ้อ-อ้อ พี่เออะ พี่จ๋า”

“เคียว-เคียว ขออีกทีเออะขอครก อีก
ทีเคียวเท่านั้น” นายสวัสดิศุภก อย่างไม่ฟัง
เสียง แล้วมุขก้มแก้ม ก็ กระ ทำ อากา

กระทบกันอีก สองสามนาทีแห่งความคมฉีกภาพไค้กัน
 พ้นไปแล้ว นางสาววิน เพ็ญจันทร์ จึงได้
 ออกจาก วงแขน ของชายหนุ่ม และ เค้น
 ครางเข้าไปในเจมิกแห่งห้องแถวซึ่งปลูกเป็น
 พลับยาวอยู่ริมขาทวิ พลังเจ้าหล่อนก็
 ค่อยซบย เชยอนไม้ หน้า ถึงโดยมิ ให้มีเสียง
 อันถึง แล้วและกระทำคนลึกลับเข้าไป
 ในห้องนั้น ส่วนนายสวัสดิก็ยังคงยืนทอดสาย
 ภา จ้องไปยังร่าง ของเจ้าหล่อน จนเมื่อ
 ปรากฏว่า เจ้าหล่อน เข้า ไปใน ห้อง ไค้ โดย
 คุมฉีกภาพแล้ว จึงได้ก้าวเท้าเข้าไปยังห้อง
 ของคนซึ่งอยู่ไม่ห่างกันเท่าใดนัก

ความเรียงนายสวัสดิ รูปร่างดี เป็นชาย
 หนุ่มที่ก่อปรไปด้วยความขยันวิริยะภาพเป็น
 อย่างเอก จำเคิมตั้งแต่ได้ เริ่ม มีจิตต์
 พิศวาสาทใน นางสาววิน เพ็ญจันทร์ ขจร
 นางจันทร์ เพ็ญจันทร์ คนข้างห้องแล้ว ก็
 อุดาห์ คั้งหน้า ทำมา หากินด้วย น้ำพัก น้ำแรง
 เต็มความสามารถ ทั้งนี้เพื่อจะรวบรวม
 เงินทองที่ทำได้ ให้เป็นกลุ่มก้อน ซึ่งจะไค้
 เกียไว้สู ขอ เจ้าหล่อนในภายหลัง แต่นั้น
 แลและ การงานที่นายสวัสดิก็ทำหาใช้เป็นเงิน
 เกือนประจำไม่ เมื่อวันไหนบ่วยใช้ ไม่อาจ
 สามารถจะไปไค้ หรือเป็น วันอาทิตย์ซึ่ง หยุด

งานแล้ว วันนั้นก็ต้องนิว่านายสวัสดิชัก
 เงินไป บาทหนึ่ง เสมอไป ถึง กระนั้น ก็คิ
 นายสวัสดิจะไค้ มีจิตต์ ทอดยใน เรื่อง เงิน
 เกือน ๒๐ บาทก็หาไม่ คงคั้งหน้าประกอบ
 ก็การทำงานด้วยความลำบากยากแค้นเรื่อยมา
 อุดาห์ที่คอยอดจนอมใช้ มิไค้กระทำคนให้ส่วย
 ส่วยโดยไม่จำเป็น การ เทียว เหว่ เซซา
 ตามเพื่อนฝูง ซึ่งเคยได้ ประพฤติมา ก็ระชาค
 ทุก ๆ วันเมื่อเลิกจากงาน ก็เป็นต้อง ครางมา
 ยังห้องเช่าของคน โดยมิได้ แะ เวียน ที่ไหน
 ทั้งนี้ก็เพื่อจะรีบมาเห็นหน้าคนรัก ซึ่งพอทำให้
 ชุ่มชื้นหัวใจไปคราวหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง อัน
 ความ ประพฤติ ของ นายสวัสดิ ก็เหล่านั้น แลและ
 ทำให้นางจันทร์มารดาเจ้าหล่อน ยังเกิดความ
 สงสรว เด็งเห็นโดยแน่ชัดว่านายสวัสดิเป็นคน
 คนนี้ หาไค้ มีความประพฤติ อย่าง พ้อหนุ่ม
 สมัยใหม่ไม่ และสิ่งก็แทะเห็นก็ยิ่งกว่านั้น
 ก็คือนายสวัสดิมีความ เสงี่ยมเยี่ยมตัว มี
 ความเคารพนับถือแก่กรรมมารดา ยังเกิด เกล็ด
 จะไค้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เคืองระคายให้ กระทย
 หัวใจแม้แต่อันหนึ่งก็ทั้งยาก รวมความ
 ทั้งสิ้นว่านายสวัสดิก็ไม่เคยเคาะแคะ เเกาะแคะ
 เจ้าหล่อนซึ่งถูกใจเป็นกรรมมารดาหน้าหน้าแกลบ
 แลและ นายสวัสดิจึงเป็นทั้งพอใจ แะ พ้อม
 ด้วยประการทั้งปวง เมื่อความพอใจยังเกิด

ขึ้นแล้วเช่นนี้ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้อง
พท้าวสาสะกันเพื่อแสดงน้ำใจให้เห็น จน
ต่อมาอีก สนิทซิก เชื้อ เป็นอันหนึ่ง อันเดียว กัน
บางเวลาเมื่อนายสวัสดิ์กับประทานอาหาร แก
ก็ให้นางสาวจิน บุตรสาว คัก แกลงไปให้บ้าง
หรือเมื่อทำของสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้น แกก็มักแบ่ง
ปันปันควรให้เสมอ ซึ่งความอารีของแก
ทั้งนี้ทำให้นายสวัสดิ์ ถือว่า เป็นคุณอย่าง

สูง แกชอบใช้นางสาวจิน บุตรสาวของแก
มาก เพราะรู้สึกต่างก็เต็มใจด้วยกันทั้ง
สองฝ่าย แต่ส่วนนางสาวรวัยผู้พี่สาวนั้น
แกไม่ค่อยกล้าใช้ โดยที่เห็นว่า เจ้าหล่อนไม่
ค่อยจะถูกโรคกันกับเขา และก็ดูเหมือน
นายสวัสดิ์จะไม่เป็นทพอินท์กับ้วย ดังนั้น
นายสวัสดิ์กับ นางสาว จิน จึงได้มี โอกาส
สนทนาวินิจฉัยกันบ่อย ๆ ซึ่งบังน่านเข้าความ
รักก็ยิ่งผูกคัมแน่นหนาแน่นคงเข้าทุกที

แท้จริงนางจันทร์ มารดาของเจ้าหล่อน
ก็มีความประสงค์ที่จะให้เจ้าหล่อน มี เพีย มี
เรือนไป เสียทน คาเห็น เหมือนกัน เพราะ
นอกจากจะเป็นคนยากจนหาเข้า กินคำไม่
แตกต่างกันกับนายสวัสดิ์แล้ว แกยังเป็นคน
ซื่อรักชอบเยื่อออก ๆ แอศ ๆ อยู่เสมอ ซึ่ง
เปรียบเหมือนไม้ โกลัสนี้ จะโค่นลงน้ำไป
วันใดก็ไม่ทราบแน่ แต่การที่แกยังรออยู่

ก็เนื่องด้วยระคอบอยู่ในนายสวัสดิ์ให้แน่นชัถยิ่ง
ขึ้นประการหนึ่ง กับ เป็นด้วย นางสาวรวัย
บุตรห้วยคักค้านไว้ประการหนึ่ง เพราะความ
เห็นของนางสาวรวัย ทว่านายสวัสดิ์ เป็นคน

เรน ถ้านางสาวไปให้เข้า ก็ระ พลอย ขาก
ลำบากไปด้วยกันก็เป็นความจริง และถ้า
หากนางสาวจิน ได้สามภักดิ์กว่า ก็ทอมา
ความว่าได้สามภักดิ์เช่น ชวนาชวนาง ก็ทำให้
ครอบครัวของแก พลอย มี หนึ่ง มีคาไป ด้วย
ซึ้งก็เป็นความจริงอีกส่วนหนึ่ง ในส่วนตัว
เจ้าหล่อนเองนั้นไม่มีปัญหา เมื่อเจ้าหล่อน
มีความคิดความเห็นเช่นนั้นได้ เจ้าหล่อนก็
ต้องประพฤติดีใช้เนื้อเดียวกัน และประพฤติ
ดีจริง ๆ ด้วย

อาการที่สามคนแม่ลูก คำนวณ คำนวณ
ได้ ในเวลานี้คือการรับจ้าง นางสาวสอง
คนพี่น้อง รับจ้างทำการเย็บปักถักร้อยต่าง ๆ
อยู่ในร้านคัศเสื้อแห่งหนึ่ง ส่วนมารดา
เธอสั่งจิวมาเย็บมาทำที่ห้อง ซึ่งหากอาการ
เหล่านี้พอทำให้ มีเงินมีทอง พอเลี้ยงดู กัน
ไปได้ก็ตามประสาแม่ ๆ ลูก ๆ ไม่มีใครกล้า
ดูถูกดู หมิ่นใน เรื่อง ต้องหยิบยืมเงิน ทอง
เขาใช้ ได้ แต่มาในกาลบัดนี้แหละความ
ซุกเข็ดจึงเริ่มระยิบระยับขึ้น กล่าวคือมารดา
ของเจ้าหล่อนได้ล้มเจ็บลงไม่ อาจสามารถจะ

ทำการงานอย่างเคยได้ จำ ต้อง ปลดปล่อยให้
สองคนพี่น้องช่วยกันหาฝ่ายเคี้ยว และเมื่อ
เลิกจากการงานแล้ว ก็ต้องรีบกลับมากินหา
พยายาลด้วยความเอาใจใส่เป็นใหญ่ยิ่ง ส่วน
นายสวัสดิ์ ก็ปล่อยเอาใจใส่เป็นธุระ ประคับประคองไป
ด้วย ซึ่งทำให้แก่เห็นออกเห็นใจเขายิ่งขึ้น

นางสาวรววย เพ็ญจันทร์ มีรูปโฉม
โฉมพรรณไม่แพ้น้องสาว ผิดก็แค่ที่
เจ้าหล่อนกระเดียดไปข้างระไปรุ่ง ๆ สักหน่อย
และสิ่งผิดคนนอกจากนี้ ก็คือ อธิษาศรัยใจ คอ
เจ้าหล่อนเป็นสตรีสาวที่ถ้อยคำคล้อยอย่าง
เหมือนผู้ชายที่มีถ้อยคำเช่นเดียวกับที่หล่อน
แล้ว แทบไม่อยากจะคบค้าสมาคมด้วยที่
เคี้ยว ในเช้าวันนั้นเมื่อได้เสิร์ฟ กิ๋น หุง หา
อาหารเสิร์ฟแล้ว เจ้าหล่อนได้พูดกับน้อง
สาวว่า

“จ๊วน เมื่อคืนนี้คุยกับจ๊วนนะ”

พูดแล้ว เจ้าหล่อน ก็หัวเราะ เป็นเสียง ชัน
ครึ่งหนึ่งเวทนาครึ่งหนึ่ง นางสาวจ๊วนอาย
จนหน้าแดง เพราะคำพูดของพี่สาวหมาย
ความถึงอย่างไรเจ้าหล่อนทราบดี

“อ้อ พี่ถ้าจะคอยแอบคุยกับกระมีจ๊ะ?”
เจ้าหล่อนถามกระกาก ๆ อาการกั๊ก ก็ เป็น
ยิ้มด้วยความขวยเขิน

นางสาวรววย เปลี่ยนสีหน้า เป็นขม ๆ กันที่

คอยอย่างไม่พอใจว่า

“พี่ไม่อยากคุยกับกระหรอก เพราะพี่ไม่
เห็นว่ามันจะวิเศษวิโสตรงไหนเลยจ๊ะจะต้อง
คอยด่าทอคุยกันกับกันกัน แต่พี่ได้ยิน
เสียงมันคงผิดสังเกตกับกระได้ถาม”

“จ๊วน จ๊ะ พี่ว่า เขาพูดกับไป หน่อย”

นางสาวจ๊วนพูดเรื่อย ๆ เมื่อเห็นพี่สาวรู้ทันคำ
พูดของตัวเอง

นางสาวรววยหัวเราะออก เมื่อได้ฟัง

เจ้าหล่อนพูดอย่างนั้น คอยว่า

“อ้อ, คงไปหน่อยจ๊ะ จ๊วน พี่กลัวมัน
ยิ่งไปกว่าวงอีกนะนา”

นางสาวจ๊วน ออห ม้วน ค้วน ลง ไป อีก
คอยว่า

“จ๊ะ, เขาพูดกับมาก อ้อ, เวลานั้นพี่
ยังไม่หลับหรือหรือ?”

“ยังไม่ทันจะหลับเลยน้อง แค่นั้นแหละ ที่
พี่ชี้แจงให้ฟังมาแล้วนี่น้องจะไม่เชื่อเสียเลย
เชียวจ๊ะ?”

นางสาวจ๊วนถอนใจใหญ่ ด้วยความสรวล
เคหัว คอยว่า

“โอ้, พี่ว่า พี่หัวเราะกับกระมันจ๊วน ๆ และ
ฉันก็รักเขาอย่างเหลือล้นด้วย จะให้ฉันเลิก
กับเขายังไรไหว ถ้าเป็นพี่อิกพี่ข้างจะเป็น
อย่างไรจ๊ะ?”

นางสาวรววยหัวเราะน้อย ๆ “ถ้าเป็นพี่
น้อง ริน พี่จะไม่รักกับคนอย่างหมอสวดสีก
เลย พี่ไม่เห็นมันสักครั้งไหนสักวัน เบน
ก็จน ถ้าน้องไปไ้เข้าแล้วมันแหละน้องจะ
รู้สึกตัว รววยปร่างมันสวຍ แต่พี่เห็นว่าคน
อื่นที่เขามา ๆ เงินสวຍกว่าก็มีถมไป ถ้าน้อง
ไปไ้กับคนอย่างนั้นยังจะทำให้รอยกมลเรา
มีหน้าตาขุ่นขวย ก็เสียกว่าที่จะไปไ้กับ
อย่างเจ้าหมอสวดสีกอีก”

นางสาวรินน้ำตา คลอหยดตา ขวย ความ
น้อยใจ สอนตอบว่า

“ถ้าจริงหรือ, พี่จ๋า แต่ว่าเราเป็นคน
จน ๆ อย่างนั้นเขาจะมาเลี้ยงดูเราจริง ๆ หรือ
จะ แต่พอเขาเชื่อแล้วเขาก็จะทิ้งไปเสียเท่า
นั้นเอง ที่นเราก็กู้แต่จะได้ รับความเข้าใจ
ไปไม่มีที่สัก ไ้จะมาช่วยเหลือีกไ้ไ้”

“เฮา เอะอย่าง ร้องให้ ร้อง ห่มไป เลย
น้องรัก ที่พูดเช่นนั้นไ้ว่าพี่จะเกลียดกระซัง
น้องเมื่อไร แต่เห็นว่าน้องกำลังหลงไปใน
ทางผิด พี่จึงไ้ ข้างส่งสอน เพราะ
ความจริงคนอย่างน้องไ้จะหาตัว ที่ดีกว่าเจ้า
สวดสีกก็คงไ้ ไ้ถมไป”

“จริงจะ ไ้ถมไป” เจ้าหล่อน ตอบ เป็น
เสียงประชด พลงยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่ไหล
ลงมาอาบพวงแก้มทั้งสองข้าง

“จริง ๆ นะน้อง แล้ว ก็ทำไม นะ คน
อย่างเจ้าสวดสีก ถ้าหากว่า มันจะทิ้ง น้องยังจะ
ไม่ไ้เสียใจ”

“ก็ไ้หรือจ๊ะ แต่ว่า พี่หวัดคนนั้นใจคอ
มันคงนึก คงจะไม่ทำอย่างนั้นเป็นแน่”

“น้องมีอะไรเป็นประกันเล่า?” นางสาว
ผู้พี่ถามด้วยสำเนียงแถมเยาะเย้ย

“โอ้, พี่จ๋า พี่ช่างไม่เห็น คุณ ความ ที่
ของพี่หวัดก็ข้างเลยเถิดจนจะ เขาอุลล้ามา

ถามข่าวถามคราวปดิดที่พยายามอยู่เสมอ
ซึ้งก็ทำให้เห็นน้ำใจไ้ส่วนหนึ่งแล้ว พี่ช่าง
ไม่เล็งเห็นเลยเถิดจนจะ”

นางสาวรววยหัวเราะ “พี่เห็นหรือ แต่
ก็เป็ธรรมดา เมื่อจะต้องการลูกสาวเขา
ก็ไ้ต้องประยบแม่ยาย”

“ไม่จริงจะ ไม่จริง พี่หวัดประยบใคร
ไม่เป็ หรือจ๊ะ” นางสาวริน คัด คำ
เสียงแข็ง

“สวดสีกไ้เป็นพี่สาวตอนใจใหญ่ “ถามใจ
น้องเถอะ” เมื่อน้องไม่เชื่อพี่, แต่ต่อไป
น้องจะไ้เสียใจภายหลัง และจะรู้สึกว่าการ
พูดของพี่ไ้เป็นของจริง แต่ถึงไ้เข้ามามันก็สาย
เสียแล้ว”

พูดแล้วเจ้าหล่อนก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปหลัง
ม่าน ซึ่งนางรินทรมารกำลังนั่งนอนเฝ้ายาม

บนที่นอน ปลอ่ยให้แม่สาวน้อยนำวีโยค
โครกคัลยอยู่ในห้องครัวไฟแต่ผู้เดียว

วันนั้นเมื่อถึงเวลาไปทำงานต่างก็เดินกัน
ไปเจียบ ๆ ด้วยมีความ กินแหนง แคลงใจ
ซึ่งกันและกันเสียแล้ว ตลอดทั้งวันพี่น้อง
คู่นี้ไม่ได้พูดกันเลย เพราะถึงแม้นางสาว
จริจะพยายามพูดด้วย สติรู้เป็นพักไม่
ค่อยเอาใจใส่สัก นอกจากคอยเลียขีตหา
โอกาสหลบหลีก อยู่เสมอ ซึ่ง จาก อาการ
เหล่านั้น ทำให้ นางสาวจริรู้สึก โกรธมนสิ เป็น
อย่างยิ่ง อนิจา, พี่น้องคลานตามกันออก
มาแต่ ๆ ยังเป็นเช่นนี้เจียวหนอ

ที่จริงใช้ว่านางสาวจริจะผูกใจเจ็บโกรธ
แค้นน้องสาวจริง ๆ จัง ๆ ก็หาไม่ แต่เป็น
ด้วยความคอกันของเจ้าหล่อนจึงทำให้พี่สาว
นั้นเคืองไปชั่วครวเท่านั้น และ เมื่อ เห็น
น้องสาวไม่เชื่อถอจริง ๆ จึงได้ปลอ่ยให้เป็น
ไปตามเรื่อง ตั้งใจว่าจะไม่เกวข้องในเรื่อง
ราวทั้งปวงด้วยอีกต่อไป

นางสาวจริขอยุ่ไปด้วยรูปโฉมอันงาม
ไม่แพ้พี่สาวก็จริง แต่ทว่าความงามของ
เจ้าหล่อนแตกต่างไปคนละอย่าง เจ้าหล่อน
มีรูปร่างโปร่ง ๆ สมตัว คงคาด่าเป็นมัน
สลวยและมีเชื้อแห่งความสืเน่หาน่ายัยวน ซึ่ง
จากสายคานัน ขวนสวาทน์เอง มักทำให้ชาย

หนุ่มต้องออกหักมาแล้วนักค่อนนัก แต่จะลง
โทษเจ้าหล่อนในข้อนี้ ก็ไม่ได้ เพราะใน
จำนวนพวกเหล่านั้น เจ้าหล่อนไม่เคยมีจิตต์
พิศวงคนหนึ่งคนใดเลยสักคนเดียว พวก
เหล่านั้น ต่างพากัน เป็นขีวัก ละเมอ เพื่อ ผัน
ลม ๆ ไปทั้งสิ้น ด้วยอาการเหล่านั้นแหละ
เห็นได้ว่าเจ้าหล่อนเป็นสตรีสาวที่ใจคอกันคง
ผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นการยากนักยากหนา ที่ชาย
ใครจะชนะความรักของเจ้าหล่อนได้

มาทว่า พ่อขีวักเจ้าผู้ ที่ พากัน มา ค่อม
เจ้าหล่อน จะต้องหนักใหม่ คาเก็บม กลัไป
ด้วยความหิวเสียแล้วก็ แต่ก็ยังมิขยับ
ผู้หนึ่งที่ไม่ยอมทำถอยในเรื่องนี้ง่าย ๆ ทุก ๆ
วันเขาเป็นค้องเดินฉายผ่านหน้าร้าน มา ประสย
พบพิศตร์เจ้าหล่อนเสมอ และที่ทุกๆครั้งเป็น
ค้องได้ รับ การ ค้อน จาก สายตา อันงาม ของ
เจ้าหล่อนเสมอเหมือนกัน กระนั้นก็ที่เขา
ก็ยังมิยอมยกของขาวย่นันเอง ดูสำคัญ
คานให้ เจ้าหล่อนค้อนให้ทุกวัน ค้อนจนขี
เกียค้อน นั้นแหละ ชาย ผู้ นั้น จึงได้ ถอนใจ
ใหญ่ และรำพึงในใจว่า

“นักแล้ว ว่า คง ขีเกียค้อนเข้า สักวัน
และวันที่ ขีเกียค้อน นั้นแหละ จะ เป็นโอกาส
ของเรา”

ความจริงชายผู้นี้ไม่ใช่เป็นคนเลวทราม

คำซ้ำเหมือนดังที่เจ้าหล่อนคาด แต่จริง
เขามิบรรพาศักดิ์เป็นถึงหลวง และถ้าจะ
ไปถามคนที่กระทรวงแล้ว เขาจะชี้โคทนต์
ว่าท่านผู้ใดคือหลวงวิทย์ประกาศ เลขาธิการ
ของวอระอิมบิ แต่ทว่านั่นแหละเจ้าหล่อน
นางสาวรววยมิใช่คนใด เจ้าหล่อนมิได้
หลงต่อการแต่งกายของบุคคล เจ้าหล่อน
เห็นว่า แขนกคิณัญญา หรือคนกวาดถนน ก็อาจ
นำผ้ามาขมุกคล้ายไก่ เช่นเดียวกับกัน ด้วยเหตุ
นี้เอง ความเห็น ของเจ้าหล่อน จึงได้ ยึด ยิง
ความจริงไว้หมก

หลวงวิทย์ประกาศมิใช่ คนชี้เทวณัง
กับสาว ๆ ไม่อยากมอง ตรงกันข้าม
หลวงวิทย์ เองต่างหากที่ไม่อยากมองสาว ๆ
หลวงวิทย์ไม่ อยากมอง เพราะหลวงวิทย์ไม่
รัก แต่สำหรับนางสาวรววยแล้ว ต้องยกเว้น
จากกฎข้อนี้ โดยที่หลวงวิทย์รักเลิยยิ่งกว่า
รักอีก หรือจะว่าหลวงวิทย์หลงใหลผิดกัน
ความธรรมดาหลวงวิทย์เคยมารดยนต์ แต่
เห็นว่ามันแสนเร็วปรุกปรักกันก็ไม่วินที่จะได้
เพ่งพิริโถมหน้าเจ้าหล่อนได้ จึงเลิกจาก
การมารดยนต์กลายเป็นมารดลาก พอจน
จะถึงวันเจ้าหล่อนจึงได้หยุดลงเกินทศกน่อง
เอียบ ๆ ผ่านำวันเจ้าหล่อนไป เช่นนี้เสมอ
เป็นอันริบค ซึ่งถ้าจะนึกไปให้คิดแล้วก็เป็น

ของนำขันมิใช่ขันอัย
ในบ่ายวันที่ใดเกิดเรื่อง ระทองระแหงกัน
นั้น หรือวันที่จะเป็น เควาะหัก หรือเควาะที่
ร้ายของหลวงวิทย์ก็ตาม พอเลิกงานแล้ว
แทนที่จะเห็นหลวงวิทย์ล่ายไปเหมือนเช่นเคย
กลับกลายเป็นนายสวัสดิ์ มายืน บื้อ คอยอยู่
ก่อนแล้ว นางสาวรววยพอได้เห็นก็หันมาย
ลงไปไปในทันที ซึ่งตรงกันข้ามกับของสาวที่
วิทย์จะวิเคราะออกไปหาโดยเร็ว

“แหม” วันน พมารัย นอง เจียวหรือระ”
เจ้าหล่อนถามคนรักด้วยความยิ้มแย้ม “เห็น
ระมิระระไรด้วยกระมิจะ?”
“มิ” นอง แต่ไม่ใช่ระของพี่หรอก”
เขาตอบ “แม่ของน้อง สิ่งให้น้อง วย กลับ
ในวันนี้”

เจ้าหล่อน สดุ้ง “แม่ไม่สบาย มากไป
หรือระ พี่?”

นายสวัสดิ์ยิ้ม “เปล่าหรอกน้อง, เป็น
แต่ท่านอยากระพูดอะไรกันยังขัง นึกหนอย
เท่านั้น”

คำตอบของนายสวัสดิ์ ทำให้ แม่สาวน้อย
โล่งอกไปนค เจ้าหล่อนมิรับรองว่าระวิทย์กลับ
ตามคำของมารดา แต่จะต้อง บอก พสาว
ให้ รีเสียบก่อน ซึ่งนายสวัสดิ์ก็ไม่ขัดขืนอะไร
กันนั้นท่ามออีก ๓-๔ นาทีเจ้าหล่อนจึงได้เข้า

ไปพักกับสัตว์ผู้เป็นพี่ข้างในว่า

“กลียธหรือยังละพี่ พี้, วันนั้น แม่ ส่งให้
วัยกลีย”

นางสาวรววยทำสีหน้าคล้ายกับไม่อยาก
เอาใจใส่เสียเลย ตอบว่า

“แม่ส่งให้วัยกลียก็กลียก็แล้วกันพี่ พี้
ยังไม่กลียละ”

“อ้าว, ทำไมล่ะพี่?” เจ้าหล่อนแซง
ใจถาม เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่าพี่สาวไม่พอใจ
นายสวัสดิ์

“ก็ พี้ยังไม่ กลีย ละ จะ ทำ ไม่ เล่า!”

นางสาวรววยตอบเสียงกระซิบ ๆ

เจ้าหล่อนหันมามือ “ถ้าฉันกลียกับ
พี่ทวนละ”

“ยะ, เชิญ เถอะ ยะ!” พี่สาว ตอบ
อย่างประหลาด

นางสาวรินไม่ได้ฟังเสียงอะไรอีก นอก
จาก ออกไป ก็ เห็น ทรง เข้าไปหา นายสวัสดิ์
แล้วและพากันเดินลับหายไป

สัตว์ผู้เป็นพี่สาวรอคอย จนสองหนุ่มสาว
หายลับไปแล้ว จึงได้ออกรจาก้านเดินแยก
ไปคนละทาง ในสมองเต็มไปด้วยความ
เกิดกมลในความหัวนึ่งของน้องสาว จนเมื่อ
เลี้ยวหัวถึงถนนเข้าไปนั้นแหละ ความเกิด
กมลจึงได้ กลายเป็น ความ ประหลาด ใจ ขึ้น

ในทันที

จากหัวถึงถนน มีร่างของชายผู้หนึ่ง เดิน
สวนตรงเข้ามา ชายผู้หนึ่ง คือ หลวงวิทย์

ประกาศ ซึ่งเจ้าหล่อนจำได้คิดว่าโดยเดินผ่าน
หน้าร้านทอผ้าเห็นเองพอเจ้าหล่อนจำได้ทวนก็
ก็สอึ้ง พลังวัยเดินตักถนนไปอีกฟากหนึ่ง
แต่หลวงวิทย์ก็ไม่เชื่อจนถึงกับ ระมอม ไม่เห็น

ในไม่ช้าคุณหลวงผู้สาวพักก็เปลี่ยนชื่อ กลายเป็น
เป็นเค็นตามเจ้าหล่อนในต่าง ๆ คอยพยายาม
หาช่องคุยทะเลาะเข้าไปพบกัน เจ้าหล่อนอยู่ทุกเมื่อ

การเห็นและการได้ไต่เน่นไปชั่ววาระหนึ่ง
ก็เหมือนโงกกระเข้เข้าข้างหลวงวิทย์ กล่าว
คือในขณะที่เองพระพิรุณได้ตกลงมาโดยไม่
มีเค้าว่าจะตกลงเลย แคดหรือ ก็ยัง คงสอง
แสงไฟอยู่กลางถนน หลวงวิทย์นึกหัวเราะ
โชคตัวเองในใจพลางคำนึงว่า

“เสิร์ฟ-เสิร์ฟ, เกี้ยวเถอะไ้ รุ่ง เรือง
กันหรือ”

แต่ความจริงเวลานี้ดูเหมือนตัวหลวงวิทย์
เองจะชักใจเค้นเอาตัววัย พอแลเห็นแม่สาว
งาม หลบฝนเข้าไป แอบ อยู่ หัว แง่ ร้าน เท็ก
หลวงวิทย์ก็ยังกระสือกระส่าย เพราะไม่รู้
ว่าคนควรจะไปพักฝนอยู่ในที่ใดเวลานั้น หรือไม่
และถ้าหากพักอยู่ในที่ เกี้ยว กัน ตาม ควร จะ
ต้อง ดี หนา อย่างไร เหล่านี้แหละ ทำให้

หลวงวิทย์กระชักร่อนชอยกล แต่ในที่ศ
กคินทลรเขาไปบนพิคฝนอยู่ใกล้ ๆ กันจนไค

ตั้งแต่ต้นตอจนตลอดปลายหางก็ไม่มี ปรากฏ
ว่าหลวงวิทย์ได้กล่าววาทะอะไร นอกจาก
จะตอบของโหม่นหน้าอินทามของเจ้าหล่อนครั้ง
หนึ่งหรือสองครั้ง แล้วก็หันหน้าไปถอนใจ
ใหญ่เสียบทหนึ่ง ซึ่งหากอาการเหล่านั้นทำให้
นางสาวรวบออกจะเวทนา และ อาการ
เวทนาของ เจ้าหล่อนก็คือ ยม ชน ด้วย ความ
ขบขัน

ตอนนี้ยังทำให้หลวงวิทย์ ชัก กระสับ
กระส่ายใหญ่ นึกในใจว่าการได้ประสพพบ
พัศตรเจ้าหล่อนในวันนี้เป็นของพอแล้ว ก่อน
ไปลาทาโงกาศกลัยมันได้เป็นดีกว่าอย่างอื่น
มีเดันนั้นก็ควรกระทำตามให้แซกถนนไปเสียด
กว่า แต่หลวงวิทย์แซกถนนจริง ๆ ไม่ได้
กัณฑ์ฝนก็ยังไม่หาย จึงจำต้องยืน รอคอยอยู่
ต่อไปอีก

ขณะนั้นมรดกตกแก่หญิงชบแต่คนครึ่งช้าง
สะพานมา บุคคลในรถเหมือนจะมองเห็น
หลวงวิทย์ จึงได้สั่งให้คนขับขี้ออกให้เขาลง
และในที่สุดก็มาหยุดอยู่ที่หัวถนนนั้นเอง

“ชะโหล, หลวงวิทย์!” บุคคลในรถ
วิ่งตะโกนเรียกแข่ง กับเสียงฝน “นั่น รถ
ของคุณไปไหนเสียแล้ว?”

หลวงวิทย์หน้าบานด้วยความยินดี “โอ
 แน่, พ่อคุณ มันไม่ได้เสียรึมาหรวกวัน
 ขออาศัยไปด้วยคนเถะ”

บุคคลในรถ “จะไปที่มาซี ไร่ไร่, แต่
ว่าผมจะค่อยๆ ไปจะก่อนนะ”

หลวงวิศิษฐ์ก้าวออกไปขึ้นรถ “เออเนะ,
เขาไม่ว่าอะไรหรอกขอแต่ให้ ได้ ไปเสีย
จากที่นี่แล้วกัน”

พวกแล้วรดยนตคนนน กขบแล่น ออกจาก
ที่ไป

ไม่ต้องสงสัยว่า การได้ คอย ของ บุคคล
ทั้งสองนางสาววชิระไมได้ ยืน เจ้าหล่อน
ได้ ยืน ก็ ปรากฏ หลวงวิทย์เหมือนกัน และ
ในบัลลังก์เองเจ้าหล่อนก็ประจักษ์เห็นว่าชาย
คนทีหลังผดสมศรีวิไลเจ้าหล่อนนั้นเป็นถึง
หลวง ซึ่งแต่ก่อนเจ้าหล่อนเข้าใจผิดไปนัก
ทีเดียว แต่ถึงแม้เขาจะเป็นหลวงก็ไม่ทำ
ให้เจ้าหล่อนเปลี่ยนแปลงความรู้สึกไปมากนัก

น้อย นอกจาก ค้อยลดพยคลงบ้าง เท่านั้น
พระพิรุณคงเทลงมาอย่าง ลมพัดมาไม่
จน กว่าระหวั ^๕ ก็นั้นเวลาเข้าไป ^๕ เกือบห้าคำ
และพอฝนหายขาดเมื่อกันแล้ว เจ้าหล่อนก็
วิ่งกลับเข้าโดยเร็ว พลัง คำนี้ในใจ ว่า
บ้านจะ ^๕ นมาราคงเย็นแน่ แต่ระ ^๕ ใต้ ^๕ นกถึง
ว่า ^๕ ของหลงเจ้าหล่อนนั้น ^๕ นชายฉกรรจ์สองคน

กำลังสกรอชอตามไปก็หาไม่

ชายสองคนนั้นก็เห็น พวกหนึ่งที่มา รุมกัน
คิดเจ้าหล่อน แต่เมื่อถูกเจ้าหล่อนปามาต
ก้วยถ้อยคำอันไม่น่าฟังเข้า ความรักซึ่ง
กองสุมอยู่ในทรวงอกก็กลายเป็น ความโกรธ
แค้นอย่าง แสนส่าทึใน ทันที และ ตั้งใจ
อย่างแน่วแน่ว่าจะขอแก้ เผ็ดแม่สาวงามคน
นี้ให้ ได้

นางสาวรวบคงเดินเรื่อยไปตามทางโดย
มิได้คำนึงถึงมหาภัยพิบัติที่จะบังเกิดขึ้น จน
บรรลุถึงข้างวัดสะเทคนันท์และชายสอง คน
จึงได้เดินเข้าไปถึงตัว คนหนึ่งซึ่งมีคพก
ขึ้นพูดว่า

“ไม่ต้องสงสัยเลย เดินเลี้ยวเข้าประตู
นั้นไปก็”

เจ้าหล่อนหยุดสทึง “จะทำไมฉนั้น?”

“ยังไม่รู้แน่ แต่ว่าต้องเลี้ยวเข้าประตู
นั้นไป”

“โอ้, ก็แม่ฉันเฝ้า----” เจ้าหล่อนหัน
ขวักขววน

“อย่าพูดมาก, เข้าไปก็” ชายผู้นั้น
พูดกับท

นางสาวรวบ เมื่อหมดทพัง เช่นนั้น แล้ว
จึงต้องจำใจเดิน เลี้ยวเข้าประตูไป ตาม คำสั่ง
ส่วน ทูร ชน ทั้ง สอง พา กัน เดิน คุ่ม หลังไป

เจียบ ๆ

ในเวลานี้เจ้าหล่อนหมดทพังแล้ว หมก
ทพังวิ่ง ๆ จะหันหน้าไป ทวใครก็ไม่ เห็น มี
ใครเดินผ่านมาสักคน ถ้าน้องสาวมาก้วย
จะได้ช่วยกันคิดอ่านแก้ ไข แต่ในเวลานี้
เจ้าหล่อนจะหันหน้าไปหาใครเล่า

ขณะที่เจ้าหล่อน กำลังเดินไปด้วยความ
หวาดกลัวแล้วครู่เดียวก็ขึ้น มีชายสองคนแต่ง
ตัวเรียบร้อยเดินตรงเข้ามาข้างหน้า คนหนึ่ง
ดูเหมือนเจ้าหล่อน จะจำได้ว่า เป็น หลวงวิทย์
แต่ในขณะนั้นเองชายทั้งสองข้างหลังก็กระซิบ
เขา ๆ ว่า

“เดินไปเรื่อย ๆ อย่าทำกิริยา พิรุณ
ขึ้นท่าละก็เป้นทางให้อยู่ได้วันเดียว”

ความหวาดกลัว ทำให้เจ้าหล่อน จำ ต้อง
ส่งถ้อยคำและเดินต่อไปเจียบ ๆ แต่พอจะ
สวนกันเท่านั้นเจ้าหล่อนก็กลัวขึ้นได้ พลัง
แกล้งยืนสั่นหน้าเป็นริ้ว จักกับหลวงวิทย์ แล้ว
ยิ้มขมขมยกมือไหว้ กล่าวขึ้นว่า

“แหม, คุณหลวงเจ้าคะ คุณแม่ต้อง
การ พยอยู่เดียว เจ้าคะ เชิญไป พย สัก หน่อย
ดีกว่า”

หลวงวิทย์ประกาศชะงักคดลึง ค้วยไม่รัก
ว่าจะประสยโอกาสเช่นนั้น และในทันใดนั้น ก็
คอย ส่วน ควัน ออก ไป ค้วย ความขม ขม

พร้อมกันก็ยกเป็นค้อนในใจว่า

“อ้อ, แม่จรวบหรือกร... นึกว่าใครอีก
คุณแม่ต้องการพริกไปซี, ไปด้วยกัน”

นางสาวรวบหน้าแดง ด้วยความกระตาค
แก่ท้อง จำ ใจ ก็ หน้า รวย ร้อง ถ้อย คำ ของ
หลวงวิทย์ แล้วหันไปพุดกับชายข้างหลัง
ที่ใส่... ซึงยืนก้มหน้าอยู่ด้วยความหัวเสียว่า

“นี่, แกลไปก่อนเถอะ คณเภาคุณหลวง
ไปหาแม่ก่อน”

โดยไม่ต้องการฟังคำตอบ เจ้าหล่อนก็
ออกเดินขมขื่นไปกับหลวงวิทย์ ปลอ่ยให้
บุรุษวิทย์นั้นมองความหลังอยู่ด้วยความโกรธ
แค้น พลังนึกแข่งซัก หักกระดูกไป ด้วย
ในใจ

หลวงวิทย์รู้สึกตัวโตพองขึ้นอีกถนัด เค้น
กะชั กะชั สันทนากัน แม่ สาว ราม เรือยไป
ตลอดเวลา จนมา ถึง รถยนต์ที่รอคอยมีริม
ถนน นางสาวรวบจึงได้พุดขึ้นว่า

“ประธานไทยเถอะเจ้าคะ, คุณหลวง
เจ้าชา คือนักปดต่อคุณหลวง”

สหาย ของ หลวง วิทย์ สัก ด้วย ความ
ปลากใจ แต่ตัวหลวงวิทย์เองเป็นแต่ซึ้ง
หน้าขมโสมงามของเจ้าหล่อน คล้าย กับ
ไม่รู้ลึกพิริวงในวาทะอันชวนสนเท่ห์เสียเลย
“เหลือใจไหน แม่จรวบ ขึ้นรถเถอะ

คณเภาไปส่งย่าน” หลวงวิทย์พุดพลาถ์ถือ
วิสาสะยิ้มมือเจ้าหล่อน รุ่งขึ้น รถ ขึ้น แรก
เจ้าหล่อนทำท่าไม่พอใจ แต่แล้วก็ยอมทำ
ความคำสั่งโดยคุณณิภาพ

รถยนต์แล่นออกถึง ถนนหลานหลวง ส่ง
เจ้าของรถแล้ว หลวงวิทย์ก็ออกคำสั่งให้
คนขับ ๆ ไปส่งตามที่เจ้าหล่อนบอก และใน
ขณะเองหลวงวิทย์ได้พุดขึ้นว่า

“ฉันทราบแล้วว่าหล่อนปดฉัน แต่เพื่อ
ประสงค์อะไร”

นางสาวรวบหน้าเศร้า พลาถ์บรรยาย
ถึงเรื่องที่โดยขีตขึ้นให้ฟังโดยละเอียด พงษ์
ลงหลวงวิทย์ก็เอ่ยขึ้นด้วยความโกรธแค้นว่า

“ถ้าซี ถ้าฉันรู้เสียเวลานั้น เป็นต้องได้
รัยมือกันแน่แท้”

นางสาวรวบ “นั่นแหละค่ะ, คือนักถัว
อย่างนั้นนะซีก็จึงไม่ กล้า บอก เกรงจะ
เกิดวิวาทกันแก่งกันถึกถิ้น กลัวจริง ๆ”

หลวงวิทย์ ย่นอะไร ด้วยความ แค้น เคือง
ออกมาสองสามคำ และในที่ลึกพุดว่า

“ที่จริงหล่อนขี้นญาถึ เข้าใจออกอุบาย
ขึ้นแรกคณิงงเหมือนกัน นึกไม่ออกว่าเคย
พบแม่ของหล่อนที่ไหน แค้นกว่าหล่อนคง
จะมีความประสงค์อะไรอยู่ด้วยฉันจึงรัยรัยสม
อ้างทันที”

“คิดนต้องขอประทานโทษเจ้าค่ะ” นางสาวรววยพูดเรียบๆ “คิดนจำเ็นต้องออกอุบายอย่างนั้น ไม่ยั้งนัมนัจะทำกับคิดนอย่างไรก็ไม่ทราบ”

หลวงวิทย์ “ไม่เป็นไรหรอก, แม่รววยนึกหม่นอ๋อ แถ่นแถ่นทำไมหล่อนจึงรู้จักคิดนนะ?”

ทุกครั้งที หลวงวิทย์ ออกซื้อมักทำให้เจ้าหล่อนหน้าแดงด้วยความช่วยเหลือ และเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าหล่อน จะยิ่งซน กว่าเก่า อีกหลายเท่า หลวงวิทย์ รู้สึกซำซ่านไปทั่วทั้งตัว ใคร ๆ ที่ระกล่าวพรรณาคความรักออกมาเสียหลายหน แต่หากยังเกรงใจอยู่จึงจำต้องนั่งอืดอืดอยู่ภายใน

“คิดนไ้ยินคุณคนนั้น” นางสาวรววยชี้แจง “เธอเรียกคุณหลวงเมื่อตอนฝนตกใหญ่ที่หัวแ่งถนนนั้นไงล่ะคะ เวลานั้นคิดนและคุณหลวงก็อยู่ที่นี่ แล้วคุณหลวงก็ออกไปซนรด”

หลวงวิทย์แกล้งทำเป็นนึกขุ่นใจ “อ้อ-อ้อ, จริง-จริงคิดนไป”

ในวันนั้น หลวงวิทย์ ได้เฝ้ามาส่ง เจ้าหล่อนจนถึงบ้าน ถึงแม่เจ้าหล่อนจะคบกับคิดนอันนอนลึกเท่าใด หลวงวิทย์ก็ไม่ฟังเสียง และในโอกาส อันนี้เอง จึงได้รู้จัก กับ มารดา

ของเจ้าหล่อน พร้อมทั้ง นางสาวจวิน และนายสวัสดิ์ หลวงวิทย์พอได้ทราบว่ามารดาของเจ้าหล่อนช่วยมืออาการเป็นอย่างไร ก็รีบกลักรู้อเอาใจใส่เป็นธุระแข็งแรง มิสิ่งให้นายสวัสดิ์ นำหนังสือ ของตนไปให้ หมอ บ้าง ใ้รับหมอมาตรวจบ้าง ซึ่งจากอาการเหล่านี้ทำให้นางจันทน์มารดา รู้สึกพอใจในแขกคนใหม่เป็นอย่างยิ่ง แต่ส่วนตัวแม่สาวงามเองกลับแสดงกิริยาตรงกันข้าม กล่าวคือไม่ค่อยพอใจในการที่ หลวงวิทย์ กลักรู้อเอาใจใส่ในครอยครวญของจนเ็นเกินไปนัก

หลวงวิทย์ เมื่อได้แสดงกิริยา รวบรวมกับตนเป็นเจ้าของไข้เองแล้ว พอได้เวลาสมควรก็ลากลับ นึกพุ่มไม้ที่ตนได้ทำให้เจ้าหล่อนและครอยครวญพากันเห็นอกเห็นใจ และตั้งใจว่าจะทำอย่างนั้นเสมอไปจนกว่าจะได้เจ้าหล่อนมาแนบข้าง ซึ่งหลวงวิทย์นั้นกว่าทำอย่างไรเสียก็คงต้องเสี้อชีวิตอีกหนึ่งเช่นแน่

นางจันทน์มารดาของเจ้าหล่อนเอง ก็มี ความพอใจหลวงวิทย์ ไม่น้อยกว่า นายสวัสดิ์นักได้เฝ้าถามนางสาวรววยขึ้นว่า

“รววย, บอกแม่หม่นอ๋อซิ ว่าคุณคนนั้นนะใครกัน?”

นางสาว รววย มีสีหน้า เป็น เสงี ว่าคาญ คอยว่า

“แม่ไม่รู้จักเขาหรอกจ๊ะ เขาเป็นหลวงวิทย์เคยเดินผ่านหน้าบ้านทุกวันๆ”

นางจันทน์ “เออ, ก็ทำไมเขาจึงมานะเล่า?”

นางสาวรววยจึงบรรยายเรื่องที่โต้แย้งเกิดขึ้นให้ฟังโดยละเอียด และในที่สุดพบว่า

“ฉันพยายามจะไม่ให้เขามาส่ง หอกรัง แต่เขาไม่ฟังเสียง ที่จริงฉันไม่อยากให้เขาเห็นบ้านช่องเราเลย เพราะเคียดเขาอาจถูกเราได้จริงไหมระ แม่”

“ก็จริงหรอกลูก แต่แม่นึกว่าเขาคงไม่เป็นคนอย่างนั้นเป็นแน่ เขาแสดงกิริยาที่ค่อนข้างน่ารักน่ารักชอย และดูเหมือนเขาควรจะชอยลูกอยู่ด้วย จริงไหม?”

นางสาวรววยทบทวน “นั่นแหละจ๊ะ แต่ฉันไม่ค่อยชอยเขาเลย”

“อ้าว, ทำไมล่ะลูก เขาก็เป็นคนที่น่ารัก ถ้าลูกได้กับเขาช่างทีจะทำให้ครอบครัวเราเฟื่องฟูขึ้นด้วย แม่เข้าใจว่าเขารักลูกเต็มหัวใจแล้ว”

“จริงจ๊ะ, เขารักลูกมาก เขาพยายามจะพูดกับลูกมามากแล้ว แต่ลูกไม่เปิดโอกาสให้เขา”

“พ่อรู้, น่าสงสาร นั่นแหละถ้าเห็นแก่แม่ก็ตกลงเสียกับเขาเถอะลูก แม่ก็

ไม่อยากรู้จักเขาหรอกจ๊ะ เขาเป็นหลวงวิทย์เคยเดินผ่านหน้าบ้านทุกวันๆ”

อย่างไรก็ดี สองคนแม่ลูกยังได้สนทนาก่อนอีกนาน และในที่สุด เพื่อเห็นแก่มารดาจึงได้ยอมตกลงว่าจะทำตามความเห็นชอบของแม่ ที่จริงเจ้าหล่อนก็เห็นว่าการได้กับหลวงวิทย์อาจทำให้มารดาหายจากการบ่นได้จริงๆ คำที่ได้รับการรักษายาบาลก็ๆ ก็ยังอีกอย่างหนึ่งหลวงวิทย์ก็ไม่เป็นคนเลวๆ ย่อมมีภักดีกับคนชั้นนายสวัสดิ์มากนั่น เพราะฉะนั้นก็เป็นการสมควรแล้วที่เจ้าหล่อนจะตกลงปลงใจด้วย

ในวันรุ่งขึ้นและทุกๆ วันต่อมาหลวงวิทย์ได้ใช้เวลาเลิกงาน มาเอาใจใส่เป็นธุระดูแลอยู่เสมอ แต่ก็ไม่ลืมหาโอกาสพุดจาเลียบเคียง แม่สาวงามที่ตนบูชา อยู่ด้วยเสมอเหมือนกัน จนในไม่ช้าความสำเร็จก็ตกเข้ามาอยู่ในมืออย่างเด็ดขาด และหลังจากการนี้ไม่นานนัก นางสาวรววยเพ็ญจันทร์ก็ได้เปลี่ยนชื่อเป็น นางวิทย์ประกาศโดยเปิดเผย และได้ละทิ้งห้องน้อยให้คนอื่นมาอยู่แทนต่อไป ส่วนตนเองพร้อมด้วยมารดา

ยังเกิด เกลว พากัน ยกไป อยู่ยัง คุกหาคนอื่น
ไอฟารของสามีนะถนนเพ็ชรบุรี

ในระหว่างนั้น นางสาวริน ก็ไ้ อยู่กินกับ
นายสวัสดิ์ แล้ว เช่นเดียวกัน เป็นอันว่า
นางจันทน์มารดาหมดห่วงหมดโยไปแล้ว ทั้ง
สองคน แต่เนื่องด้วยการไม่ค่อยจะถูกโรค
กัน นายและนางบุญวงศ์จึงหาได้ ไปอยู่
รวมกับพี่สาวไม่ คงอยู่จะห้องของตัวความ
เกิมนัยความผาสุกเรื่อยมา ความจริง
หลวงวิทย์เป็นคนรักภรรยาอย่างหาตัวรักยาก
ผู้หนึ่ง เมื่อเห็นญาติพี่น้องข้างภรรยา
คงตกทุกข์ได้ยากอยู่ ก็อยากช่วยเหลือ
ให้เข้ามาช่วยรวมเสียในบ้านเดียวกัน แต่
ความกติกอนั้นตรงกันข้ามกับของภรรยาหลวง
วิทย์ จึงไม่กล้าระทการอย่างไรได้ เป็น
แต่คนเวทนาผิวเผินผู้นั้นอยู่มิได้ขาด

สิ่งที่หลวงวิทย์นึกระอาใจในเมื่อไ้ อยู่กิน
กับเจ้าหล่อนล่วงไปแล้วไ้ สามเดือน ก็คือ
การต้องอยู่ไ้ ยังกิจวัตรของเจ้าหล่อนทุกฝั
กั้วไป แต่หลวงวิทย์เป็น คนรัก ภรรยา
ประการหนึ่ง และเห็นแก่นางจันทน์มารดา
ของภรรยาประการหนึ่ง ประกอบกับทั้ง
ไ้ สักขญาไว้ด้วยว่าจะไม่ขัดใจ เจ้าหล่อนเลย
ในเมื่อไ้ อยู่กินด้วยกันแล้ว จึงจำต้องยอม
ตนเป็นเด็กก่เรยบรือยต่อมา ความจริง

นางจันทน์ก็เห็นว่าเจ้าหล่อนออกจะหนักมือไป
สักหน่อย และถ้าหากแก่เป็นมารดาของ
หลวงวิทย์เองเข้าข้าง แก้ก็เห็นจะต้องให้
ลูกชายขอกเล็กเช่นแน่ แต่ที่แก่เป็นมารดา
ของเจ้าหล่อนเองแท้ ๆ จึงทำลงไปไม่ได้ ถึง
กระนั้นก็ไ้ แยกพยายามเรียก ลูกสาว มาสั่ง
สอนเสมอ แต่เจ้าหล่อนก็คงประพฤติตาม
รอยเดิมอยู่นั่นเอง

นายสวัสดิ์บุญวงศ์และนางรินบุญวงศ์
จำเดิมตั้งแต่พี่สาวไปไ้ คบไ้ กันแล้ว ตน
เองก็ไ้ เคยไปเยี่ยมมารดาเลย เพราะรู้สึก
ว่าพี่สาวเป็นคนเจ้าชู้เจ้าอย่าง ถอนเนื้อ ถอนตัว
ตนเป็นคนจน ถิ่นขึ้น เข้าไป เกยวข้องเข่าก็คง
หาว่ามาประจบเท่านั้นเอง อีกประการหนึ่ง
ความสัมพันธ์ไ้ ในระหว่างคนกับพี่สาวไ้ ไม่ค่อย
ระขอบพอกันอยู่นักด้วย ฉะนั้นจึงเป็นการ
ต่างคนต่างอยู่ นอกจากจะไปเยี่ยมเยียน
มารดาข้างเป็นข้างคร้งบ้างคราวเท่านั้น

หลวงวิทย์เป็นผู้ มีนิสัยใจคอกว้างขวาง
มักจะหมั่นมาเยี่ยมเยียน สองคน ผิวเผิน ผู้นั้น
ไม่ขาด และทุกคร้งนอกจากหลวงวิทย์จะ
มีของ ถิ่นดี อย่างอื่น มาฝาก เป็นต้อง มีของ
ถิ่นดีด้วยสินห้าอันเคว้าซึกเสมอ หลวงวิทย์
เคย ปรัชทุกขให้นายสวัสดิ์ ฟังถึง ความเป็น
อยู่แห่งครอบครัวของตน และมักจะถาม

ทุกข้อขณายสวัสดิ์ค่อยๆ แต่ก็ได้รับคำ
ตอบว่าสหายก็ทุกครี่ ซึ่งทำให้หลวงวิทย์
เมื่อถึงถึงครอขครี่ ขอรคนชนมา ยารแล้ว
ต้องถอนใจใหญ่ด้วยความเศร้าใจ

ทั้งรักษาการป่วยของนางจันทน์มารคานัน
ดิ แม้จะได้รักษา วิทยาพยาบาลก็ปานไร
ไม่มีหวังที่จะเยียวยาให้หายได้ เพราะโรค
ของเกไม่ใช้ อันไกล นกจาก ฝน ท้อง หรือ
วรรตโรคนี้เอง และทั้งเป็นเรอรั้งมานาน

แล้วด้วย อาการจึงมีแก่ทั้งกับชกเรอ
มาตามลำดับ ในที่สุดก็ถึงกับเพียหนัก
จนลุกไม่ขึ้น ในตอนนั้นแหละนายสวัสดิ์กับ
นางจันทน์ได้เข้าไปคลกคล้อยอยู่ในบ้านนั้นนาน
หนอย ทุกๆวันเมื่อเลิกจากงานแล้วต้อง

คนผิวเมื่อย ก็แวะหาอาหารไว้ทานเสียบ้าง
เล็กน้อย แล้วจึงได้เข้าไปดูกับพยาบาล

มารคานันยังเฝือกเกล้าเสมอเป็นวันคืน กว่า
จะกลับก็กึกๆ รนแทบเกือบสว่าง แต่ไม่
ยอมนอนค้างที่นั่นเลยเป็นอันขาด เพราะ
ความรู้สึกมักมีอยู่ต่อกันสองคนผิวเมื่อยระลึก
ได้ก็ แม้หลวงวิทย์จะเคยชวนอนให้เจ้า
หล่อนนอนบ้าง เจ้าหล่อนก็ไม่ยอมอนอยู่นั้น
เธอนอนกรากระคอบเป็นเชิงว่า

“ขอพระเกษพระคุณคุณพระค่ะ แต่
ตัว คุณพ เองยังต้องอยู่ได้ อำนาจา พรวย เขา

แล้วคุณพระมีอำนาจอะไรมาให้ก็คนข้างใต้”

อย่างไร ก็ที่นายสวัสดิ์ และ นางจันทน์
ประพฤตเช่นนี้เรื่อยมาจนถึงวันที่นางจันทน์จะ
กับชีวิตไปสู่โลกอื่น โลกซึ่งมีแต่การพล
เป็นอารมณ์นั้นแหละ นางจันทน์จึงได้เรียก
นายสวัสดิ์กับนางจันทน์ไปข้างๆ ตามด้วย
เสียงแล้วบอกว่า

“จันทน์รัก ตัวของเจ้าเขายังรักเจ้า
อยู่เสมอหรือ?”

นางจันทน์คำตาลลง อยหน้า ด้วยความ
เวทนาสงสารมารคาโดยที่เห็นว่า จวนจะหมด
ลมอยู่แล้วยังมีรักเป็นห่วง ถึงความสุข ของ
บุตรสาวอีก อนิจจาน่าโสมรทานเห็นเป็น
อันไรวาทนอ

“จะ แม่เจ้า พ่ทวิคเขายังรักลูกอยู่เสมอ
นะแหละ” เจ้าหล่อนสอนตอบอย่างเศร้าๆ

คนเขี่ยถอนใจใหญ่เขาๆ พูกว่า “บอก
ให้เขาจูเจ้าให้แม่ดูหน่อยซิจัน เพื่อแม่จะ
ได้มันใจว่าเขายังรักเจ้าอยู่จริง”

นางจันทน์น้าแกงด้วยความกระดาก แต่
แล้ว ก็ยอม ปรึกษ ตามคำขอของ มารคา
และในขณะนั้นเอง เสียงหายใจของ นางจันทน์
ก็หายเงียบไป

นางจันทน์ตายเสียแล้ว ตายด้วยความ
เป็นสุขพร้อมด้วยบุตร

การทำบุญ ๑ วันได้ผ่านพ้นไปแล้ว นาย
สวัสดิ์และนางวริน ก็คง ประพฤก เหมือนเช่น
เคย กล่าวคือเมื่องานอาหารเรียบร้อย
แล้วจึงได้มานั่งพักผ่อน และ พอได้ เวลา
สมควรก็กลับ ต่อบังเขารุ่งได้มาช่วยเหลือ
ใหม่อีกพักหนึ่ง การทำอย่างนี้ก็เพื่อแสดง
ให้เห็นว่าไม่ใช่ว่าจะอวดสาวยเท่านั้นเอง ทำให้
มีความมุ่งหมายอย่างอื่นไม่

การศพนางวรินก็ได้ทำอย่างเอิกเกริกที่
เชิงสุวรรณบรรพตวิเศษเขต หลวงวิทย์ได้
เชื้อเชิญแขกเหรื่อมามากมายเพียบเป็นเกียรติ
ยศแก่ภรรยาผู้เป็นบุตรสาวของผู้ตาย ทว่า
หลวงวิทย์เอง พร้อมกับภรรยา งาม ต้องทำ
หน้าที่รับรอง แขกเหรื่อ อย่างวุ่นวาย โกลาหล
และในขณะนั้นเอง หลวงวิทย์ มักจะมีสติหน้ายัง
ด้วยความไม่พอใจอะไรอย่างหนึ่ง บ่นพึม
พำว่า

“ดูซิ, จนบ้านนี้แล้วยังไม่มามี” นำ
รำคาญแท้ๆ”

ความจริงการที่หลวงวิทย์บ่นพึมพำนั้น ก็
เนื่องด้วยการคอย นายสวัสดิ์ และนางวรินนั้น
เอง เมื่อยังคงยืนคอยหรือคอยจนเกินไป
จะคอยแล้วจึงได้หันไปส่งภรรยาให้อยู่รับรอง
แขกไปพลางก่อน ส่วนตนเองอ้างว่าจะไป
ธุระ แล้วในไม่ช้ารถยนต์ยี่ห้อโฮเวอร์แลนด์

ชนิดี สองคัน ของ หลวงวิทย์ ก็ออก แล่นไป
ตามคำสั่ง

เมื่อหลวงวิทย์ มาถึงที่อยู่ของ นายสวัสดิ์
นั้น สองคนผู้เมียกำลังรับประทานอาหาร
อยู่ หลวงวิทย์พอเห็นก็รีบเข้าไปหาพูดว่า
“นี่อะไรอย่างนี้กัน แม่วริน จะไม่ไป
เผาแม่จันหรือ?”

สองคนผู้เมียขมอือหัว แล้วนางวริน
ตอบว่า “ไปค่ะ พ่อหุงหาอาหารไว้ทานเสร็จแล้ว
ก็จะไป”

หลวงวิทย์ “พุท”, จะไปกินเลี้ยงที่
ไหนกันแล้วกัน ไม่พอทีเดียว”

“ข้าเถอะค่ะ ประเด็นก็กินเลี้ยงไป
เจิบๆก็ได้”

“อ้าว,ไม่ได้” ไปรดน้ำกันแล้วกัน คุณ
ให้ ไอ้สายมื่นรออยู่ ส่วนฉัน จะขอรอดเจ้า
ไปก่อน”

“เฮ้, ไม่ได้ละค่ะ” คุณไม่ไปรดของ
คุณพี่หรือ คุณจะไปรดเจ้า”

หลวงวิทย์จะตอบอย่างไรเจ้าที่คนอื่นก็ไม่มี
ยอมอยู่นั่นเอง เป็นอันว่าในที่สุดหลวงวิทย์
ต้องยอมแพ้ และขอรอดกลับไป

วันนั้น เมื่อ แขกเหรื่อ ที่มาเผาศพ พาลัน
กลับหมดแล้ว นายและนางรุณวงศ์จึง

ไหน้อง ที่จริงคำถามที่น้องถามพี่เหมือนกัน
พี่ก็ตั้งใจจะถามน้องอย่างนั้นเหมือนกัน แต่
พี่เห็นน้องถามเสียก่อนก็เป็นอย่างนั้นแล้วกันไป”

“นี่อะไร, พี่! ถ้าฉันไม่เห็นอะไรไม่มี
วันโกรธกันนะจ๊ะ พี่ก็คอยเอาใจน้อง นี่
ก็คอยเอาใจพี่”

“โกรธกันหรือน้อง, ไม่มีวันเสียละ พี่
รักน้องออกจะตายไประโกรธกันอย่างไรได้”

“ได้, นี่น้องเวทนาคุณพี่หลวง ถ้าพี่พรอ
ยเขารักแก่เหมือนอย่างน้องรักพี่ อย่างนี้ละก็จะ
ดีกว่าน้องไหม” นางจรีนพูดเศร้าๆ

นายสวัสดิ์ก็ถอนใจใหญ่ “เฮ้อ! ความ
คิดเขาเกินไปจนละอย่างกับน้อง เขาตั้งใจ
จะรัก คุณพี่หลวงไว้ ใจอันหา เขา ต่างหาก
เขาจึงทำอย่างนั้น พี่คิดว่าคุณพี่หลวงไม่
มีความสุขเลยในการที่อยู่กับเขา”

“นั่นแหละ คุณพี่หลวงหลงรักเขานี้ ก็
ต้องยอมทนเอาสิ แต่เวลาน้องเห็นแก่มา
ปรีย ทุกข์ ทพ ละน้อง สงสาร แก เหลือเกิน”

นางจรีนพูดด้วยสำเนียงแถมเศร้า
อย่างไร ก็ที่ สองคนผิวเมื่อยรักได้สนทนากัน
อีกนาน และในคืนวันนั้นเองได้พากัน
ไปเที่ยวเดินเล่นรอบๆ บริเวณที่ทำงาน แต่
หาได้ผ่านประตูเข้าไปชมบ้านข้างในไม่ ด้วย
ข้างคนก็คิดเก็บมรดกถนอมไว้แก่ตนเองมาก

กว่าอย่างอื่น เพราะฉะนั้นการไปเที่ยวใน
คืนนั้นก็เช่นแต่เพียงเดินเล่นรอบๆ เท่านั้นเอง
นายสวัสดิ์และนางจรีน คงเดินไปเรื่อย ๆ

ด้วยความเพลิดเพลิน จนในที่สุดมาหยุด
ยืนดูฝูงประชาชนเขี่ยกล้วย เขี่ยคอก ขิงกัน
เข้า ออก อยู่ ณะ ประตู บ้าน วิม คลอง หลอด
พลางในใจนึกคำนึงถึงความ สนุกสนาน อัน
จะพึงบังเกิดขึ้นภายใน ซึ่งตนเองมิได้มา
คนเข้าไปเที่ยวของด้วย เออ, ความทร
หว่าชั่วช้าเหล่านั้นจะมีวิเศษ สนุกสนาน ปาน
ไหนหนอ

ขณะที่ผิวหนุ่มเมืงสาวคู่กันกำลังทอดสาย
ตาไป ชมภาพ แห่ง ประตู ประชา ที่ กำลัง ผ่าน
ประตูเข้าไปนั้น มีรถยนต์ ชนิดสองตอน
กำลังใช้ไถ่ ขี่ แล่น มา หยุด อยู่ ที่ หน้า ประตู
แล้วสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีสองคนแต่งกาย
โอ้อ่ากว่าสง่างาม คนที่เป็นชายสวมเครื่อง
ราตรีเหมาะเจาะสมตัว ส่วนคนที่เป็นหญิง
นอกจากจะห่มห่อด้วยแพรพรรณ อันมีค่าแล้ว
ยังถือปิ่นไปด้วย เพชรพลอยอีก เหนก อนันต์
รักมีแห่งเครื่องอาภรณ์เหล่านั้น เป็นประกาย
แวววาวจับจ้องหนึ่ง ทำให้รูปโฉมของเจ้า
หล่อนดูเด่นขึ้นอีกหลายเท่า ฝ่ายชายเมื่อ
ก้าวลงจากรถแล้วก็เหลียวไปสายตาดูรอบๆ
คล้ายจะชมฝูงคนที่เดินขึ้นลงอยู่อย่างสับสน

แต่พอเหลือบเห็นนายสวัสดิ์และภรรยาขึ้นอยู่
ใกล้ก็แสดงกิริยาตกใจออกมานอกหน้า
พลางจึงเข้าที่กักขฬะไป

สองคนล้มเมื่อย ขมื่อขึ้นไหว พร้อม กับ
อาการขมเข้มีค้วยความเคารพนับถือ ค้วย
บุคคล ชายหญิง คนคือ หลวงวิทย์ กับภรรยา
งามของเขานั้นเอง เมื่อพี่เขยแสดงอาการ
สนิทสนมกับคนใดเพียงไร ตนก็ควรแสดง
อาการสนิทสนมรับรองเขาได้เพียงนั้น และ
เมื่อภรรยาของเขามา ค้วยก็ควรต้องใช้กิริยา
เช่นเดียวกับกัน แม้ว่าจะไม่สู้ค่อยถูกใจสัก
อยู่นักก็ ทั้งนั้นนางจึงตรงเข้าที่กักขฬะ
พี่สาวค้วยมารยาตอันงามน่าชมเชย

นางวิทย์ ประภาศ มอง ดู เจ้า หล่อน ค้วย
สายตาอันได้มีไปก้วยการกตมณ และฉนั้น
ทออย่างเสียไม่ได้ออกมาสองสามคำ แล้ว
รีบลุก ครึ่งหนึ่ง รุ่งครึ่งหนึ่ง นำสามผ่าน ประค
เข้าไปภายใน ปล่อยให้น้องสาวยืนนำคำ
ถึงหน่วยขมเข้ค้วยความเข้าใจมของหล
นายสวัสดิ์ ก็กลัวความ ค้วย ความแค้น เมื่อ
เห็นภรรยาที่รักมีอาการเช่นนั้น และเมื่อ
หลวงวิทย์กับภรรยาหายไปไหนฝูงคนแล้ว
นายสวัสดิ์ จึง หัน มา เล่า โธม ภรรยา ของ ตัว
เขาๆ พลังชวนกันขึ้นรถกลับบ้าน เพราะ
ความรำเริงบรรเทิงให้ไ้ส่นพันไปจากหัวใจ

เสียแล้ว
อนิจา, พี่น้องกันแท้ๆ ขมื่อน้ำใจเป็น
ไปได้ ถึงเพียงนี้เจียวหนอ

หลวงวิทย์และภรรยาาม พา กันเดินเข้า
ไปเคินชมสภาพภายในอยู่ใกล้ประตูใหญ่ ก็
แวะเข้าไป นั่งพัก อยู่ใน ร้านบรรดาตึกที่ ร้าน
หนึ่ง พลังแนะนำ ให้เจ้าหล่อนรู้จักกับเหล่า
สภาพรุษที่นั่นสนทนากัน ชย่ ก่อน ซึ่งพอ
พวกเหล่านั้นมีได้มี ความ รังเกียจ ในการที่
จักกับเจ้าหล่อนแลยมแต่สักคนเดียว มี
ทันทีที่หลวงวิทย์จะไ้ นั่งพัก สนทนา กับ สหาย
เหล่านั้น ก็มีสหาย ของหลวงวิทย์คนหนึ่ง
เดินมาแต่ข้างนอกเหลือบเห็นเข้า และหลัง
จากการนั้นหลวงวิทย์ ก็ ถูกเพื่อนลูกกระซอก
ลากออกไปย่ำ เครื่องคม ซึ่ง ความจริง
หลวงวิทย์ก็ออกจะได้มีใจอยู่ค้วย

หลวงวิทย์หายไ้ประจักษ์ไม่งกว่า ไทโย
ทั้งให้ภรรยานั่งสนทนาอยู่กับแขกเหวอในวัน
จนเวลาถึง ล่วงเลย ทรุณ ที่นั่งคุยอยู่ค้วยก็ย
หย่อยกัน ออกไปทีละคน สอง คน จน หมดสิ้น
ในไม่ช้าเจ้าหล่อนก็ถึงนั่งชมฝูงคนที่เกิดขึ้น
ไปมาอยู่แต่คนเดียว ขณะนั้นแหละ สหาย
ของ หลวงวิทย์คนหนึ่ง ซึ่ง ไ้ นั่ง คุย กับ เจ้า
หล่อนอยู่ก่อนได้ปรากฏเข้ามาอีก เขานั่ง
ลงตรงหน้าหล่อน พลังจับเรื่องสนทนาต่อไป

อย่างสนุกสนาน แต่เจ้าหล่อนก็ออกจะเป็นห่วงถึงสามีมาก

“เฮอ, ท่านขุนคะ ท่านขุนออกไปเมื่อสักครู่นี้ พบ คุณหลวง ของ ทิณณ์ ไหมคะ ?”

เจ้าหล่อนเคยไปตามชายหนุ่ม รูปร่างเซียวบาง ร่าเริงน้อยผู้นั้น

บุรุษ ผู้มี นามว่า ขุนเสนาะสุนทรวาทิ ยิ้มและยกไหล่เป็นเชิงเสียว

“ผมไม่ได้เฝ้าใครสักคน ถึง สามีของคุณนายหรือคะ จริง ๆ นะ เว้นแต่ — เว้นแต่ —”

นางวิทย์ประกาศตัวขมวด ร้องหน้าถามว่า “เว้นแต่อะไรคะ ?”

“เว้นแต่ ตัวของ คุณนาย เอง” ขุนเสนาะ ๗ เปลี่ยนสี หน้า เป็นขมอย่างหาว่าเธอการจริงจริง

นางวิทย์ประกาศถอนใจใหญ่ เหลียวดูรอบ ๆ แล้วพุกขมดอย ๆ ว่า

“หนุ่ยบ้านนี้แล้วยัง ไม่มาอีกหรือน่ารำคาญจริง”

ความจริง ขุนเสนาะสุนทรวาทิ เป็นชายที่กบฏไปด้วยความคมช้า ท่าทาง กล้องแก่งเป็นเจ้าผู้

ทุกประการ เมื่อใด ขุนนางวิทย์ประกาศพุกว่าอย่างนั้น ขุนเสนาะก็ยิ้มด้วยความพอใจ

พุกว่า

“ช่วยการคอบอยู่ที่นี่คุณนาย ถ้าไม่รังเกียจละก็ ควรออกไป ความ ควักกันกับผมดีกว่า”

หึ น้า! ค้อมมานาง วิทย์ ประกาศ กับ ขุนเสนาะสุนทรวาทิที่พากัน ออกเดิน ไป ตามทางข้างนอก

แทนที่ ขุนเสนาะ จะ พานางวิทย์ ประกาศ ออกเดินไปตามบริเวณบ้านรวงต่าง ๆ กลับ

พาเจ้าหล่อนเลาะลัดคอกฝูงคน เข้าไปหลังเขาวิมประตุคานโรงเรียนนายร้อย ซึ่งความ

จริงไม่สู้จะมีคนพลุกพล่านนัก เขมเขมคีย์ ๆ มีชายกับหญิงประมาณ ๑-๔ คู่ กำลังนั่ง

สนทนากันเงย ๆ แต่เห็นได้ว่าคงจะเป็นที่ถูกต้องซึ่งกันและกันจึงคงนั่งทนอยู่ได้ ขุน

เสนาะเห็นว่าถ้าพาเจ้าหล่อนเข้าไปนั่งบนนั้นข้างออกจะเป็นของไม่เซฟก็ จึงนำเจ้าหล่อน

เข้าไปในทางเล็กข้าง ๆ เขลซึ่งมีรถยนต์จอดต่อกันเป็นพัก ขณะที่เดินมาตามทางนั้นแหละ

ขุนเสนาะได้พุกขึ้นว่า “คุณนายคะ”

“ขอโทษ, คุณนาย ถ้าสามีของคุณนายเห็นผมพาคุณนายมาอย่างนี้ จะว่าอย่างไรบ้างนะ ?”

นางวิทย์ประกาศยิ้มแล้ว คุณหลวงจะว่าว่าทิณณ์ ไม่มีวันเสียอะไรจะทวงถามกับคุณเองนะแหละ จะ หมายคุณหลวง ว่าแกดังดังทิณณ์

ไปเสีย”

ขุนเสนาะ จึงไม่ตอบว่า กระไร แต่ใน
อาการนั้นนั้น ปรากฏว่า ชื่นความยินดีไว้ใน
หน้า เมื่อเห็นมาถึงงามมีภายใต้ ชุ่มไม้
ขุนเสนาะ ไ้หุยกและพูดว่า

“ไปรทหุยกเกยว, คุณนาย ฝมอชาก
ระชอนญาคพคะไรก้วยลักหน้อย”

นางวิทย์ประกาศหุยกทำคำขิง แต่เมื่อ
เห็นขุนเสนาะยิ้มอย่างมีเล่ห์มันยักพูดว่า

“ท่านขุนจะพดลสักกัณท์?”

“คำเคียวเท่านั้น ถ้าคุณนายจะฟังฝม”

นางวิทย์ประกาศนึ่ง ขุนเสนาะเลยฉวย
โอกาสพูดต่อไปว่า

“ผมรู้แน่ว่าคุณนายไม่ ไ้รักไ้ใคร่ หลวง
วิทย์เลย แต่นำปลาทกทำไมคุณนายจึงมา
เป็นภรรยาเขาไ้ไ้ไ้ไม่ทราบ ฝมเองถ้าหาก
ว่าพยคุณนายเสียแต่แรกก็ขิงไ้ไ้ไ้กับหลวง
วิทย์แล้ว ฝมก็จะ...”

“เคียวก่อน ท่านขุน นั้นท่านขุนพุกเกิน
ไปหลายคำแล้วหมกเวลากันที พากิฉินออก
ไปหา คุณหลวงเถอะ” นางวิทย์ ประกาศ
ชิงพุก

ขุนเสนาะจึงหน้า “หมกเวลากันที -
นั้น คุณนาย จะให้ ฝม ทราบความ ว่า หมกเวลา
จริง ๆ หรือ?”

นางวิทย์ประกาศหัวเราะ “ถ้าท่านขุน
เห็นว่ายังไม่หมกก็พุงันไปพุกกันที่ชานคิฉิน
คักว่า เวลา ๓ นาฬิกาเป็นเหมาะ เพราะ
คุณหลวงไปทำงานยังไม่กลับ”

“แปลว่าคุณนายยังให้ โอกาสฝมอีก?”

ขุนเสนาะขื่นถามเพื่อให้นั้นไ้

นางวิทย์ประกาศ “คะ, ถ้าท่านขุนค้อง
การก็ยังมี โอกาสอยู่เสมอ”

ขุนเสนาะสุนทรวาทิถอนใจยาวด้วยความ
โล่งอก พลงนำแม่สาวงามกลัษออกไ้

เกินเขียกเสียดกับฝงชนอีกครั้งหนึ่ง คลอก
ทางขุนเสนาะไม่ไ้พุกว่ากระไรเลย นอก

จากนึ่งคิกะโปรแกรมนิโยอย่างสุขุม จนใน
ที่สุดมาถึงวันที่พักจึงไ้ นำเจ้าหล่อน เข้าไป

นึ่งพักตามเคิม แล้วตนเองก็ออกเคินไป
เทียว ตาม สามี ของ เจ้าหล่อนให้ ตามความ
ประสงค์

เมื่อหลวงวิทย์กลับมาหาเจ้าหล่อนนั้นชัก
ระงง ๆ ด้วย ถูกชื่อนำ สุรา ฝมถูกชื่อนี้เสีย แล้ว

เพราะฉะนั้นถึงแม้ขุนเสนาะจะพุกาและแสดก
กิริยาอะไรคิฉินสึงเกตุข้างหลวงวิทย์ก็ไ้ไม่ชาก

จะรู้ภาษา จนเมื่อระกลัษบ้านขุนเสนาะไ้ค้ำม
มาส่งจนถึงรดยนค์ และไ้ พุกานันท์มาชกับ

ภรรยาเพื่อให้นั้นเหมาะค้องไ้ไม่ทราบชื่อนั้นเอง
เป็น ชนว่า ขุนเสนาะ รู้เท่าเคียวฝม จะให้ หลวง

วิทยามีอาการเป็นอย่างนั้นทุก ๆ คน ฉะนั้น
ความได้เปรียบจึงตกอยู่กับคนเสนาะแล้วอย่าง
บริบูรณ์

เช้าวันนั้น หลวงวิทย์ ออกจะคนสายกว่า
ธรรมดาสักหน่อย เมื่อคืนนั้นนางวิทย์
ประกาศร่ำรยา ลงไปทำกิจธุระอะไรบางอย่าง
ข้างล่าง เหลือแต่ตนเองคนเดียวนอนอยู่ใน
ห้อง หลวงวิทย์ ยังก็นอนนิ่ง อยู่คนเดียว
เป็นนานจน เมื่อ มีเสียงเคาะประตูขึ้นเบา ๆ จึง
ไ้ลุกขึ้นออกมาเปิดประตู

ภาพ ที่ปรากฏแก่ตลอง จักษุ นั้น ทำให้
หลวงวิทย์ รู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง คำที่
ไม่เคยปรากฏเลยว่า นายสาย คนขี้อวด จะละ
ลายละล้งซนมาหาแต่เช้าอย่างนั้น แต่ข้อ
ที่น่าแปลกใจยิ่งกว่านั้น ก็คือใบหน้าอันซื่อสัตย์
ของนายสายมีรอยน้ำตาไหล เป็นควาย ๆ ซึ่ง
ทำให้หลวงวิทย์ต้องรีบถามว่า

“เออ, เรื่องอะไรกันนะสาย ?”

นายสายนั่งพิงเพดานยกมือขึ้นพนม พูกว่า
ก๊วยสำเนียงแถมสอนว่า

“ไปรท อย่าให้ผมเรียนได้เท่าในเวลานี้
เลยครับ แต่ทว่าได้เท่าเป็นผู้มีบุญคุณได้
ชุลีเลี้ยงกระผมมานาน กระผมจะลัดถึง
บุญคุณเขื่อนอยู่เสมอ กระผมจึงจำเ็นต้อง
เรียนก้มได้เท่า เรื่องที่กระผมจะเรียนนั้นเป็น

เรื่องที่ทำร้ายการ อยู่สักหน่อย ซึ่งได้เท่า อาจไม่
เชื่อกก็ได้ เพราะฉะนั้น นาฬิกาบ่ายวันนั้นขอ
ให้ ได้เท่า ไปรท กลับ มาบ้านสักครู่ กระผมจะ
ได้เรียนให้ทราบ”

“ทำไมเอง จะ ขอก ก๊วยสำเนียง นี้ ไม่ได้
หรือ ?” หลวงวิทย์ถามโดยไม่รู้ เรื่องทั้งที่
พยายามจะนึกกันแล้วว่าเป็นเรื่องอะไรกัน

“ถ้าได้เท่าจะกรุณากระผมไปรทขอให้ได้
เวลา ๑ นาฬิกาครึ่งก็ถือว่าขอรับ เพราะ เพราะ
ว่าเป็น เวลา เหมาะ ซึ่งผม จะเรียนได้เท่าได้
สวด ”

หลวงวิทย์ นั่งอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ตก
ลงในไฟหลงพยักหน้าให้ ไปได้ ส่วนคน
เองหันไปจัดการล้างหน้าล้างตาตามเคย

เช้าวันนั้น เมื่อไปส่งหลวงวิทย์ แล้ว นาย
สายได้เลยไปหานายสวัสดิ์ และนางเงิน ที่ ๆ
ทำงาน บอกว่าหลวงวิทย์สั่งให้ ไปหาที่บ้าน
ในเวลา ๑ นาฬิกาบ่ายวันนั้น สองคนผิวเมื่อย
พยายาม จะ ถาม ว่า เรื่องราว เป็น อย่างไรกัน
นายสาย ก็ ไม่ยอม ชี้แจง นอกจาก บอกว่าไม่
ทราบ หลวงวิทย์ ใช้ ให้มายอกก็มายอก
เท่านั้น ตนเองไม่รู้เรื่องอะไรเลย เมื่อ
ไม่ได้ เรื่องจากนายสาย แล้ว นายสวัสดิ์ และ
นางเงินก็ตั้งใจว่าจะไปตามคำสั่ง แล้วนาย
สายก็ลากลับ

ตาม อรรถา เวลา ย่ำ ๑ นาฬิกาในวิน
อื่นๆ ซึ่งนอกจากวันอาทิตย์แล้ว ข้าราชการ
ไทยมากตลอดจนคนกลุ่มอื่นๆ อยู่ในที่ทำงาน
มากกว่าที่อื่น แต่ในวันนั้นพอเสียงนาฬิกา
บอกเวลา ๑ นาฬิกาล่วงแล้ว หลวงวิทย์ก็
ลวดยหมวกสวมศีรษะ ออกจากที่ทำงานมาขึ้น
รถจนที่รถขยับขึ้นไทยเร็ว แต่ก็ยังมีคนอนก
มาดังก่อน คือพอเสียงนาฬิกาก็แก่งบอก
เวลารถลากของนายสวัสดิ์ และ นางพินก็มี
หยุดกักที่หน้าประตูบ้านหลวงวิทย์พอดี

นายสวัสดิ์และนางพินเดินเร็วเข้าไปใน
บ้าน ทั้งใจว่าจะเข้าไปคอยอยู่ในห้องรับแขก
ก่อน แต่ยังมีที่นั้ที่ระไปดังก็ไปยืนเสียง
หัวเราะ อย่าง สนุกสนานดัง ลอด ออก มาจาก
ห้องนั้น ซึ่งทำให้บุคคลชายหญิงซึ่งเข้าไป
เป็นคู่ แล้วนายสวัสดิ์จึงแอบไปเฝ้ายอม่าน
ที่ริมประตูบานใหญ่ ภาพที่นายสวัสดิ์เห็น
นั้นดังกับทำให้เขม่าข้างหลังด้วยความปลอดภัย
ใจ แล้วและกระซิบบอกภรรยาให้เข้าไปดู
บ้าง ซึ่งไม่มีปัญหาว่าจะไม่ให้พบภาพอัน
เกียวกัมนั้นเอง

“โอ้, พี่รวยเป็นได้” นางพินพึมพำ
เขาๆ น้ำตาล่อหน้วยด้วยความน้อยใจ

“เราแอบไปคอยริม ประตูคานโน้นก็คิดว่า
เผอิญเขาออกมาจะได้ ไม่พบเรา” นายสวัสดิ์

กระซิบแนะนำ

นางพินพยักหน้าแสดงอาการเห็นด้วย
แล้วบุคคลทั้งสองจึงเลี้ยวออกไปแอบคอยริม
ประตูคานโน้นซึ่งคงคนข้ามกัยที่ คนยืนอยู่
เมื่อสักครู่เอง

ภาพแห่งบุคคลในหิ้งยังคงเป็นไปตามเดิม
คือนางรวย แม้สาวงามภรรยาหลวงวิทย์
นั่งอยู่ในเก้าอี้เท้าแขน ขุนเสนาะสนทนาที่
พอเจ้าชู้เอนกนัยอยู่บนเท้าแขนข้างขวา มือ
ซ้ายโอบข้ามไหล่ไปยันเท้าแขนข้างซ้าย ปาก
พ่นควีน ยทวิ ชินโยในอากาศ เปนวง ๆ คล้าย
กัยได้ริบความสุขอย่างสันเลิเก สีสหน้าเมิก
ยานด้วยความปลอดภัยปลื้มลึกลับที่จะคนหา พลาง
เอ่ยปากถามขึ้นว่า

“จริง ๆ แลหรือ พี่รวย ที่หล่อน
บอกว่าหล่อนไม่รักเขา?”

“ยิ่งเสียกว่าจริงอีก ค่ะ ท่านขุน แต่ที่
คิดนั้นขอม ตกลง เป็นภรรยาเขาก็ เพื่อจะช่วย
มารดาของคิณเท่านั้น เพราะมารดาของ
คิณกำลังป่วยเป็นบรรณโรคอยู่” แม้สาว
งามตอบ

ขุนเสนาะ “ถ้าอย่างนั้นไปรักบอกคิณอีกก็
เถอะ แม่รวย บอกว่าหล่อนรักฉัน”

นางรวยก็ถอนอย่างงาม “ที่คิณรักเธอ
ท่านขุน ก็ฉันรักเธอจริง ๆ แลระเป็นของ

เธอเสมอ เป็นของเธอลดออกพร้อมทั้งร่าง
กายและวิญญาณ”

“ยั้งขึ้นชี ขอรัก—^{อัน}ใจจริง ๆ ฉัน
อยากได้ ^{อัน}ปันหล่อนพออย่างหนึ่งเหลือเกิน” ท่าน
ขุนรปลวยตอบ พลง กับ ^{อัน}ดังสุทธิพรคือน
หวานเล็ดจากปรางอันเปล่งปลั่งของเจ้าหล่อน

ขุนเสนารสู้อยู่ นานครุต้องการให้ความ
หวานล้ำเข้าไปบรรพเต็ม อยู่ ในปอกเสียดราว
เคี้ยว ส่วนแขนทั้งสองข้างก็โยกกระพริบ
ร่างของเจ้าหล่อนเข้ามาแนบกับทรวงอก จน
ตัวแม่สาวงามเองก็แทบจะหายใจไม่ออก และ
ด้วยอาการกระทำอย่างนั้นแหละจึงไม่ เห็นร่าง
ของหลวงวิทย์ที่เดินเรื่อยเข้ามาโดยไม่รู้ ว่า
มีคนอยู่ในห้อง

หลวงวิทย์ สัก ^{อัน} หยกซร้งก็คลั่ง ใน
เมื่อเหลือไปเห็นกรวยงามของคนกำลังผล
ออกจากวงแขนของชายผู้เป็นสหาย ไป
หน้าชาวซึกไม่มีเหลือ ^{อัน} แต่แล้วกลับเปลี่ยน
เป็นแตรเขมกับด้วยความดาลโทสะ ในขณะ
ที่เห็นขุนเสนารเขามีอชิตใส่กระเช้า เกิน อดยิ้ม
ถอยห่างออกไป ด้วยความแค้นจนพูดไม่
ออกหลวงวิทย์เดินตรงรี่เข้าไปที่ ภารยาของ
ตน ใช้สายคาต้องเขมึงไปที่ ^{อัน} โขหน้าอันยืนวน
ของเจ้าหล่อนครุด้วยเอาความจริงภายใน ร่าง
กายของหลวงวิทย์เวลานั้นลั่นสั่น คล้ายเส้า

โพงพางที่ถูกน้ำพัดมากระแทกโดยแรง อนิจจา,
ความรักอย่างดุคึกในกาลก่อนได้ ชุบค้าย
ไปสิ้นแล้วสิหนอ

หลวงวิทย์ร้องอยู่เช่นนั้นสักครู่หนึ่ง แล้ว
จึงหันมาทางพ่อสหายอย่าง ^{อัน} และด้วยความ
โกรธแค้นจนเหลือที่จะยังสติไว้ ได้ หลวง
วิทย์ ไต่ใจไม่แค้นขึ้นคังใจ จะฟาดลงไปยัง
ศีรษะขุนเสนารอย่างเต็มรัก ความวิ่งจน
เสนารก็ไม่ใช้ใจจนถึงกับจะไม่รู้ความอาชวาท
อันปรากฏอยู่ในแนวตาของหลวงวิทย์ กระนั้น
ก่อนที่หลวงวิทย์จะคึกใจวิ่ง ๆ ขุนเสนารก็
ปรากเข้าถึงตัว ^{อัน} มือซ้ายยกขึ้นรับแขนขวา
ที่กำลังเหวี่ยงไม่แค้นจะลงศีรษะ หมัดขวา
พุ่งตรงออกไปยังขาอันไกร หลวงวิทย์ ยัง
เกิดผลสมความมุ่งหมาย คือหลวงวิทย์กระ
เด็นไปล้มฟาดลงกลางห้อง ^{อัน} ไม่แค้นหลุด
จากมือตกลงไปใกล้ถึงอยู่กับพื้น

หลวงวิทย์พยายามรวบรวมกำลัง ^{อัน} ลูกขึ้น
ไถ่ โดยเร็ว และพอจะโผนเข้ามาอีก ขุน
เสนารก็ชักขึ้นออกจ้อง คำรามออกมาว่า
“ให้รากเลือดชี่ ^{อัน} ขึ้นเข้ามาละมุน บึง
วิ่ง ๆ ด้วย”

หลวงวิทย์ซร้ง พลงยกมือชนค้ำ
รอยแตกที่ขาอันไกร ซึ่งมี เลือดไหลออกมา
เประเชือน แนวตาเต็มไปด้วยความโกรธ

แค่นอย่างแสนสาหัส เมื่อไม่รู้ที่จะทำอย่าง
ไรได้ จี๋ หันไปชี้หน้า ภรรยาถามของคน
กล่าวว่า

“ก็มาก, แม่รวบก็มาก เสียแรงฉัน
รักใคร่หล่อนเหลือเกิน หล่อนก็โค้ยขแทน
ความรักของฉันสมแล้ว ฉันไม่รู้เลยว่า
หล่อนจะมีน้ำใจเช่นนี้ หล่อนสวยแต่รูปเท่า
นั้น ส่วนน้ำใจเลยเรียกว่าสัตว์เคราะห์น่ะ โอ้,
หล่อนนะ ช่างไม่คิดก็ช่างเลยว่าคุณสู้อาศัย
เอาใจหมกทุก ๆ อย่าง เครื่องเพชรเครื่อง
พลอยทุกอย่างก็ต้องการอย่างไหนเป็นโค้ยหมก
ทั้งนั้น อย่างนี้แล้วขี้ไม่ได้อีกไอ้ ไอ้ ช่าง
ทำได้ ฉันไม่นึกเลยว่าหล่อนจะเป็นคนลวง
โลก ถ้าฉันรู้เสียตั้งแต่ที่แรกแล้วฉันไม่
ปรารถนาเลย ฉัน—”

“หยุด, คุณหลวง” นางรวบร้องขึ้น
อย่างโกรธจัด “คุณหลวงเข้าใจผิด ก็ฉัน
ไม่ได้เป็นภรรยาของคุณหลวงด้วยความรัก ก็ฉัน
เกลียดคุณหลวง แต่ที่ฉันยอมตกลงก็ด้วย
ก็เพราะเห็นแก่มารดาของก็ฉันเท่านั้น ก็ฉัน
เข้าใจว่าถ้าท่านได้รับการรักษายาพยาบาลที่ท่าน
ควรหาย ก็ฉันจึงได้ยอมตกลง หาไม่ก็
เปล่า เวลานี้ถ้าฉันพบท่านขุนเสนาะเสีย
ก่อน ก็ฉันก็คงแต่งงานกับขุนเสนาะเสียแล้ว
แม้มันเป็นกรรมของก็ฉันจึงได้พบคนรักแล้ว

ไป เวลานี้ฉันพบคนที่ฉันรักแล้วก็ฉันก็
จะไป ส่วนเครื่องเพชรของคุณหลวงก็ฉัน
ไม่ปรารถนา—เฮ้—เชิญเอาไป”

เจ้าหล่อนกระซอก เครื่องเพชรที่คอ และ
ที่ข้อมือรวมทั้งแหวนเพชรที่นิ้วออกขว้างลง
ไปตรงหน้าขลุ่ยผู้เป็นสามี แล้วหันไปออก
ขุนเสนาะเป็นเชิงเย้ยให้ดูต่อหน้าต่อตา อนิจจา
น้ำใจหญิงนี้ร้ายกาจเห็นปานฉะนี้เลยหนอ

หลวงวิทย์ ยืนฟัง ด้วยคำของ เจ้าหล่อน
คล้ายกับถูก เข็มแทง พอเจ้าหล่อน พยายาม
และแสดงกิริยาเป็นเชิงดูหมิ่นก็รู้สึกขบถว่า
ไปทั่วทั้งตัว ความโกรธแค้นระคนกับความ
เข้าใจเสียใจพากันเข้ามาวิ่งพล่าน อยู่ในสมอง
จนไม่อาจสามารถจะคิดอะไรได้สักอย่าง และใน
ขณะนั้นเองหลวงวิทย์ก็ เป็นลมล้มคว่ำลงไป
ในเกอชิงงๆกันนั้นเอง

ไม่ต้องสงสัยว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้
นายสวัสดิ์ และ นางจวินจะไม่ทราบ หมกทุก
อย่าง นายสวัสดิ์ตกใจกับความแค้นใน
เมื่อได้ทราบบรรยากาศเช่นนี้ ส่วนนาง
จวินน้ำตาไหล พวกๆ ด้วย ความ เสียใจ กับ
ความเข้าใจของคนกัน และ พอขุนเสนาะเก็บ
ขึ้นได้กระเช้าหันไปออกประตูของนางรวบออก
เกินไป นายสวัสดิ์ก็เผลอล้มออกจากที่ตรง
เข้าคว่ำคันทันคอขุนเสนาะกระซอกกลับมา

บุคคลทั้งสองล้มคว่ำลง มา ก้ม พ้น ห้อย
พลางต่างก็ใช้กำลังกายเข้าปลุกปล้ำกันเป็น
สามารถ ชนเสนาะพยายามจะควักยื่นออก
จากกระเป๋าคอก แต่ความคิดอันนี้ไม่เป็นผล
สำเร็จได้ง่ายๆ เพราะ นายสวัสดิ์ รูปร่าง
ล่ำสันกว่า และในขณะนั้นเองก็สยด หลุด
จากวงแขนของคู่ปรปักษ์กระเด็นไป ชน
เสนาะรีบฉวยโอกาสก่อนจะชักยื่นออก จาก กระ
เป๋าทันทีวัน และพอจะยินนายสวัสดิ์ก็โผน
เข้ามาโดยเร็ว หมักขวาทิ้งฉากเข้าให้ชาย
คาง ทำให้ คู่อริกระเด็นไป กระแทกเข้า
กับฝาห้องโคมใหญ่ ชนหล่นจากมื้อมือลง
ไปตกที่พื้น นายสวัสดิ์ก็ตั้งใจโคกเข้าใส่
ซ้ำเติมอีก แต่ถูกนางรววย ชน ยืน ตัว สั่น
อยู่ไกลๆ กันฉวยชนที่ตกขึ้นห้องไว้ได้ นาย
สวัสดิ์จึงเป็นอันต้องยอมแพ้ โดยรววยรับ

“ถ้าแกขยี้ตัว อีกถ้าแค้นฉัน เป็น ยิง
วิ่งๆ คว้า” นางรววยร้องประกาศ พลาง
หันไปประคองพ่อเจ้าชู้เผลอฉกหลัง ออกนอก
ห้องไป

มีทันที่ นายสวัสดิ์ จะ ขยี้ ยิง ออก วัง ตาม
นางจวินที่ ร้อง เรียกไว้ ให้ มา คุกคาม หลวง
วิทย์ โดยกล่าวว่

“ปล่อยให้เขาไปเถอะพี่ อย่าตามไป
เลย พี่มาช่วยกันทางนี้ดีกว่า”

นายสวัสดิ์จำต้องหันมาทำตามคำสั่งของ
เจ้าหล่อนด้วยความไม่พอใจเล็กน้อย และ
เมื่อถูกเจ้าหล่อนยื้อยื้อให้ ไป ความ คนใช้ มา
นายสวัสดิ์ก็ออกจากห้องไป

สองสามนาทีต่อมาภายในห้องวิทย์แขกของ
บ้านหลวงวิทย์ก็มีพวกคนใช้มาประชุมทำการ
ประชุมพยายามกันอยู่นั่น หลวงวิทย์ค่อยๆ
พนมมือทวนทล้นน้อย และพอได้สติก็ลุก
ขึ้นนั่งชิมชาด้วยความเสียใจ

“เป็นอย่างไรวังคะ ค่อยรู้สักที
ข้างหรือยัง?” นางจวินค่อยๆ ถาม ด้วย
ความเวทนา

หลวงวิทย์ถอนใจใหญ่ ค่อยๆ เล่าอย่าง
แล้ว แต่ยั้งหิวใจอยู่

เมื่อการเป็นที่ย่ำราญเช่นนั้น นางจวิน
จึงออกคำสั่งแก่พวกคนใช้ให้กลับไป โดย
เกรงว่าจะเป็นการรบกวนแก่คนเจ็บ ส่วน
ตนเองคงอยู่ปฏิบัติรักษาพยาบาล ด้วย ความ
เอาใจใส่ จนสัปดาห์หนึ่งล่วงแล้วหลวงวิทย์
จึงได้ มีอาการปรกติดีเหมือนอย่างเดิม และ
ได้เรียกนายสหายมาซักถามเรื่องราวต่อ หน้า
นายสวัสดิ์และนางจวิน ข้อความที่นายสหาย
เล่านั้นก็ดังต่อไปนี้

“เมื่อผมได้สดข่าวคราวเรื่องเคี้ยวหมาก
รอนั้น ผมได้ยินชนเสนาะสั่งคุณนายว่า

ให้แน่วแน่ครับ พวกรุ่นผมจะไป เข็มม เวลา
ข้ามโขง แล้วผมได้ขึ้นคุณนายทขยว่า
“ยิ่งกว่าเน้ออีกะ ท่านชนเนอแหละจะเหลว”
แต่เพราะเหตุใดได้เท่าจึงไม่ทราบในข้อนี้ ผม
เข้าใจว่าได้เท่าคงจะมีนมากไปหน่อย และ
ข้อที่ผมไม่พอใจยิ่งกว่านั้นคือผม เห็น เขา รัย
มือถือนั้นกัน ผมอ่านสายตาของคุณนาย
ออกว่าไม่ได้ โกรธเขาเลยเมื่อเขาได้ กระทำ
อย่างนั้น ผมเข้าใจแล้วว่าคงมีเล่ห์นัยอะไร
อย่างในเรือน ผมจึงได้ ขนมา เรือนได้
เท่าวันรุ่งขึ้น แต่ผมไม่กล้า บอก ตรง
เพราะกลัวได้เท่าจะไม่เชื่อ ลู้ ให้ ได้เท่า
เห็นด้วยตาเองไม่ได้ และเมื่อได้เท่า ตก
ลงที่รถกลับบ้านตามคำขอ ร้อง ของ ผม แล้ว
ผมก็รีบขอลให้ คุณสวัสดิ์ และ แม่จวิน ทราบ
เรื่องราวทันที แต่ผมก็ไม่กล้าบอกตรง ๆ
เหมือนกันเพราะกลัวจะ โกรธและได้เคราะห์ดี
ที่ความคึกคะนองของผมไม่ผิดพลาดไป เลย
แม่แต่นึกคืบว่า ที่จริงวันนั้นผมก็รัย ขน
มาเหมือนกัน แต่พะเงินมัวเอาจร เข้าโรง
อยู่จึงเข้าไป ถ้ามานมาทันเข้า เห็น จะได้ รัย
มือถือนั้นใหญ่”

หลวงวิทย์ถอนใจใหญ่เข้ๆ เมื่อนายสาย
ได้เล่าขยลง แล้วจึงกล่าวขึ้นเรื่อย ๆ ว่า

“เออ, ที่ละสาย ข้าขอบใจเอง ถ้า
หากว่าเองจะต้อง การให้ ข้า ช่วย เหลือ เรื่อง
อะไรละก็ขอข้าเถอะ ข้าจะช่วย เข้าใจ
ไหมละ”

นายสายก็มึนลงกราบด้วยความ ขอบ คุณ
แล้วก็ลาออกจากห้องไป

นายสายไปแล้วหลวงวิทย์ จึงหันมากล่าว
กับนายสวัสดิ์และนางจวินว่า

“เวลานี้พี่สาวของแม่จวินก็ไปแล้ว เพราะ
ฉะนั้นอย่าปฏิเสธในการทำมาอยู่ร่วมกับฉันอีก
เลย จิง ๆ นะ ฉันทอยากให้อ้วสวัสดิ์และ
แม่จวินมาอยู่ร่วมเสียดด้วยกันจะดีกว่า จะ
ได้ทุนค่าใช้รายอย่างอื่นเข้าไปยัง ที่วัง
ฉันรู้สึกพอใจในอธยาศรัยของ พ่อ สวัสดิ์ มาก
เมื่อเห็นไปอยู่ ล่ายาก ล่าขน อย่างนั้น จิง คึก
เวทนาเหลือเกิน ครั้นจะออกปากแต่ ก่อน
นั้นางนั้นข้าก็คึกค่านไว้”

สองคนหัวเมี้ยวไม่ปฏิเสธความเห็น อัน
นอกจาก ยิน ยอม ทำ ตาม ด้วย ความ เต็มใจ
และหลังจากถวานั้นนายสวัสดิ์และนางจวินก็
ได้ รัยความผาสุกจากความอวิธของคุณหลวง
พร้อมทุกประการ

ความ เกรี้ยว สลัด จากประพฤติเหตุ ที่ได้
เป็นไปทำให้หลวงวิทย์ต้องลา พักกราชการไป

தாகอากาศต่างหัวเมือง ส่วนนายสวัสดิ์ ได้เลิกกันอีกแล้ว เลิกกันโดยขุ่นเคือง
และนางวินัยหน้าที่เป็นผู้ดูแลบ้านช่อง แทน ได้ภรรยาใหม่ เป็นอันว่านางรววยต้องเที่ยว
พ้อทลวงวิทย์ กลับก็ได้ รับข่าวว่านางรววย ระวังหนีไปตามยะฉะการวมที่ได้กระทำมา
ภรรยางาม ของคนซึ่งไปได้ กับ ขุนเสนาะ นั้น นั้นเอง

๕๒. สมบัติกับวิบัติเป็นของคู่กันมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ท่านที่เพียบพร้อมด้วย

สมบัติ นับว่าเป็นบุญสากอีกใจอยู่ แต่อย่าทำความประมาทในสมบัติ

ไปนัก เพราะสมบัติอาจกลับเป็นวิบัติได้ ในชั่วที่ท่านไม่ทันนึกฝัน.

ของ ฉ. ถ. พิชฌาน์

เพลงยาว ถึงนารีโลด

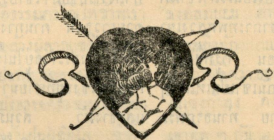
๗๖

ศ. ทิมศิลป์

ได้ทราบคำของแม่คุณเหมือนวันหวาน ที่คอยด้อมมรรสพมาลย์ กระสันช้าน
ทรวงเสียวจนเกรียวกราว อันฤทธิรันทกพิศวาด ทั้งกินฟ้าอากาศกลไกร
ให้ลวยศิลป์ดินสอคือเพลงยาว คึกกราวเทวน์ท่านย่นกาล สกยธรรวโรจนาพาคิดเคลิ้ม
เหงอหยกเยิ้มเหวเยล้นประหวัดสาร นึกหนาวรักหนักธราอยู่ช้านาน พระจันทรนวลออก
คลอศความ มีเสียวเซียงกวัน้องคัพพ้อม ทั้งหวานล้นมวาทนุกนำขาม นลกล้ำ
พนาสง่างาม หนึ่งเอาจมกไม่ทำหาไม่เทียม นื่องามสมคมข้าล้านเรศวร ช่าง
เหมาะเพศเป็นสตรียกเยิ้ม พกก็เพราะเคาะไค้ต้องใจเรียม ไม่โหดเหี้ยมทักหาญ
วานไมตรี เรียมมีแล้วจริงอยู่สัไหนไค้ เห็นห่างไกลกับศุภามารศรี ใช้แกล้งเกว็น
เย็นขอพขอเป็นที ไพรคอย่ามิสังกาเลຍยาไ นึกเอ็นดูรักไว้สักรัง เสิมอนยัง
หยอหยอไค้อาสัย ให้เสียมสนโรครวมครมฤทัย พิสมัยนั้นแหละทำระกำครม ออย่า
สงสัยใจเรียมไม่เหี้ยมโหด ใช้ชั่วโฉดชาติชายละลายนม ทุกคนกินพินเช่นนี้มีคุณ
ไม่นิยมเขาเป็นเขียงซอเลียงไกล หล่อนกล่าวเปรียบเทียบถึงกระแสน้ำน้อย ขอลืออกิน
น้ำป่อไรค้อไค้ นื่องกรงค่อคำค้อก็ค้องนัย อันค้อไม่ค้อไล่ทำไมมัน ค้อก็อยู่ตามค้อ
ไม่เกาะกระ โคนระเหมือนว่านุกนำช้น ในเรือนพี่กำขยับประกัน แม้มีงขวัญอย่า
ระแวงแหว่งฤกษ์ เรียมเล่าความตามจริงล้วนสิ่งสัจย์ ใช้แต่งคักกักกินเหมือนกลิ่น

เรื่องหลอนหลอนนอกในนั้นไม่มี มารควิธยาพระวงศ์สงก เป็นบุญที่พยประสพน้อง
 ทั้งใจปองมีมิตรชนิษฐา ชรอยบุญหนุนคั่นเห็นทันตา พอเห็นหน้าก็ให้รักเลียบหนักกรวง
 จะขอเล่าความรักที่หนักอก ออกหทัยยกเกอยเท่ากยเขาหลวง ใช้แกล้งกลั่นสรวลส่อ
 มาล่อลวง สุกากวงให้ไว้รักขีปรมาณ อีเหนาหนุ่มอ้อมมาอ้างข้างแปนแนบ น้องคิด
 แยกกายคมสมข้อชาน แท้ที่จริงเธอก็มีใครปาน ขุนยาก็ว่านจะเห็นรัก เธอมี
 แท้แท้เที่ยงขอเลียงเจ้า ใช้จะเคล้านักพอสมอารมณ์ประจักษ์ ขุนยายอกหรือว่ารัก
 แท้ อีเหนาเขาสมรักแท้ตาย เลียบก็เหมือนอีเหนาในคราวนั้น กวงจิตต์มีมุ่น
 ประโลมในโฉมฉาย เป็นความจริงสัจจาอย่าระคาย ไปรคอป่าอายเือนอรรดวันา
 นังอยู่เคียงเคียงรักวัยระคายแค้น คนรักแค้นค่อนเกาะเย้ยเยาะกล้ำ ไม่เกรงจิตต์
 โหมเท้าเผ่าลามมา ทั้งเรือนไรหลังคาจะรอนวัย หรือคงเพ็ชรแสงรุ่งรุ่งรังษี งามมณ
 ยากหาเอามาจิบ หากไรแหวนเรือนทองมารองวัย ก็ขียนัยค่าน้อยถดถอยไป

ไอ้แม่เยือกสทวันวิไลก นัยจงไปรคอป่าอายเือนอรรดวันา การณ์พื้มีคอบะชอยให้
 พอจิกได้ชิมอักษระแทนหล่อน เฮย

ตอนที่ ๒

ตัดใจเหล็ดบัว

โดย อวยงไพบ

(ต่อจากหน้า ๑๒๐ ฉบับก่อน)

บรรพที่ ๘

ถ้าเนียงงานให้และขึ้นไฟทั้งใหญ่ย่อย
ได้ทั้งสนั่นหวั่นไหวขึ้นที่หน้าค่าย ปลุกให้
ข้าพเจ้าลุกทลึงคนชนทันที เหลียวคท้องถิ่น
ฝ่ายนี้คมวิสัย เพราะยังเป็นเวลาเขมมิก
เสียงเขาควายเป็นกองบัญชาการทัพหลวงเข้า
มอกเหตุสำคัญไม่หุยกห่อน ครั้นนั้นนาย
ไพร่ทุก ๆ ค่ายก็ควมคุมกันเข้าเป็นเหล่า ๆ
ต่างพากันวิ่งไปทางหน้าค่าย ท่านอริยพระ
ราชมานูษีมาหน้าแถวทหารคายน ข้าพเจ้า
ก็ห่ม กัณฐี มาเข้า สมทบตาม ท่านออกไป
ครั้นออกมาถึงยังสมรภูมิอยู่ ณ ฝั่งที่กล้า,
มีอาสาเขมรมอญลาว ประมาณพันห้าร้อยคน
เคียว กำลังต่อสู้ข้าศึกอยู่อย่างเขมรเข้มแข็งแล้ว
ท่านทางขวาชายยานัน มีอาสาญวนเกราะ
กำลังควยขี่ม้า เข้าประจันยาน ถึง คุลมมยอน
ควยขาวฉิ่ง ท่านทางซ้ายอาสากรม (แขก
เทศ) ซึ่งประจำอยู่ในเรือรบก็พากันยกขึ้น
คอยคุมเชิงอยู่ที่ชายน้ำ เพื่อสังคักภัยเขลย
และช้างม้า ส่วนภายในคูทางด้านหลัง
อาสา อาณานิ กำลังยิงปืนใหญ่ ครึ่ง กองหนุน
ของข้าศึกไว้อย่างแน่นหนา ขณะนั้นพอรุ่งสว่าง
ท่านแม่ทัพหน้า ก็นำกระบวนเข้าหนุน กำลัง

อาสารทั้งสามซึ่งมีทหารน้อยกว่าข้าศึก บรรดา
 ทหารหนุ่มน้อยหมวดทหารเดินเท้า ก็อ่อนเพลีย
 ภายไล่ทั้งแกล่นหลาวจ้าวทวน ทั้งหลยให้
 ให้ร้องเข้าชิงชัยทันที ข้าพเจ้าและทหาร
 ในหมู่ต่าง ก็ประชิดมากขึ้นเข้าไประบรณพัน
 แทางข้าศึกเป็นพลวัน อา! ท่านสหอยเอ๋ย
 ถ้าไม่ใช่เพราะว่า ข้าพเจ้าเป็นนายหมู่ขวัญ
 ทหารกาย เป็น นายทหารเอก แห่งกรุงศรี
 อโยธยา เป็น เชื้อสายโลหิต ของ ชายชาติ
 นักรบมาแต่บรรพบุรุษเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้า
 จะสู้ ข้าศึกไปพลาง และ ยืนแบ้มไปพลางได้
 อย่างไร? ข้าพเจ้าคงฆ่าชายหนุ่มผู้มีชาติ
 และ กำเนิด เป็นราชาสมัครใน กาลครั้งนั้น เสีย
 นับเป็น จำนวน สิบ ๆ ขึ้นไปนั้น ก็ใช้ว่า
 ข้าพเจ้าจะได้ดังใจ คิดจะเจาะจง แต่เพียงชีวิต
 ใดชีวิตหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะได้ นักเกลียดชังเขา
 ในขณะนั้นก็หาไม่ ข้าพเจ้าต้องกระทำเพื่อ
 ชาติและ อำนาจอศนาในอนาคตของข้าพเจ้า
 เองต่างหาก อยู่ดีธรรมดาได้ ให้ข้าพเจ้า
 เกิดมา เป็นไทย เพื่อล้างมลทิน ชาติข้าศึก
 โดยฉันทที่ข้าพเจ้า เป็นทหารของสยามอาณาจักร
 ทั่วทั้ง ถ้าชาติใดมีอหิชาติเข้ามาเหยียบ
 ถิ่นแดนไทย ข้าพเจ้าเป็นผู้ขี้ขลาด ข้าศึก
 ทั้งหลาย จะต้องรู้ดีว่า นายหมู่ขวัญ มีความ
 สามารถเพียงไร? เทพ ผล มัน ย่อม จะ

ประจักษ์อยู่ฉนั้น และ, ไม่ว่ามัน คือ
 ใคร? ถ้าได้เสียอะหน้ำเข้ามาในระบคาย
 ของข้าพเจ้าแล้ว ก็เป็นต้องได้ ค้ำค้ำกาหัก
 จะเม่นไปจากหลังม้าทันที พร้อมกันด้วย
 และตัวก็ตกกลงไปคนละทาง โดยข้าพเจ้า
 ไม่ได้ คิดจะยังมี หรือ ปรานี้ แก่มั่น ผู้ทนงใจ
 คือข้าพเจ้าเลยในใจก็ยกยว ในระบคายทหาร
 ของข้าศึกเหล่านั้น มีนายทหารพม่าคนหนึ่ง
 ได้ช่วยฆ่าล่านำเข้ามาทางฝ่ายเรา ถ้าจะ
 เป็นด้วยอุทโทโยโยจัก ได้ โดมเข้าที่มแห่ง
 ทหารพม่าพิชิตและ ราชพลีอยู่รวดเร็วเป็น
 กิ่งหิน จนทหารเหล่านั้นแตกกระจัดกระจาย
 ไปแทบไม่เป็นกระบวน ฝ่ายออกขุนท่าแสน
 บัดนี้ นายกอง แลเห็นข้าศึก ยกเข้ามาที่มแห่ง
 ทหารตนทั้งนั้น ก็โกรธเป็นอันดัง จึงขี้นมา
 ถิ่นเขารบหน้าไว้ และปลดกรธองให้ทหาร
 ค้าง ล้อม ข้าศึกไว้ชยาให้มันหนีออกไปได้
 ทั้งสองได้เข้าประชิดประหารกันด้วยเพลงทวน
 ถึงคลมบอน ต้องร้องไวด้วยกันทั้งคู่ เป็น
 ทัพ่ายขึ้นนัก แต่เม่นนายทหารพม่าข้าศึกออก
 ระเบิดมาถึงว่าออกขุนท่าแสนยก อยู่สักหนึ่งชย
 ในเชิงกำลัง ถิ่นนั้นเม่นข้าศึกได้ทั้งดวงแห่ง
 เอาศิศ ๆ กัน ๗-๘ ครั้ง ถิ่นขุนนายของ
 ทหารพม่าก็รัยพลากไปก็ทั้งหนึ่ง ปลดอาวุธ
 ของข้าศึก จึงแทงต้องต้นแขนซ้าย อย่างแรง

จนเป็นแผลสาหัส ทานที่ล้อยู่หลังกระเด็น

ไปทากมือน และตัวแดงก่ำพลัดตกมาลง

มานอนอยู่กลางดินอย่างหมดค่า ถ้าทหาร

ที่ล้อมอยู่ ไม่ช่วยช่วยกันอุ้มหนี เขาออกมา

เสียโคทันทีแล้ว ถ้านักสวามิภักดิ์ไม่มีชื่อแถมอยู่

ในบาญช้ออกคို့ไป เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นเหตุ

การณึ่งนั้น ก็ไม่รอช้าข้า จึงกระตุนม้า

เข้าไประงับชนหน้ากับ นายทหารพม่าผู้นั้น

ใหม่ และไม่มีทันที่ข้าพเจ้าจะได้พิจารณาว่า

เขาหน้าตาเป็นอย่างไรนัก ข้าพเจ้าก็ได้รับ

ถ้อยคำที่ทักทายจากท่านนายทหารของพระเจ้า

แผ่นดินหงสาวดีว่า

“อ้า... อ้ายพวกเคนเนรก มึงจะเข้ามา

หาทักทายอีกคนหนึ่งหรือจะ!”

ท่านทั้งหลายฟังดู ว่ามันเป็นถ้อยคำที่

เย็นช้อยู่กอกหรือ? ข้าพเจ้าเองก็มิควรจะ

ด้วยความน้อยน้อม แล้วจึงถาม เขาออกไป

และรับ ว่า

“ท่านนายทหาร, ท่านมีนามว่าอันใด?”

“กซอ, มึงสุรินทร์เน เป็นนายทหารเอก

ของพระเจ้าแผ่นดินรามัญแล มาน มึงจะ

ทำไม?” เขาตอบ

“ข้าพเจ้า คือ นายหม่ ขวัญ ทหาร คาย

ของพระเจ้ากรุงศรีอยุธยา” ข้าพเจ้าแนะนำ

ให้เขารู้จัก

“อ้อ - มึงต้องการอะไรให้รู้จัก ว่ามันเป็น

ทหารที่ชำนาญแต่เพลงดาบเท่านั้นหรือ?”

เขาถาม

“ทำไมได้ ท่านนายทหาร!”

“ข้าพเจ้า ก็พอใจใช้ทุกอย่าง

เหมือนกัน”

“แล้วมึงจะมีวิชาชกชวยุทธ์ทำไม่เล่า?”

เขาจึง

“ข้าพเจ้า ต้องการจะรู้จักนามของท่านไว้

เพื่อเป็นเกียรติยศเสียก่อนท่านใด?”

ข้าพเจ้าสรวลหาความเรียง

“เมื่อมึงรู้จักว่าคือใครแล้ว ก็ควรจะ

วางอาวุธมารายก เพื่อขอทานชีวิตก็แล้วกัน

นั่นหรือ?” เขาหัวเราะ

“ข้าพเจ้า จะให้ดาบ ของข้าพเจ้า กรวยคอ

ของท่านเอง ท่านนายทหาร!”

ข้าพเจ้า

ตะโกนออกไปด้วยความขมขันได้

แล้ว ข้าพเจ้า ก็เอาดาบเขี่ยทิ้งใส่ผกเสีย

ควาเอาหอกขี้นิ้วตัว ของ พลทหารคนหนึ่ง มา

ถือคุมเชิงเฉยอยู่ ระวังอยู่คอก อันการ

สู้กับทหารเหล่านั้น มันไม่สู้สัก อะไร กับเราได้

รับเชิญเลี้ยงอาหารของเจ้าของงาน ที่เขามา

บอกแก่ให้ ไปเก็บเอาเงินกวเขา เมื่อเรา

เห็นอย เท่าไร กระเพาะ ของ เรา กว้างใหญ่

เท่าใด ก็ต้องบรรทุให้คุ้มค่านางาม เรา

ไม่จำเป็นต้องเหลียวแล ว่าเจ้าของอาหาร
เขาจะหมดเกลี้ยงไปสักเท่าใด ๆ มันแล้ว
แต่เราละโมภ หรือ มีนิสัยปากคอของเรา
เองเต็มที แต่ก่อนการต่อสู้กับนายทหารเอก
ผู้ทรงไว้ซึ่งตะบะเขร ในระหว่างข้าเห็นเมื่อ
ที่มันนำหนักกำกวมนั้น มันไม่เป็นการที่
จะข่มมือเขี่ยเล่นง่าย ๆ กล่าวอย่างชัด ๆ
ก็คือ จะต้องไม่มีความประมาท นั้นและ
คือวิธีชายชากิทหาร !

ข้าศึกเห็นข้าพเจ้า เตรียมตัวก็ถอยออกมา
เชิงอยู่เช่นนั้น ก็ชักม้าวิ่งเข้ามามาที่
ข้าพเจ้ายืนปลายทางออกไปประไว้ ซึ่ง
ต่อไปอีกครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าและเขาทั้งสอง
ฝ่าย ต่างก็ใช้กำลังและความคิดซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วย เล่ห์เหลี่ยม ทั้ง ร้อยพันแปดที่ใด ใครว่า
เรียนมา เพื่อบริการชีวิตซึ่งกันและกันอย่าง
ไม่ละลด อันการต่อสู้นี้ได้ดำเนินไป เป็น
เวลาช้านานทั้งชั่วโมงพิกาศเศษ ก็ยังหาได้
เพลิงพลากันลงไม่ มาซึ่งชัยชนะอยู่เหนือ
อ่อนแอไหลจนโทรมกาย สัตว์ของข้าพเจ้า
คง จะพิศวงสงสัย เป็น พัน คึก ที่ไม่เลิกเลย
ว่า จะ มา พยเอา คำแห่งหมาน ของ กรุงศรี
อยุธยาเขาคงนี้ อีกทั้งชั่วโมงพิกาศข้าศึกก็ได้
เริ่มถอยลงให้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายกระโดดตะพึด
ถอยเดียว โดยยังไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะรู้สึก

ได้หายใจยาวลึกทีเดียว อีกหนึ่งภาคพิกาศ
หลัง ข้าพเจ้าก็ได้ช่องว่างเหมาะ จึงเลือก
ทวนแทงเข้าไป ถูกหน้าอกซ้าย รวมนำข้าศึก
ตัวหนีไป เลือดไหลพุ่งออกมาลุด ๆ ทัน
ควัน ก็ในอีกอีกโหม่งนั้น ข้าพเจ้าก็สวน
อาวุธเข้าไปอีก ข้าศึกไม่สามารถจะยก
อาวุธรับไว้ได้ ได้ถูกหน้าอกขวาขวานม
ในแนวเดียวกันเช่นคำรสอง พยข้าพเจ้า
ชักทวนกลับมา นายทหารพม่า ผู้มีนามว่า
มั่งสรันตะเน ยศ ทหาร เอก ของ พระเจ้า
แผ่นดินรามัญ และมาน ก็พยหน้าผวาหงาย
หลังตกลงจากหลังม้าทันที ทหารพริยพล
คนหนึ่ง จึงเข้าจับผมเอาสายคัตติระไว้ ความ
ธรรมนิยม

ในขณะนั้น ยุทธวิธีแฉกได้แน่นอนไป
ด้วยพลรบ ซึ่งกำลังรบประชิดติดพันกันทั่ว
ไป เสียงเหียนกระหือวือ ทุกคำรามและ
ให้ร้องหนุนชัยกัน ได้ดังคันแต่เกรียวกราว
เอิกเกริกงอล ไปจนถึงได้แหยแห่ง มี
แต่แข่งคำกันด้วยถ้อยคำดุสวาท เพราะ
ความโกรธแค้น อสุภทวากายมุนย์นอน
ถ้ายทักกันตาย เหนือมองดูเป็นภูเขาเตลาคา
อย่างน่าเอ็นคือนาใจ ความตายของพวก
พี่น้อง และเพื่อนรักชาวเกลอใน ระหว่างชาติ
เดียวกัน ได้ข่มมโนจิตชยชาติกันไว้ให้

บ่ายนั้นจนถึงขีตที่สุดแห่งความคร่ำครวญ วัน
 ว่างลงทะเลเลือกเขาดินพันแห่งข้าศึกก็ไป
 มิได้ก็กระชั้นระยอทอดยหลัง ทางระได
 นักเกรงกลัวความตาย อันจะพลันมาเค็ดเอา
 ชีวิตของตนอยู่ทุกเวลาจนาทักหาไม่ เมื่อ
 แดงหนาสินไป แดงกลางก็หันขึ้นมา
 ประจำที่ ไก่มีโค่นกเกยงอนซึ่งก็ใกล้กัน
 เมื่อแดงกลางขางคาไปอีกเล่า แดงหลัง
 นั้นก็คอยข้าใจมเข้ามาแทนที่อีก ทั้งสัตว์
 พาหนะช้างม้าและมนุษย์ผู้กล้าหาญได้พากัน
 วิ่งเข้าไปในวงษ์ง แห่งพญายมโลกแล้วเป็น
 นักหนา อันผลแห่งความอับราชิระได้ตก
 แดงฝ่ายหนึ่งล้มโค่นหาไม่ ครั้นเช้าแล้ว
 ไปหาสาย สายล่องไปถึงงายแล้ว งายถึง
 เทียง เทียงร่นย้าย ย้ายล่องแล้วถึงเขิน
 กระทั่งเกือบระชนขอบ ทั้งสองฝ่ายก็ยัง
 ทำเนียรสงครามไปโดยทำนองซึ่งก็ว่าข้าก็
 แร้ง อย่างประชิดติดพันอยู่เต็มที
 ในระหว่าง กำลังรบ ข้างใต้ข้างนั้น
 คำนทางขีตขวางมี อาสาณูนันเกราะ กำลัง
 ชัยมำตากันเข้าค้ำทานหน้าค้ำคืออยู่นั้น ได้แตก
 ภาวนันลงมอย่างสับสนอลหม่าน ก็เพราะ
 ข้าศึกได้ ไชยทอวิจิตรมเทก้างเข้าตี ตบชก
 ทางบ้านขาวของแคว เพศ ความแตกหัก
 ทำวระหอกกายและทหารเกณฑ์จำค่ายชก
 กันขึ้นไปประทุหนไว้ ก็ยังทรวบพม่าไป
 ไม่ ทหารบนหอระในค่ายของแควแลเห็น
 เหตุการณ์รุกราวญของข้าศึกก็อย่างเข้มแข็งถึง
 ดังนั้น ก็ต่าง พากัน เบ็ด ประทุ ครุ ออก
 มาเข้าช่วยแก่ อีก ออกขุนตะระฤทธินาย
 กองญวนออกไทยะอยู่มิได้ ก็ชัยมำค้ำถนพล
 รมนออกจากพวกประจักษ์ในใหญ่ได้สพวนเรือก
 ออกมา โดมเข้าคลุมขอนพันแห่ง ข้าศึก
 อยู่เป็นพัลวัน ความกล้าได้กระทำให้ช่วย
 หนุนนายกองญวน ล่วงลัดเข้าไปในเขต
 ของข้าศึกไทยไม่ทันคิด เมื่อ เป็นโอกาส
 แก่สัตว์กันนั้น ข้าศึก ทั้งมวลก็เข้าล้อม
 เอาตัวไว้ทั้งแปดทิศ แต่ระได้กระทำให้ขุน
 ตะระฤทธินค้ำตั้งเสกอนโงเม้นแต่่น้อย ก็ทำ
 ไม่ กลับชัยมำเข้าฝ่าฟันทั้งซ้าย ขวาต้อง
 ทหารข้าศึกล้มตายอยู่กระเจ็ดกระวายไป แต่
 ก็ยังหาออกจากที่ล้อมได้ ไม่
 ขณะนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของ
 คนๆ หนึ่งจวากเอาข้าพเจ้าเข้าใกล้ๆ ก็ถาม
 แทะระสตั้งทั้งตัว ครั้นหันไปก็จึงได้ทรวบ
 ว่าเป็นท่านออกพระวรราชมานุกำลังชมอชวงศ์
 ได้อากายซึ่งโสกไปช่วยเลือกคนมากขัง ขวพเจ้า
 “นั่น, เองงระไรอยู่หรือวะ ? ทำไม
 จึงไม่ออกไปช่วยออกขุนตะระฤทธิ
 ไม่ทันให้ถึง คำสองข้าพเจ้ากระแทก

โกธเหี้ยมฆ่าฟันกระเข้าไปถึงเคียว วิจารณ์
การรบคราวนี้ ข้าพเจ้าออกจะ งงไป มาก
สักหน่อย มักคอยจะให้ผลอ เทียบ หยก
ชมคนโน้นคนนี้เสียเสมอ ๆ เพราะว่ามัน
เป็นภาพที่น่าเวรไปตามมาก เป็นการน้อย
ครั้งนัก น้อย ครั้ง หนาที่ จะได้ประสพพบเห็น
การซึ่งช้อยอย่างทรหอกอกทนของชาว ชาตินัก
รยเหมือนดังกาลครั้งนั้น แต่อนิจจา! ข้า
พเจ้าเข้าไปหาคนที่ จะได้ช่วยเหลือเขาตาม
ความตั้งใจไม่ นายทหารพม่าผู้หนึ่งได้ฟัน
เขาออกจนกระชกอก ทาง เมียง หลัง คิว ขาค
สพายแล้งเสียก่อนแล้ว เป็น หนา สงสาร
ยิ่งนัก ความโกรธได้ไถ่อกขึ้นมาท่วมศีรษะ
ข้าพเจ้าทันที ในเวลานี้ไม่ได้ คึกแก่ ชั่ววิ
จิตใจแล้ว เมื่อใดเห็นดังนั้น ข้าพเจ้า
ยังจำหน้าอัยยคนทั้งนั้นได้ ความแค้นที่กลั
ว่าชักข้าคามไปไม่ทันนั้น ข้าพเจ้าก็ กระ
โกลงจากหลังม้าเสียทันที โกลไม่ตอง
นักถึงจนตัวอะไรทั้งหมก วังพลางทวก
กายไปพลางทั้งชาวค่าย ทั้งสัตว์แลมนุษย์
หาได้มีมารอหน้าข้าพเจ้าไม่ พักหนึ่งก็ทัน
กัน ข้าพเจ้ากระโตนเข้าคว้าเอาหางม้าคว
ที่มันช้อยไว้ได้ พลางก็เือกกายพุ่งลงไป
ที่ตัวมัน ช้ายนายทหารพม่าผู้หนึ่งตกใจเหลือว
มาก เสียหลยคายข้าพเจ้าพลัดตกม้าลง

และมันก็กลักลังชันพันข้าพเจ้าข้าง
แต่ข้าพเจ้าซึ่งหลยเสียก่อน แล้ว ก็ สึก
เข้าไปใช้ลำแข้งฟาดไป ต้อง เอา ขา กระโกร
ของมันอย่างจังที่หนึ่ง เซดลาไป ก็ย
อีกทีหนึ่ง พอเหมาะโดนตรงนก กระชอก
กินน้ำ เลยล้มพยสลย อยู่ คา เท้า ณะ
ยักนั้นก็เป็นที่ของพวกข้าศึกข้าง เมอมน
เห็นว่าข้าพเจ้าทำแก่นายมันคน ยัก ๆ ไป ถึง
นั้น ก็รู้มันเข้าเลณงานข้าพเจ้าทั้ง หนา
หลัง ซึ่งข้าพเจ้าก็พอใจระค่อนรย มัน จน
ถึงเลยคยคยก็สึกเหมือนกัน ดังนั้นค่านใด
ที่ข้าพเจ้าผ่านเข้าฟัน คำนนั้นก็ต้องล้มลง
สลย ๆ จิต ๆ กันตั้งแต่ ๑ ถึง ๒ ศพเป็นอย่าง
นัยทุกรอยค่าน แต่ระเป็นอยู่ดังนี้ นาน
เท่าใด ข้าพเจ้านักไม่ออก เป็นแต่จำ
ได้ว่า ควนเกือบมิก ซึ่งในที่สุดของคราวนี้
กายประเจพรายคยชีวิตของข้าพเจ้าทั้งสองล้ม
ได้ยักเดียวไปเกือบจะไม่เป็นรูป ถ้าไม่ใช่
เพราะเป็นเหล็กกันมีกระดูกแล้ว ยานคน
ก็หาทานความแข็งแรงของท่อนกระดูก ข้าศึก
ได้ ไม่ จนกระทั่งข้าพเจ้าจะออกสู้ลักล้าช้อย
อยู่แล้ว ก็พอก อาสาญยืนซึ่งแตกกระเจ็ค
กระพายไปเมอสักครั้นนั้น คุณกัน เขยัก คึก
โค คีแตกเข้ามา ข้าศึกไม่ทันรู้ตัวก็ ถอย
่วนกลับไป ข้าพเจ้าจึงให้ทหาร มัค อ้าย

เคนตาย ที่ข้าพเจ้าเหวี่ยงเสียสละไว้นั้น
ไปก้วย ในขณะนั้นเป็นเวลาสั้นแสง พระ
อาทิตย์มอญคุมกมลทั่วไป ฝ่ายทางข้าศึก
ทั้งมวล ก็ ถอย ร่น กลับไปใน ทำนอง พัก รม
เพราะว่าไ้ ทำการชยเขี้ยวกันมาวันหนึ่งเต็ม
อย่างเคร่งครัดแล้ว ยังไม่ถึงแพ้ชนะ ข้าพ
เจ้าและทหารญวนต้องเกี่ยวข้องช่วยกัน คั้น คั่ว
หาคัพออกจนตะเบะถูกอยู่จนอ่อนใจจึงได้ พย
เมื่อพระจันทร์ โค ขึ้นแล้ว ฉะนั้น ไ้
มีร่างของทหารกายคนหนึ่งพยับหมอนอยู่บนหน้า
อกศพ คล้ายกับคนตายแต่ตัวยังอุ่น อยู่
มือทั้งสองข้างกุมภาพ ซึ่งหักกุดอยู่ แทบ
กระบัง ทั้ง สอง เล่ม ข้าพเจ้า จึง รีบ พยุง
ให้ออกมา ทันใดนั้น ข้าพเจ้า ก็ จำ หน้า
เขาไ้ ค้วยแสงเดือนนั้นกำลังส่อง สว่าง
ชายผู้ นั้นคือ “องนาม” ทหารผู้รักภักของ
ข้าพเจ้านั่นเอง เป็นไฉนหนอ? จึงไ้มาได้
สันติสัสมถูกอยู่ยังทน หรือ เขา ถูก อาวุธ
สาหัสกรรมมัง? แต่เมื่อไ้ได้ตรวจร่างกาย
จนทั่วก็ไ้เห็นมีปากแผลลึกเท่าขานแมว ครั้น
จะมัดขี้ก้อยอยู่เล่าก็ไ้ไม่ได้ ข้าพเจ้าออกกรี
สักร้อนใจเป็นอันมาก ถึงนั้น จึง เลือกรม้า
เชือก ๆ ไ้ตัวหนึ่งขึ้นนั่งบนหลังกัแล้ว ก็
ให้ทหารช่วย กัน แยก เขาขึ้น วาง ยัง คัก ของ
ข้าพเจ้า เมื่อไ้ ร้องสั่งให้สาอาณมี เป็น

จระแค้นคัพออกจนตะเบะถูกก็เสร็จแล้ว ข้า
พเจ้าก็ค่อย ๆ ชักม้าเดินกลับไ้ค้าย
ยามใดโมงใดจะนำ เลี้ยว แสง สดใส
ประเทศดินไ้ระเงยเห่งน่านสาบศสของกลวิ
เทียขยักยุงนาคราชในเวลานั้น เห็นจะไม่
มีอีกแล้ว ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย! ย่า
ข้าไ้เล่า? จะมึนเมื่อยซึ่ง ไ้ คาย เพราะ
ถูกคมอาวุธพร้อม ๆ กัน ในชั่ววาระเดียว
ทั้งหมื่นแสนมารวมทอทั้งทวากไ้ไปน่ก่าย
กองดังภูเขาลากถึงปานนั้น อันยิทรมารดา
ปวงกณญาณาคัพองและบุตรภรรยา ซึ่ง
คอยอยู่ยังบ้าน เรือน เมื่อไ้ ทราบ รัชต์
เหตุแห่งความมรณกรรม ของ บุรพาผู้ กล้า
หาญเหล่านั้น คง จะ แสน ไ้ครก เคว้ง ไ้คอก กล
เป็นหนักหนา เขาทั้งหลายไ้พลั้ชีวิต เพื่อ
ชาติศาสนาสนองคุณพระมหา ธรรมจริย สัม
ค้วยตำแหน่งนำท้ของลูกผู้ชายใจ ทหาร เป็น
บอกแห่งงานอันประเสริฐแล้วข้าพเจ้าขอ สรร
เสริญเป็นขอยกยอคุณความดีของเขา ค้วย
ความจริงใจไ้ไว้ให้ประจักษ์ ในทันค้วย อา!
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจง คุ้มครอง รักษา วิญ
ญานเขาทั้งนั้น ให้ ไปสู่สุขคติค้วยเถิด
เมื่อไปถึงค้าย ข้าพเจ้าก็ให้ทหาร คน
หนึ่งรีบไปเชิญแพทย์มาตรวจรักษาการป่วยของ
องนามทันที ครู่หนึ่งแพทย์ผู้ชำนาญ พิกข

คนหนึ่งเข้ามา เมื่อใคร่ขย ต้อง ว้าง ภาย
องนามอยู่ครั้น ทานผู้ชำนาญสุทราน
สรรพโรค ก็หัวเราะลั่นเพราะความขบขันความ
ตลกของข้าพเจ้า

“ไม่เป็นไรคอกนายหม” เขาว่า
“ก็ทำไมจึงยังไม่ พ้น แล้วคุณหมอ”
ข้าพเจ้าทวนถาม
“ไปเข้าน้ำเย็น ๆ มาลูบหน้าไว้เถอะ!”
เขาดวงเข้าแก้มของนามซึ่งสวมอยู่เขาออก
กองไว้ แล้วพูดต่อไปว่า “เขาคงเหนื่อย
มากเกินไปจึงได้สย เอ้า! นั่นแลมีมือ
เอาให้ผมสักครู่ก็คงจะพ้นคอก”

ก่อนที่ทะเลาะไป ไก่บินกระปอกระแปด
ว่าวันนั้นคน ขยว มาก ค้อง ทำงาน เหลือ มี
แต่พอครั้นข้าพเจ้าเอาแก้วสารพัดนึกหย่อนลง
ในมือเป็นจำนวนค่ากึ่งตัวลึงเท่านั้น สุ่ม
เสียงที่พรวดออกมาเห็นอยเห็นเงาใจได้หาย
ไปเป็นปลิดทิ้ง

อาการสยขององนามได้ทะเลาะกันที่ ละ
น้อย ๆ ในที่สุดหายเป็นปรกติขึ้น ไม่
เข้าใจเพราะอำนาจแห่งสมี มี ของ ท่าน หมอ
แสนรู้ยิ่งยวด แต่เป็นผลดีเพราะทหา
ในหมกทกคนได้ช่วยกันขยนวก เลือกลม
จึงได้ ค่นคงมาสู่เดิม เขาลมคานชนพวก
เราด้วยความกตัญญูรู้คุณ แลระพลาง ก็

พิลาปร่ำว่าพรตออกซอถึงออกขุนตะระฤท
ซึ่งได้คยในทวยภายหลังที่ได้ไ้ลอยโยนถาม
ได้ไ้เรียงค ขำพเจ้าจึงพทวยได้เคียว
นเองว่า เขาทั้งสองได้มีความสัมพันธ์กัน

ในคันทัญญาคืออย่างสนิท โดยองนาม ก็ย
ออกขุนตะระฤทอันเป็นลูกเรียงพ เรือน น้อย
มีนามสกลอันเคียวกัน แต่ว่าตามปรกติ
ไม่ค่อประลงโยสัดกันในเชิงที่ สาว ซึ่ง
ออกขุนตะระฤทผู้มี คักค เป็นพี่ได้ ขยง ซึ่ง
หญิงพริกขององนามผู้น้อยไปเป็นค่อครองเลีย
และได้พยายามกระทำความโหดร้าย แก่อง
นาม โดยได้ตำแหน่งนำทราชากร เป็น
เคียวกับยงหน้า เพื่อยะช้ชาน้องชายให้
ออกไปค่นนอกทางของคน เหตุผลด้วย
ประการค่นองนาม จึงรู้สึก คยเค้นใจ เป็นอัน
มาก เมื่อได้สยโอกาสแยกมาอยู่เสีย กับ
ข้าพเจ้าไ้แล้ว จึงไม่ค่อกระกลับ เพราะ
ว่านายหม้องกลางสี เป็น มี ขว ของ พชาย
ได้ใช้อำนาจเหนืค้อยู่หนึ่ง (ตามท
เคียวได้กล่าวมาแล้วแต่ขรรพค่น (นั่น) แต่
ว่าการค่นงได้มาเห็นพชาย ถูก ปรบักษ์ ว่า
คยอย่างเอนค่อนาใจถึงนั้น ก็ยังเกิด
ความสยเพทขมมกนที่ โดยถานที่เยนพ
นึ่งกัน ย่อมระคักไม่ขาด จึงบ่าใจได้
ว่าพชนาคัก เ่นกระทั้งคยทักคยคย

มอทั้งสองเล่ม และไค ลีนแรงลมลงสลับ
ทับศัพท์ชายอยู่ดะทนนี้ ร่างกายไม่ไคเป็น
อนทราชมไค

มหายุทธ์ สงคราม ซึ่ง ต่าง ฝ่าย ต่าง ใช้
กำลังแห่งแสนยานภาพ เข้า ประหัต ประหาร
กันนั้น ไค อิกพันต่อเนื่องไป แทบจะทุก ๆ
เวลาวันคืน เช่นพม่ายก เข้าตี ค่ายไทย

ไทยออกรบต่อสู้กันกลางแปลง ไทยยก
ไปตีค่ายพม่า พม่าออกออกรบสู้ กันในป่า
พม่าก่อนแพก็หนีเข็ดหลีก ปล่อยให้ลอย ลง มา

เพื่อจะให้เผากองทัพเรือไทย ไทยเอาสาย
โซ่กันขวางลำน้ำไว้ แพเพลิงโซ่มลันเข็ด
ไปเอง และกลับรุกคองพม่าซึ่ง เป็นคัน

ลมให้ลุดลมขึ้นไปเผาค่ายพม่าอย่าง ทั่วๆ
ประการที่ระพยายาม ประหัต ประหาร ซึ่ง กัน
และกัน เน้นนานเวลาไปแล้ว เป็น เวลา ๓

เดือนเศษ ก็ยังหาหนี่เขาเป็นถึงแพชนะ
กันไค ไม่ ซึ่งฝ่ายเราไทยได้พากันพิศวง
สงสัยเป็นนัก สนา ว่า ค้วย เหตุ ผล ไฉน

หนว? พม่าข้าศึกจึงมิไคหุยกยั้งการโหม
คัลงเลี้ยยั้งเลย ซึ่งยังไม่เคยปรากฏ มา
ในตำนานสงครามแต่ครั้งใดๆ ว่าพม่าไค คั้ง

อกทั้งไคจะเอาชนะคะคานแก่เราอย่าง หนัก
เข็มนถึงเพียงนี้! น่าท้อชวยจะมี เหตุ ผล
ลัทธิสำคัญอยู่ในใจของพม่า ข้าศึก ลัก อย่าง

หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ออกรู้ลัทธิ มอง เห็น เป็น
เงา ๆ อยู่แล้ว ก็พอก็องนามเข้ามา แจ้ง
เนื้อความให้ฟังว่า อ้ายนายทหารพม่าเสลด

คนที่ข้าพเจ้าเระสลับให้ ทหาร รับ เอา มานั้น
ไคเห็นลอมเข้าไคไป ใน ค่าย ของ อาสา สม กะ
เหวียง และกำลังระทำการลักพาเอาเสลด

คน หนึ่ง ของ ออก ขุน สุวรรณศิริ หนี กลับไป
ออกขุนสุวรรณศิริรับ ตัวไคมันให้ปากคำ ว่า
เสลดคนที่ออก ขุนสุวรรณศิริควบคุม อยู่ นั้น

คือ “ไคสู” พอเมืองทวาย ไคห้าย
ไปปากค่ายพม่าก่อน แล้ว มันฟัง มาพย
จึงอยากจะไคพาเอาตัวกลับไค เพื่อความ

ชอย ซึ่งในที่สุดออกขุนสุวรรณศิริ ไค ตัก
สินให้ ตักศิระอ้ายนายทหาร พม่าคนนั้น เลี้ย
แล้ว ทั้งนั้นข้าพเจ้าก็ทราบ เหตุ ผล ไค ทัณฑ์

ว่าการโหมคั้งซึ่งข้าศึก ซึ่งไค วิ่ง เร่ง ประชิต
คิกพันแก่กองทัพไทยอยู่ทุก ๆ วันเช่นนี้ ก็
เพราะข้าพเจ้าแต่ไคเกี้ยว ไคยที่ลอมไปรับ

เอาเสลดมาคนหนึ่ง ซึ่งไม่คิกควาหมาย
เลยวว่า จะเป็นคนใหญ่คนโต ถึง เพียง นั้น
ถ้าการสงครามคราวนี้ไค ลินสัดลงเพราะกอง

ทัพไทยเป็นฝ่ายไค ชัยชนะแล้ว ข้าพเจ้า
ก็เห็น ต้องไค หัวง โสคุชทา ใน อนาคตไค ชัย
เขื่อง ๆ ชัยหนึ่งเป็นแน่ ไม่ต้องสงสัยอะไร

อีกละ ท่านลหายทั้งหลาย! ท่านลออกคิก

คนที่หรือว่า ข้าพเจ้าจะหมกหมิ่นการทำงาน
ขึ้นอีกสักเพียงใด? เพราะว่าไฉนมองเห็น
ปรากฏมงคลอยู่ใกล้ๆ มอฉันแล้ว ข้าพเจ้า
เคยได้พบมาหลายครั้งหลายหนนี้แล้วไม่
ใช่หรือ? ว่าข้าพเจ้าได้ยอมสละตกอย่าง
ในกายตัว มีเลือดและเนื้อเป็นที่สุด เพื่อ
ราชการของพระผู้เป็นเจ้า แต่คราวครั้งนี้

และท่านสหายเอ๋ย! ราชกิจนั้นใดเล่า?
ถ้าได้มีค่ายิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้ว
ราชกิจนั้นๆ และข้าพเจ้าจะแสวงหาไปจนสุด
สัณฐานปาวดที่เคี้ยว ถ้าท่านไม่เชื่อว่านาย

หมู่ชีวิตทหารทวย มีน้ำหนักในคำพูดเท่า
กับวรรณะเสวครอันบริสุทธิ์จริงๆ แล้ว ท่าน
ก็ทรงคอยสลับขวัญข้าพเจ้าบรรยาย ต่อ
ไปเถิด

“นายหมู่ชีวิต, ท่านเจ้าคุณแม่ทัพให้
มาเชิญตัว” ทหารวัยใช้คนหนึ่งของท่าน
ออกญาลาโหม เข้ามาแจ้ง ความ ประสงค์
แก่ข้าพเจ้า

“ไปก่อนเถิดก็บัดนี้ละไป” ข้าพเจ้าตอบ
เขาบอกมือให้แล้วก็ออกไป การที่ผู้
นั้นจะไม่ทวนถามคำสั่งของท่านผู้ใหญ่ เป็น
วินัยข้อหนึ่งของชนชั้นผู้ดี ซึ่งพวกเราทั้งกอง
ทัพได้ปฏิบัติกันอยู่อย่างเคร่งครัด เพราะ
ถ้าท่านจะถามว่า ท่าน เรือนฉันไปทำอะไร

อะไร? ดังนั้น คำที่เราจะโต้ตอบจากนาย
ทหารวัยใช้ก็คือ “ไม่ทราบ!” เพราะเขา
เองก็ไม่ทราบจริง ๆ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงหัน
ไปทางองนาม แลส่งกับเขาว่า

“องนาม, แยกไป ยอกลกับ ออกชน
สุวรรณคิ้วว่า เชลย คนที่ เขาคุม อยู่
ฉันขอ กำชับไว้ ทั่วว่าให้ เขา กระชก ขึ้น รมัก
ระวังให้จงมาก ถ้าให้เห็นหายไปได้ เขา
จะต้องเป็นผู้ รับความผิดแทนอย่างสาหัส”

ข้าพเจ้าพูดแล้วก็แต่งตัวไปหาท่านแม่ทัพ
ท่านเจ้าคุณ กำลังนั่ง เป็น ประธาน อยู่ในท่าม
กลางบรรดาขุนพล ขุนกอง และ นายกอง
อาสา พร้อมทั้งท่านแม่ทัพหน้า ปลัด และ
บุตรวัย ครั้นเสด็จขึ้นจึง ประสงค์หนึ่งว่า
พระจันทร์เจ้าแห่งราตรีกาล ซึ่งกำลังแฉก

ล้อมไปก็ด้วยคาราทั้งนี้ใหญ่ฉันนั้น ข้าพเจ้า
คลานเข้าไปหมอบกราบท่าน ด้วยความเคารพ
เป็นที่สุด แต่ต่อกร สักใจเห็นนึก ๆ ท่าน
หันมาเพ่งรังถึงข้าพเจ้า อย่าง ทั้งอก ทั้งใจอยู่
ครู่หนึ่ง จึงฉันไปพุดกับคุณพระบรรพมาว่า
“ฉันเห็นรูปร่างชายคนนี้พิโรธ ชวนให้คิด

ประมาทหนักมันเสมอ คุณพระ”
ท่านออกพระรามาหม่อม แล้วดี ก็มีหน้า
ลงหัวไว้ระคึก ๆ ในลำคอ และก็เลยกราบ
เรือนคล้ายกับว่า

“ถ้าบ้านเมืองของเราไม่ใช้สมันชัรมาว่า
 ฝน เกล็ด ๑ ขยาดจะส่งตัวมันไปให้ใครลคร
 เขาที่กรำ จึงจะสมกับกษัตริย์ที่ช่วยกันอธิษ
 แอ้งเป็นนิกเลงเจ้าชู้แบบนี้”

พอท่านพลซาท้า ทัก ๆ กัน ที่นั่งอยู่ก็
 พากันหัวเราะขำพร้อมกัน ทำเป็นเล่นไป
 ถ้าใคร มาโดน เจ้าชนมสนาย เห็นข นม ชม
 เอาซ่ง ๆ หนา เช่น ขา ฟาน จะต้องรู้ สึกตัว
 พอชื่นเกิดเป็นพ้อม โยเขื่อง ๆ ที่เกี่ยว

“เจ้าขวัญ!” ท่านแม่ทัพขานชื่อข้าพเจ้า
 คอง “วันนี้ข้าศึกมาตีชนข้างกันด้วยตัว
 ในระหว่างจอมพล” ท่านหุบปากกลิ้ง
 ยหรืออยู่คนึงเหงพาค่อยไปว่า “ออกขุนเพ็ชร์
 อินทรา ได้ถูกเลือกให้ ไปในการนี้ อาศรัย
 ที่เจ้าคุ้นเคยแก่ชนกองทั้งหลาย ข้าขอถาม
 เจ้าว่า ตัวของเจ้ามีความพอใจอยู่หรือไม่?”

“ขามี ผาเท้ายกเกล้า ฯ” ข้าพเจ้า
 ยกมือขึ้นไหว้กราบเรียน “อันชนชื่อว่าช
 กรรมนั้น ๆ แล้วแต่ทหารเอกคนใดคนหนึ่ง
 ก็ได้ แต่ว่ามันก็ชยาด ถ้าไม่ใช่ คนคง
 กรมปฏิภัยแล้ว เกล้า ฯ ที่มีความวิตกอยู่
 บ้าง ขอวิริยะผม”

“แต่ก่อน ๆ มา ถ้าครั้งใดจะมีการยุทธ
 หักถิ อันเป็นชอก แห่งงานบรรเทิงใจแล้ว
 ข้า ก็ มัก จักให้ ออกขุนเพ็ชร์ อินทรา บ้าง

ออกขุนเพ็ชร์มาช่วย ผลิตก็เปลี่ยนกันออกไป
 กระทำกรว”

“เกล้า ฯ เห็นว่า ผาเท้าที่ ขว จะ มี
 บัญชาให้เป็นไปตามเคย ก็เป็นการสมควร
 ที่อยู่แล้ว”

“ออกขุนเพ็ชร์มาช่วยเป็นข้า บ้าง อาการ
 หนักอยู่ เจ้าไม่รู้จักหรือ?”

“ถ้าผาเท้าเชื่อความสามารถของออกขุน
 เพ็ชร์ อินทรา ว่าจะไปได้ ชัยชนะแน่นอนแล้ว
 เกล้า ฯ จะขออาสาไปเป็นคนท้ายช้าง แทน
 เองขอวิริยะผม”

“ข้าไม่รู้ ! ข้าไม่รับรองใครทั้งนั้น, เป็น
 แต่ข้าต้องกรวให้เจ้าทั้งสอง ไปนำเอาความ
 ชัยชนะมาให้แก่ข้าเท่านั้น” ปลายทางเสียง
 ถ้าเป็นกลิ่นยู่หรือก็คงฉุนก็

“ขอวิริยะผม, อาญาไม่ พ้นเกล้า ฯ
 เกล้า ฯ มีความปลื้มใจนัก ที่ผาเท้าได้ มี
 ความกรุณา บัญชาให้เกล้า ฯ อีก ครั้ง หนึ่ง
 เกล้า ฯ รู้ สักว่าเป็นเกียรติยศอย่าง หาค่ามิ
 ได้ เกล้า ฯ ขอประทานกราบลาไปเตรียมตัว
 เที่ยวนั้น”

พอข้าพเจ้ากราบท่านลง ออกขุนเพ็ชร์

อินทราที่หมอบลงกราบท่านนั้นยัง ที่นั่งทรง
 เป็นที่เข้าใจได้ว่า ตัวของเขาจะไต่รับ
 มอขหมายการงานจากท่านไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เสร็จแล้ว เมื่อเราทั้งสองพากันถอยพัน
ออกมาจากห้องท่านแม่ทัพแล้ว ออกขึ้น
เพดานชั้นบนที่กระเบื้องเข้ามาจับเอาข้อมือข้าพเจ้า
ไว้ แล้วยิ้มพุดกันว่า

“อ้ายน้องชาย พี่ไม่ประมาทคนอื่น ๆ
เขาบอก ว่าไม่เป็นเพื่อนที่คิดในยามศึก แต่
พี่พอใจเรเกินกว่าไปกันน้องมากกว่า”

“เพราะอะไรท่านขุน?” ข้าพเจ้าถาม

“ก็เพราะว่าเจ้ามีฝีมืออะไร เก่ง ช่างทุก
อย่างหนึ่ง”

แล้ว เรา ทั้ง สอง ก็ ตรง เข้า ออก ทั่ว กัน
เพราะมีความพอใจ ซึ่งกัน และ กัน แล้ว แล้ว
ต่างก็แยกกันไปแต่งตัว

วันนั้น การสงคราม ซึ่งเป็นวันพิเศษ
กว่าที่แล้ว ๆ มา เพราะต่างฝ่ายต่างมีความ
งานที่จะประจักษ์ประชันฝีมือของแม่ทัพด้วย
กันทั้งสองฝ่าย ในระหว่างที่แม่ทัพทั้งสอง
ทัพเพื่อความเป็นผู้มีเกียรติ และ ศักดิ์ ต่อไป
ชั่วกาลนาน ท่าน ออกญาพิชัยณรงค์

สงคราม ผู้บัญชาการกระบวนศึก พร้อม
ทั้งปลัดเสนา ขึ้นมาขึ้นสัณฑ์ออกไปตั้ง

ฉันทพิพาทคำรบพิชัยสงคราม ชะเกรต
นาคราช อันเป็นมงคลนาม ฉะสนามชุม
ชุมพล เสร็จแล้วเพลาก็ได้ นาฬิกา ๒ บาท
พรวหมณี ก็เริ่มกระทำการพิชัยสงคราม โสยเวทีย ขุน

โทร ลั่นฆ้องไชย ขึ้นเป็นคู่กลุยก์ พรวคพล
๔ หมัน ๒ พันปลาย ก็ชวนให้ ขึ้น สามลา
ข้างก็สัณฑ์คนไปอยู่เคียงฉันทพรวนโทร

ออกขุนเพ็ชรอินทรา แต่งกายด้วยกาฬ

พักราวณตามลักษณะโสรวาร อันเป็น
เครื่องยศของท่านออกญาฉลาโหม มีทั้ง
สองกุมของ้าวครวทอง มหาหุยก์น้อยยัง

เกยช้าง (อันการทั้งนี้ข้าพเจ้าขอห้ามไม่ให้
ท่านถามว่าเป็นเพราะเหตุใด?)

พระวราเชนทรวิจิตร ซึ่งเป็นวราชาพาหะ

นอกตำแหน่งพญาช้างต้น กำลังแต่งเครื่อง
คี่ขึ้นแทนประจำการนั้น มีลักษณะวรรณ
ปลาตามแต่เดิม อันเพื่อนนั้นด้วยเมามัน

คลอเคลียเคียน บุคคลที่จะกำหราบได้ เว้น
จากข้าพเจ้าแล้ว ก็คือ เหมือน จะ เป็นออก

ขุนเพ็ชรอินทราอีกคนหนึ่งเท่านั้น มีกาย
กำยำยิ่งใหญ่มากด้วย ทรงพลกำลังสี่สาร

เป็นสง่าสมศักดิ์กษัตริย์ชาติ ศักระเชิดสง
๖ ศอก ๑๓ นิ้ว รูปร่างใหญ่โตมาก

กว่ามนุษย์มากนักยิบ สองหูห้อย งามจิ
ไรแสงเหล็กที่ขางกาย ปักกระพองดาด้วย

ตะกรดพทศคุณ คอสรวมสายขึ้นกลักเพือง
ใบพุทธรักษา แขนงกระดิ่งสำคัญด้วย

ขอม ได้รองเท้าหนังกันขวากเหล็ก ครอบ
บริษัณตามลักษณะพญาช้างศึก ข้าพเจ้าถือ

ขอถามยาวและห้อยค้อนเคียน แ่่งตัวใส่
เสื่อเขวอย่างเขมร สรรวมหมวกกลีบดำควล
เขียนลายสยงยันต์ทอง สพายกายประรูปพราย
ค้มยอเฉียงทางซ้ายซ้าย น้รกกักเป็นนาย
ท้ายข้าง (วิธีสพายกาย ท่านสพายหนุ่มๆ
ในชั้นนี้เคยมากคงจะยังไม่ ตระหนัก เหตุผล
อย่างแท้จริง ความจริง, การสพายซ้ายขวา
หรือซ้ายนั้นไม่ใช่เพราะผู้สพาย ถึะเขาเกณฑ์
ถนัดมืออย่างเคียว ทหารหลังม้าแลเคียน
เท้า ถ้าท่านสังเกตให้ คิระเห็นว่า เขา ชอบ
ชักหลังไว้ทางซ้ายขวาโดยมาก แต่ถ้าผู้ใด
เป็นนายท้ายข้าง ท่านจะไม่ได้เห็นเขาชัก
หลังไว้ทางซ้ายขวาเลย เพราะคายนั้นไม่ได้
มีไว้เพื่อประโยชน์แก่ผู้ชักด้วยซ้ำไป มัน
เป็นอาวุธที่คองมีไว้สำหรับผู้ที่นั่งอยู่ที่คอข้าง
ข้างหาก ช้อสสยบเหล่านท่านจะหายสงสัย
เมื่อการ ชน ข้าง ของทุ่งนาคราชได้ สัก ลัน
ไปแล้ว)

ขณะนั้น, พอท่านขุนผู้เป็นประมุขในงาน
พุทธพิธีดี ขึ้นนั่ง ครอบม คอ ข้างซ้ายม อดรร
ทหารสเท้า มีองนาม ๑ ออกขุนสุวรรณคีรี ๑
คัหน้า นายหม่อมพรม ๑ นายหม่อม ๑
คู่หลัง ซึ่งข้าพเจ้าเป็นคนรักให้มาประจำทำ
การ ถัดไปโดยชนพรมกันไปชนอากาศ
เป็นเครื่องอาวตัสัญญาแด่แก่บรรดา ทวยพล

ทั่วไยว่า ได้ถูกชนแล้วออกเดินกระบวนได้
กึ่งนั้น, ประคุดำยกลางก็ถูกเบ้คอกทั้งสอง
บาน พล สนาม ประวัค ทอดสพาน เรือก
ให้ทหาร แถว หน้า เคลื่อน กระบวน ออก ไป
เสียงขี้กลองให้ร้อง เรือง รณโกญณาข้างมา
แซ่แซ่เสนาเรศพิท ขุนกอง ๑๖ ข้าง ขุน
พล ๑ คือออกขุนแพะวี อินทรา คาหน้าข้าง
กัน ออก เดิน เป็น ระยะ ลก หลัน ตาม คำทรม
พิชัยยุทธ คินคาคท่งไปด้วยเหล่าทหารม้า
แลพลเท้า อันลำพองพลเป็นต้นน้ำก็ขึ้น
ครันถึงยังทสมรภูมิชัย ข้าศึกทั้งมวญ
ได้มาคอยตั้งรับเราอยู่แล้วเป็นปรกติ แต่พอ
เราพักได้ ททางค นายทหารพม่าผู้หนึ่ง ซึ่ง
พอจะเลาหมายได้จากเครื่องแต่งข้างนั้น ว่า
เขาก็คงเป็นชนพลเหมือนกัน ได้ ไส่ข้าง
เข้า มา ทอยค ขึ้น อยู่ เลาภาหน้าพระวาชเนทร
วิจิรา ด้วยกิริยาท้าวางอันเป็นสง่าผ่าเผย
สมเป็นลูกผู้ชายแท้ ไส่ผู้หนึ่ง พลางเขา

ก็พูดขึ้นด้วย สำเนียง อัน แจ่มใส ชัดเจน เป็น
ภาษาม่านอย่างสุภาพว่า

“การท่านผู้เป็นประมุขแห่งกองทัพไทย!

ท่านหรือค้อออกญากลาไหม?”

“ท่านจงเกรงหมายยศของเราเถิด!”

ท่านขุนแพะวี อินทราขัมเป็นนัยค้อย

“จริงอยู่ท่านผู้เจริญ แต่เราได้มาเห็น

อายุของท่านยังหนุ่มอยู่ก็ให้คิดว่าเกลียด จะ
เป็นอุบายไป” เขาว่ำ

“ข้าพเจ้าจะหนุ่มแก่เท่าใด, ก็คงไม่
แปลกไปกว่าที่ข้าพเจ้าได้ มีวัยอยู่แล้วท่าน
ขุนพล” ออกขุนเพชรอินทราทอย

“ท่าน พกง่าย แค่นี้ ยาก ท่าน ผู้เจริญ
ท่านรู้จักชื่อของเราอยู่หรือ?”

“ถูกแล้ว, ท่านคือมัจฉาโรคะแซทวุ่น
ราชบุตร! ข้าพเจ้าทราบดี”

“ท่าน นึก ว่า จะ ชนะ ข้าพเจ้า แน่หนละ
หรือ?”

“ขอให้ข้าพเจ้า ลอง ค่อย ๆ ก่อน จึง จะ
ค่อยได้”

“ท่านอย่าล้าปากอย่าล้าใจเลย!” เขายิ้ม

“เอ๊ะ! นี่เราจะทำสงครามกัน ให้
ถึง แพ้ และ ชนะ ด้วย เพราะ สม ฝาก
คอกหรือ?”

“เรายังทำความตก ลง กัน เสีย ก่อนได้
มากเท่าใด มันย่อมเป็นประโยชน์แก่ เรา
มิใช่หรือ?”

ออกขุนเพชรอินทราเอามือบีบคอกหัวเราะ
ลั่น เพราะความขบขันใจ “ถูกแล้ว
ท่านขุนพล, แค่นี้ข้าพเจ้าคือลูก ผู้ชาย ใจ
ท้าว! กันถึงใดที่ใจจะกระทำแล้วเป็น
ไม่ยอมทำลายใจเสียง่าย ๆ คอก”

“ท่านพูดทั้งนั้นก็ยังไม่เป็นทางยุคจิตรม
ถ้างานของเรานั้นได้เป็นไปโดย อูบายโกกล
แล้ว ก็จะเป็นทางเกณฑ์ ให้ข้าพเจ้าหลง
ฆ่าอิสตรีให้เสียเกียรติยศเช่นนั้นคอก ท่าน
ผู้เจริญ!”

“หยุด” ออกขุนเพชรอินทราเอามือ
ชี้หน้าท้าว “เจ้าไม่ต้องเร่งทองจอกเล่น
ลั่น พวกเราเลย” พลังแก่ก็หันไปสั่ง
กัษยบรรณาทหารที่ประจำข้างต่าง ๆ “ฉัน
จะฆ่ามันละ!”

อันน้ำตกชยาลในขณะเช่นข้าพเจ้านี้ จำ
เป็นจะต้องรู้จักการเร็วช้า ของ ผู้ เป็น ประธาน
ให้ทันทั่วทั้ง ทั้งนั้น, เมื่อคำว่า “ฉัน
จะฆ่ามันละ” ไล่ข้าพเจ้าไปชั่วของกระแสด
แห่งลมปาก ข้าพเจ้าก็โยง โยขึ้นจากหลัง
ข้างต้นโค พลังปลุกค้อนค้อนออกมาจาก
เอว ยกขึ้นตีต้องตะ โทกซ้ายขวาแห่ง พระ
ราชเขนทรวรวิโรบายพลัน

ความแม่นยำรู้จักน้าที่เพราะชำนาญศึก
และเคยงามแล้วจนระยับไม่จวนครั้ง ไล่
รุ่งโรให้พญาหัตถ์ดินม้วนวงเข้าถูกปาก และ
เปล่งโกลนนาทอย่างแปร่ แปร้นโถม ถีบ พน
พลธำลึงเข้าชนสัตว์ไปจนสุดกำลังตัวเพราะ
ชำนาญ อันข้างข้าพเจ้านั้นก็ท้าวทมิไฉนอัย
ยืนแบงแบยมิอยู่ไม่คลดอัย ทั้งสอง สัตว์

เอาอาวุธคองเข้าประสาธประหัตประหาร กัน
 ครั้งเสียงกรวมกร่ำประทุสายชลสิ้นขาด คก
 ค้องให้ผู้คนเขายืนเสยทอนเลือนลั่น ท่อนงาตัว
 ละข้าง ทูลลอกเข้าไปแทบไพรปาก เลือด
 ไหลเป็นเทน้ำควยกันทั้งคู มังจาโรกระแซ
 หุ่นยกจ้าวชนพื้นสรวัก แร่ แล่ออกชน
 เพ็ชรอนทราเขา ของจ้าว บัด กระที่อน กลยไป
 ในขณะนั้น ข้างของข้าศึกก็ถอยออกไปข้าง
 และถนัดในอันใด โดมเข้าทวงชน พระรา
 เชนทรวรจิราทนต์ควน เลี้ยงออกชนเพ็ชรอน
 ทราชนียะเข้าร้องเตือนว่า ‘รัยพ้อ! ๑! ๑!’
 ขยไม่ขาดเสียง พญาช้างศึกทวลีในการ
 วรรณคดี ผู้ดำรงบรรดาศักดิ์สูงยศ ปฏิบัติ
 ยืนด้อยคง คำ ของ หมอ ประจำ คอ เป็น อัน คิ
 เพลินแยเภาหลังลงแทบเข้าคุก พลางก็
 พุ่งตัวเสยพรวครยไว้ ใต้ ค้วย ความ แน่น ยำ
 โกลยไถลางแก่ข้าศึก และกระแทกซ้ำให้
 สัตว์ของคนเขเข้าไประหวัดพลากาลังอัน
 มีอยู่ในกายเพือนเกินตัว ข้างข้าศึกก็ทวน
 มาเทียบ ไหล เกิน ความหมาย ของ ออกชน
 เพ็ชรอนทรา เป็นธรรมดาเมื่อมีอาวุธยาว
 ย่อมจะต้องใช้ประหารกันได้ใน ระยะ อันไกล
 แต่ถ้ามามีมาใกล้ ชัดตัวกันแล้ว ก็หาเป็น
 ประโยชน์ไม่ ท่านชนเพ็ชร อนทรา ก็ หัน
 หน้ามาข้างหลังทางซ้าย ข้าพเจ้ากระหนก

ความประสงค์ใดที่คนนั้นก็คลานเลี้ยววิ่งไปจน
 หลังพระราชนทรวรจิราโดยเร็ว ท่านผู้รับนำ
 ที่เป็นจอมทัพเออเมมมอชวามากระชากเอากาย
 ซึ่งข้าพเจ้าซัดอยู่ที่ซ้ายซ้าย พันลงต้องธนูมา
 มังจาโรกระแซทนต์ทนต์ควน ข้าพเจ้าเห็นตัว
 เขอยวบแล้วก็พบบทนางลงถึงแก่พิราลัยทันที
 ความคึกใจในผลแห่งความชัยชนะ อย่าง
 ง่ายกาย ได้กระทำให้เราทั้งสองรู้สึกตัว
 ขาไปเป็นครู่ หากทันใดนี้กว่าจะมีบุญอันใด
 มาบังเกิดขึ้นแก่เราไม่ ที่ไหนได้! แค่ว่า
 ได้ยินเสียงสวบ ๆ ข้าพเจ้าก็เหลียวไป ข้าง
 ข้าศึกอีกข้างหนึ่งได้ถึงตัวพระราชนทรวรจิรา
 เลี้ยงแล้ว และมันก็เข้ามาทางสี่ข้าง อย่าง
 เหมาะเจาะทีเดียว ข้าพเจ้าไม่มีทางที่จะ
 แกะไขได้โดยง่าย และถ้าข้าพเจ้าคนใด กลัง
 ไปทั้งสองคน ดังนั้น จึง เป็น เควระที่ร้าย
 แก่พระราชนทรวรจิราเค็มที่ ซึ่งเพือนได้
 ทอกระทำให้แก่เราเป็นผัวแควระวังภัย แต่
 พากันมาพลั้งเผลอเสียอย่างน่าอับอายเป็น ที่
 สุก คงยังใหญ่ด้วยกำลังแห่งงาทั้งสองของ
 ข้างพม่า ป่านประหนึ่งกับว่าพื้นแผ่นดินจะ
 กล่มลง งาทั้งสองข้างใดแทงทูล เข้าไป
 ที่สข้างของพระราชนทรวรจิราทนต์ควน เกือบจะ รม
 ปลอดสอง เป็นที่ น่าสงสาร เพือนยัง นัก
 ไกลมีปากกลองกลางแผ่นดิน เพราะไม่ทัน

มีช้างเข้าคอกเชือกหนึ่ง วังเดียวมาข้างๆ
ตัวของข้าพเจ้า พลังมันก็เอียงวงลำ สิ้น
แต่มันไม่กระหวักเข้ารอบรักแร้ของ ข้าพเจ้า
หัวตัวข้าพเจ้าขึ้นแรงแน่นทน พาวังแยก
จากวงชนข้างหนึ่งไป ทันใดนั้น ข้าพเจ้า
ก็โดนเสียงของคน ๒ คนควากชินพร้อมกัน
เพระให้ช้างนั้นปล่อยตัวข้าพเจ้า ชิงข้าพเจ้า
พึงไล่คึกเหลียวไป ดูเขาทั้งสองคือ ออก
ขุนสุวรรณครุและองนามยนต์คาย สอง มือ
ขวางหน้าข้างอุ้งก้นด้วยความกล้า แต่ช้าง
เจ้ากรรมมันก็หายสมปล่อยข้าพเจ้า ถึง ความ
ตกใจไม่ เมื่อช้างเดินกันทั้งสองก็ไม่รอช้า
กระโดดเข้ากวักเกาะ งามของ มันไว้ โดดลง
ข้างพร้อม กัน แต่ก็ต้องพลัด ตก ลงไป
กลางดินพร้อมๆกันทั้งคู่ๆ เพราะตัวอานา
แต่เท้ามันของ้าวของน่ายกพาพม่า หันม้วน
อยู่บนคอโค คัดชิงกลางตัวเขาอย่างเร็ว คึก
คึกกันระทอนเบาะเออฮัมโค เมื่อข้าพเจ้า
เห็นมหลายเป็นประจักษ์กันนั้น ก็คุมสติ
โคอย่างพลางเงือกคายกลดฮออยู่ พน ช้าง นั้น
มาย แต่ก็ต้องซึกทศยุคโคยกันนี้ โดย
นายทหารทศยุคฮอไว้ร้อง ข้า! ออกมา
ด้วยเสียงอันดังวาวแฉ่มอานา เป็น กระแส
แฉ่มไล่สศคหัวให้ข้าพเจ้าฮอกล ข้าพเจ้า
จึงวิ่งทั้งคู่เมื่อโคแห่งหน้า ขึ้นไป ทุ หน้า

ร้องเห็นไต่ถนัค ^๕ ภายทลธอยหุลกัระเท่น
 ไปพรอมกัยไคสตุ้งขันมานากายลอบ อัน
 กวงหน้านข้างละม้ายคล้ายคลึงกัยไคร คน
 หนึ่งซ่งข้าพเจ้าเคยไคสนโหม ^๕ แคยงนก
 ไม่ออกเวลานเท้านัน ^๕ พลันความรูสึกท
 อย่างในกายตัวของข้าพเจ้าเอง ^๕ ก็เลือน
 ลอยไปจากความมึงคัยขัญชาพน ^๕ สน ^๕ ซัน
 แต่ข้างเองวงรืออยู่โดยรอยตัวกัหรัลิก ^๕ ทน
 ไม่ ^๕ ในขณะนั้นย่านประหนึ่งกัยว่า ^๕ อัน
 ปริมณฑลชยทวนการ ^๕ หาไค ^๕ มีสัคและ
 มนุษยหรือเหตุการณังใด ๆ ^๕ ได้มอย ^๕ โดยรอย
 ตัวข้าพเจ้าไม่ ^๕ ไหวรค้อยแต่เลาะหน้านาย
 ทหารพม่าคนนั้นแต่ผู้เดียว ^๕ และข้าพเจ้าก็
 คิกไค ^๕ แต่ว่าทุ่งนาควณ ^๕ มีเวอยู่สองคน
 กัยซาคกเท้านัน ^๕ ค่อมเมอไค ^๕ บนเสียง
 ลือ ๆ แลพ ^๕ ายอยู่ไกล ๆ ^๕ ทั่วรังไคสตี ^๕ เมื่อ
 หนีหน้าไปมอ ^๕ กไค ^๕ เห็น ^๕ ออกซน ^๕ สัวร์วณ ^๕ คร
 และองนามกำลังมู ^๕ บ่าม ^๕ บ้า ^๕ เลอ ^๕ ไค ^๕ ลอย ^๕ พาก
 พน ^๕ ซาคก ^๕ อย ^๕ เป็น ^๕ โกลา ^๕ หล ^๕ เพ ^๕ ระ ^๕ ตาม ^๕ ข้าพ ^๕ เจ้า
 เข้ามา ^๕ ครัน ^๕ สัค ^๕ ทร ^๕ หน ^๕ น ^๕ กาล ^๕ ัง ^๕ กัน ^๕ ออก ^๕ ซ ^๕ วย
 คำน ^๕ ทาน ^๕ ไว ^๕ คน ^๕ จะ ^๕ ตาม ^๕ ม ^๕ ัน ^๕ ไค ^๕ ทุ่ง ^๕ สอง
 คน ^๕ ด้ ^๕ ซ ^๕ ก ^๕ ทร ^๕ ุ ^๕ ษ ^๕ ัน ^๕ ร ^๕ ือ ^๕ ให ^๕ อย ^๕ ้วย ^๕ ความ ^๕ คล ^๕ ึง ^๕ ห ^๕ ือ
 ไ ^๕ ข้าง ^๕ ล ^๕ าค ^๕ าค ^๕ วั ^๕ ก ^๕ เ ^๕ าว ^๕ วั ^๕ ้ง ^๕ ุ ^๕ ่ม ^๕ ำ ^๕ พ ^๕ ำ ^๕ ะ
 ไค ^๕ ัพ ^๕ ัน ^๕ จาก ^๕ ส ^๕ น ^๕ าม ^๕ วน ^๕ ะ ^๕ ไค ^๕ ข้า ^๕ พ ^๕ เจ้า
 ส ^๕ ัง ^๕ เ ^๕ ติ ^๕ มิ ^๕ ไค ^๕ แต่ ^๕ ำ ^๕ ไค ^๕ ั่ว ^๕ เม ^๕ ัน ^๕ ัน ^๕ ไค

ปล่อยข้าพเจ้าลงจากวงตามคำบอกของนาย
ทหารที่ขี้อแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นทางจะ
กลับเป็นอิศรภาพได้อีกต่อไปเท่านั้น เพราะ
ว่าได้ ถึงค่าย ของ ข้าศึก เสีย เว้น ร้อย แล้ว
เมื่อพอตัวขึ้นได้ ถึงกิน ก็ถูกข้าศึกมัดเสีย
อย่างหมดวิธิต แต่พระกระตัก กระตักควม
ไต่ เป็นน่าขันที่ตัวของข้าพเจ้าเองก็ข้าง
อยากเต็มใจจะให้เขามัดเสียด้วย อันการ
ทั้งนี้จะเป็นด้วยอำนาจสิ่งใด ไต่มาขังคัย
หัวใจข้าพเจ้าได้มี นาม ว่า นายหมู่ขวัญ ทหาร
ค่ายใด ก็เป็นการสุกวิสัยที่จะคอยให้ถูก
ต้องใด ถ้าท่านทั้งหลายใครจะเกลียดชังให้
ข้าพเจ้าต้องคอยจริง ๆ โดยใจข้าพเจ้าไม่ สมัค
แล้ว ก็ขอสารภาพแต่เพียงว่า ข้าพเจ้า
ยอมคนให้ ข้าศึกทำเล่นไต่ตามชอบใจ ก็
เพราะเห็นแก่หน้านายทหารพม่าผู้นั้นเท่านั้น
จึงจะระมัดชอบอย่างใด ๆ ก็ตามแต่บุญกรรม
ของข้าพเจ้าใด ทำมาเกิด
ข้าศึกไต่พาเอาข้าพเจ้าเข้าไปขังไว้ใน ที่
แห่งหนึ่ง ซึ่งถ้าไม่ กลับ ซาคิเป็น พญา
ลัทธิทนใดไต่แล้ว ก็อย่านึกหมายเลย ว่า
จะแหกหนีออกไปได้ อันเหตุการณ์ระงับ
กัน ซึ่งต่อมาจากที่ข้าพเจ้าถูกขังจับมา
ถึงบัดนี้คนข้าพเจ้าก็เลยไม่ ไต่ทราบเรื่อง รว
อะไรทั้งหมก กังเมื่อควนพลยแล้ว ข้า

ศึกจึงไต่พากันถอยทัพกลับเข้าค่าย ข้าพเจ้า
สังเกตไต่ตามนำเสียงทมนั้ญไทยบรรณ อยู่
นั้น ก็ไต่ไม่รู้ระควรรคนวันเรียงกัน จึง
เป็นที่เชื่อไต่ ว่า พวกไทยเราคงจะไต่ไล่
งานมันเสียหนีเขยเย็นมาเป็นแน่ ครั้นแล้ว
เมื่อสงสัยเสียงผู้คนไต่ ครึ่งหนึ่ง ก็มิ้นนายทหาร
ชั้นต่ำ และพล ๕๐๐ คนประคองซึ่ง เดิน ตรง
เข้ามาหาข้าพเจ้า อ้ายควนนายออก คำสั่ง
ให้พลทั้ง ๕๐๐ เอาข้าพเจ้าออกไปและฝ่ายเขา
เป็นผู้นำหน้า ข้าพเจ้าก็ต้องถูกฉกกระชาก
ถูกลงถึงเดินตามมันออกไปจนถึงหิ้งโถงห้อง
หนึ่ง ซึ่งอยู่ในบริเวณตัวค่ายใหญ่หลังกลาง
ข้าพเจ้ากวาดกาทหารมาดักโดยรอบ เป็น
ทางสันนิษฐานไต่ว่า คงจะเป็น ที่ ขัง ของ
กองบัญชาการทัพเป็นแน่นอน เมื่อเจ้าผู้คุม
ไต่ให้ข้าพเจ้านั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อ้าย
ควนนายก็เลยเข้าประคองข้าพเจ้า หายไป ครั้น
หนึ่งแต่เป็นครุใหญ่ ๆ ที่เคียว จึงมีทหาร
สพายกายทั้งสองข้างเดินเป็นสองแถวออกมา
จากประตูข้างละบานและหยุดยืนอยู่แถวละ ๓๐
คน โดยหันหน้าเข้าหากัน แล้วต่อมาก็
ถึงนายทหารยศต่าง ๆ หมู่นั้น ประมาณ
๓๐ คนเศษ ออกมานั่งลงคืบพบนซึ่ง ไต่ไล่
สัณฑ์ไว้แล้วตามลำดับชั้นยศ คนหนึ่งเดิน
ตรงเข้าไปนั่งลงบนตั่งอัน เค็มไป ด้วย เครื่อง

“ท่านเคยปฏิบัติมาอย่างไร? ก็คง ตาม

“ถึงกระนั้นถ้า ถ้าท่านวิพากษ์วิจารณ์
ยอมอยู่ด้วยกับข้าพเจ้า โดยน้ำใสใจจริง
อันบริสุทธิ์ และไม่จำเป็นต้องทำความ
ชอบเสียก่อน ข้าพเจ้าจะมีอกแฉะไปกว่า

ทูลพระเจ้ายักษ์ว่า “ให้ทั้งท่านเป็นราชบุรุษ
บุญธรรม ท่านจะพอให้หรือไม่?”

ข้าพเจ้าหัวเราะแล้วตอบว่า “แต่
ข้าพเจ้าก็คงได้ชื่อว่า อ้ายขณดาชชาติ
แน่ละ!”

“อันการทั้งนี้ ก็เคยมีตัวอย่างมาแล้ว
โบราณกาล ที่ข้าท้าวในระหว่างประเทศ
ไปอาสาศมกัการาชากรด้วย พระเจ้าแผ่นดิน
ต่างชาติ เพื่อโชคแลความ ข้าพเจ้า
ไม่เห็นว่ามีคนจะเป็นการนำอ้าย ขณดา ชะ
ไหนเลย ก็ตัวท่านจะมากล่าวศัทธิทอนเสีย
ก็คงทำไม่ได้?”

“ท่านนายทหาร!” ข้าพเจ้าผู้คลุก
คลานด้วยอุทธรณ์ว่า “ท่านจะเป็น
ใครก็ตาม ท่านจะชยคนหรือ สัปคนให้
เป็นท้าวหรือสัตว์เคี้ยวเอื้องก็ได้ ด้วยอำนาจ
อย่างใด ๆ ก็ตาม แต่ท่านอย่าคาดหน้าคน
อย่างเช่นข้าพเจ้า ให้เมื่อยปากเสียเปล่า
เลย ข้าพเจ้า สมิท จะ ยอมตาย มากกว่า
ที่จะยอมเป็นอ้ายขณดา!” ข้าพเจ้าพูดแล้ว
ก็หันหลังให้เสีย เพราะไม่อยากฟังอีก
ต่อไป

“เฮ้เด็ก! เมื่อเวลาท่านยังไม่เต็ม
ใจ ข้าพเจ้าจะยอมให้ท่านไปนอนครัดตรอง
กุสั ๓ วันก่อน ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่าน

คงจะสามารถมองเห็นว่า คำพูด ของ ข้าพเจ้า
มีค่าเพียงไร?”

ข้าพเจ้าเหลียวกลับไปดู ด้วยความ
หมั่นได้ เห็นเขากำลังลุกขึ้นจากที่นั่งและ
หันไปสั่งกับนายทหารผู้มียศคนหนึ่งว่า

“จงเอาตัวเขาไปไว้ ที่ค่ายทิมเล็ก ไม่
ต้องผูกมัด ให้ แต่ ทหาร รักษายู โดย รอย
เท่านั้น”

ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็หันมามองดูข้าพเจ้าอยู่
ครู่หนึ่ง จึงเข้าประตูไปพร้อมกับนายแล
พลทหารทั้งหมด คงเหลืออยู่แต่ผู้รับคำสั่ง
คนเดียวเท่านั้น

ต่อไป ข้าพเจ้าก็รู้สึกได้ว่าได้รับความสบาย
ใจ จนผิดใจว่าธรรมดากล่าวคือ การกิน
การนอนไม่ต้องนอนทรมานใจถึงสิ่งใด ๆ ทั้ง
หมด แท้จริงพระดาไม่ถูก มีหน้าผากเหมือน
ว่ามีเป็นภาระใด ๆ อย่างยิ่งใหญ่อะไรด้วยซ้ำ
ไป จะไปไหนมาไหนก็ได้ ถ้าไม่เกินกว่า
เขตยามรักษาการณ์ มีทนายคอยรับใช้
ปฏิบัติอยู่ทุกเมื่อเชยวัน และอนึ่งยังเป็นท
พระทนต์อยู่ในใจได้อย่างหนึ่งก็คือ ไม่มี
ใครจะมาล่วงละเมิดกระทำตนให้เป็นทนาย
หยาบ ชี้นาคราชว่า ข้าพเจ้าเป็นเชลยศึก
หรือ แสวง ทำทาง แล พุทธการระบอบที่เทียบ
เปรียบเปรียบ เพื่อยะสื่อให้เห็นว่า เขาทั้ง

หลายจะมีรังวางไข่เย็บเข้าไว้ กับแทน
ที่จะมียอดสังคายน์ ในถ้ำที่ใดก็ตามอยู่
ในหมู่สัตว์ทั้งหมื่นแสนนั้น ก็กลยได้เห็น
แต่เขา เป็นผี ที่คอยเคาะพ่นยัดยอ แล ยำเยง
เกรงกลัวอยู่ทั่วไป ในคืนที่ทำงานซักยี่เจ้า
ข้ากษัตริย์เป็นอันดี

จริงอยู่, อันสมมุติเหล่านี้ มันย่อมจะเป็น
น่ายอมหัวใจในหมู่สายศาสนา ให้เห็นไปว่า
เป็นของควรสรรเสริญได้ เพราะความ
มรเมอเมา ก็โดนเล่าซ้ำพเจ้าเป็นอัน
เล็ดลอดของวิรูป ได้ถูกขบข้อมมาด้วย
ยศศักดิ์ ศฤงฆาร บิรวาร คำทาส ชายหญิง
ถึงสี่ชั่วอายุคนแล้ว จะไม่รู้สึกอับอายใน
กามารมย์สมมุติยศเหล่านั้น เสีย บ้าง ที่เคียว
หรือ? โอ! ยิ่งก่อน, ยิ่งก่อน!! ท่าน
สหายทั้งหลายเอ๋ย — ข้าพเจ้ารู้ดีที่เคียวว่า
อัน การ ทั้ง นั้น ย่อม อย่าง ล้าลึก ของสัตว์
เพื่อ ละ ออ ข้าพเจ้า ไว้ สันตะพานใช้ดอก
แต่ก็ช่างเถิด เขาจะท้ออย่างไร? นั่น,
มันเป็นธนะของเขาต่างหาก ส่วน ธนะ ของ
ข้าพเจ้าก็ คงจะคงมั่นคงอยู่ในความซื่อสัตย์
กตัญญูตาคู่ต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์
เท่านั้น เป็น พอ ภายนี้ ยท ทั้ง กล่าว ว่า
เสียสละยอมเสียสละย์ นั่นเป็นของควรสรร
ยศแล้ว ลำห้วย คน อย่าง เช่นข้าพเจ้า

ทำอย่างไร เสีย ข้าพเจ้า ก็ เป็น หลงลืม ไม่ ได้
เป็นอันขาด

คืนวันที่สาม ของวันที่ถูกจับเป็นเชลย
ตกในคืนเดือนมืด เพราะเป็นข้างแรม ข้า

พเจ้ายังไม่ได้อภัย กำลังนอนเล่นอยู่บน
เตียงแต่คนเคียวในที่พัก มีคนโกสเคียว

ได้ส่งขลุ่ยเสียงหมดแล้ว ให้ ยืนแต่เสียง
เกราะและฆ้องยาม ซึ่งทหารทุกช่องล้อมวง

ขานส่งยามกันเป็นคราว ๆ ภายนอกนั้น
เสียงสังข์ วิเวกวังเวงไป ในขณะนั้นแสง

ตะเกียงได้หวั่น เพราะได้ค่ายได้ถูกไหม้
สิ้นไป ข้าพเจ้าพึ่งพายนอนนิ่งมองเพดานอยู่

ครู่หนึ่งได้ ยืนเสียงยานประตูปะเคาะออก พร้อมกับ
ก็ได้อีกกลิ่นหอม แห่ง สคนธรรพ์ ของ แสงว่า

กลิ่นน้ำมันหอม ได้ ฟัง คลายเข้ามาต้องฉาน
ประสาธข้าพเจ้า อย่างระรื่นชื่นใจ เสียงกระโ

ก้นใดนั้น, ก็มีร่างของคน ๆ หนึ่งซึ่งนั่งส่าย
ไหม และ ตะหวักขยับ สลักสำเนา ชื่น คลม

ศีรษะไว้ งานมองไม่เห็นหน้า โผล่เข้ามา
บนอยู่ เมื่อเขาได้หันไปก็ประตูปะเคาะเสียง

รือแล้ว ก็เดินตรงเข้ามาจนถึงยังบนเตียง
ที่ข้าพเจ้านอน และ เอื้อมมือข้างหนึ่งซึ่งสัน

นิท ๆ มากมายมือข้าพเจ้าไว้ แล้วกระซิบ
พุดกันว่า

“ท่านยังไม่หลับคอกหรือ?”

ข้าพเจ้านั่งลงไปเป็นครู แล้วจึงทอดชอก
มาได้ ด้วยอาการอันละล้าละลักเต็มทนว่า
“เปล่า! นี่ท่านเป็นใคร?” แล้วข้าพเจ้าก็
ลุกขึ้นนั่ง ออกจะรู้สึกใจเค้นคุม ๆ ชอบกล
“ฉันชื่อกิ่งฟ้าพาทย์” เขาว่าแล้วก็
เปลี่ยนผ้าออกจากศีรษะ และขมกขข้าพเจ้า
อย่างอ่อนหวาน พลันข้าพเจ้าก็จำได้ทีเดียว
ว่า เป็นคน ๆ เกือบกันกับคนที่ได้พยายาม
เกลี้ยกล่อม ข้าพเจ้า เมื่อเย็นวันนั้น ซึ่ง
ข้าพเจ้ามิทรงลงมาเป็นขลุ่ยทั้งแท่ง แต่ที่
แท้ก็ กลับกลายมาเป็นสตรีที่ทรงโฉมวิไล
แพรวพราวตา อย่าง ไม่ใช่เล่น ลูกป่านนี้เขี้ยว
ตอกหรือ เอ! นี่จะมาเดินแค้นหมากรุกกับ
ข้าพเจ้าอีกทำไมหนอ? “ท่านจำฉันได้
ไหม?” หล่อนถามค่อ พร้อมกับทำอาการ
ก้มหน้าเอียงตา

“ได้จ้ะ!” ข้าพเจ้ารีบตอบอย่างปาก
สั้น ๆ “หล่อนคือนายทหารคนที่ใส่ข้างแวง
ข้างขวาที่ฉันขอลม และเป็นคนที่เคยกันกับที่
ขอให้ฉันสมัครเข้าร่วมราชการอยู่ด้วยใช่ไหม?”
นั่งกันไปครู่หนึ่ง แล้วหล่อนจึงลุกขึ้น
อย่างตะกุกตะกักว่า “ท่านรักฉันไหม?”

“คุณพระ! ข้าพเจ้าวิ่งออกมา ด้วย
ความตกกระใจ จนต้องสควขึ้นชนโดยพลัน
“นี่หมายความว่าอย่างไรกันแม่คุณ!” ข้า

พเจ้าถามออกไปลอย ๆ

“หมายความว่าฉันรักท่าน จึงตั้งใจจะ
เกลี้ยกล่อมเอาท่านไว้ แล้วสู้ส่าห้ทนอาย
เข้ามาฟังคำตบของ ท่านถึงขั้น ว่าหัวใจของ
ท่านจะเหมือนกับของฉันไหม?” หล่อน
พูดพลางเอามือขี้นมผ้าห่มเล่นพลาง ด้วย
ความขวยเขินใจ

“ตอบยากจ้ะ! อย่าให้ฉันตอบเลย”
ข้าพเจ้าฉันขมกขอย่างขมกขอย่างขมกข เพื่อไม่ให้
เสียเกียรติ

“ทำไม? ฉันไม่สมกับท่านคอกหรือ?
ฉันมีฐานะเป็นถึงพระบุตร ของพระเจ้าแผ่นดิน
หงสาวดี แต่มารดาของฉันเป็นเชื้อพระวงศ์
พม่า ในตำแหน่ง แม่ทัพวัง เมือง มังจาโรกะ
แซห่วน ซึ่ง ปรวชัย แก่ ออกญาเวลาโหม นั้น
คือพระเชษฐาของฉัน”

“ขอประทานโทษเจ้าหญิง” ข้าพเจ้า
แกล้งทำเป็นระคนเข่าลงไหว้ แต่เธอรีบลุก
มายกขมือไว้ “หม่อมฉันฟังทราบว่า”
ข้าพเจ้าพูดต่อ “ท่าน คือใคร เกือบนี้เอง
หม่อมฉันมิกล้าเสียเปล่า แต่ทำได้รู้จักที่สูง
ที่ต่ำไม่ ของใจที่ทรงอภัยโทษกับหม่อมฉัน
เสียด้วยเถิด”

“ฉันไม่ได้ มาให้ท่าน ขอโทษ” เธอ
สรวนขิก ๆ “ท่านไม่ต้องพูดให้มากมาย

ความไปบอก นั้นแน่, ท่านคงระลึกได้ว่า
ในคราวที่ ท่านไปค่อมวยชนะครุทั้งเก้า
นั้นคนหนึ่งซึ่งโคค่อมวยในฉากมัล แล้วสัก
ชอยผลอมท่านมาแต่ครั้งกระนั้น ครั้นครั้ง
โคค่อมวยมา จึงใคร่ที่จะแสดงความจริงใจ
ซึ่งมอยอย่างใด ให้แก่ท่านฟัง เพื่หระขอ
ฟังคำค่อม ของท่านบ้าง เหตุใด ท่านจึงมี
หัวใจแข็งกระด้างถึงเพียงนี้? ท่านนาย
ทหารเอกแห่งกรุงศรีอยุธยา! เจอรัชช
ด้วยเสียชัณนี้

ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวคน ท่านสหายทั้ง
หลายเอ๋ย! ใครยังเคยได้ ประสพพบเห็น
ผู้หญิงเทียวเกี้ยวผู้ชาย เหมือนเจ้าหญิงพม่า
ผู้นี้มาบ้าง? มั่นนำสาวทอยูนักรัหรือ? แม่
คนสรวล อันรูปและน้ำใจมันช่างต่างกันถึง
ดินแลฟ้า ข้าพเจ้าเป็นชายเสียชกยังค่อม
พยายาม เลือกเฟิ่น มาจนอายุ ถึงยี่สิบแล้ว
ไฉน แม่ มหาจำเว็จ จึงไม่คิดว่าค่อม ของคน
เสียยังเลย? ฟังสำเนียงค่อมที่พูด นัยก็ว่า
ถ้าจะหักค่อมอกากันข้าพเจ้าเขาเป็นผิวเสียโค
แล้ว ก็เป็นโคสดาปนาให้ข้าพเจ้าเป็น มัง
สุเห็นยกเสียดะยักันแล้ว นำข้าใจนักร เออ!
ออกรำคาญใจจริง

แต่เพื่อที่จะค่อมทางไม่ให้งอกเป็นกัษัน
แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงสร้างทำเป็นยี่มยี่ม

อย่างไรก็ดี แต่ขอปากขอตัวให้รอดักสิน
ไทก่อนอีกสัก ๓ วันจึงจะตอบได้ ซึ่งเขา
หรือเอ็งก็ไ้ - ได้สำแดงความทนเค้นในผล
ชัยชำนะแห่งความรักของตน จนปากฏออก
มานอกหน้า กัษันที่ระลอกลาไป โคหั้น
มาจึงมองข้าพเจ้า ด้วยดวงตาอันหวานฉ่ำ
พิลึกกึกกือ มีอาการทำอุระสท่อนถอนวันท
ใจ เพราะอาลัยในสวัสดิ์อย่างแรงกล้า นำ
ระชวนให้ข้าพเจ้าคิดไปว่า ทำไม ทนอ?
ข้าพเจ้าจึงไม่ทำเครื่องหลมายแห่งพิศมพิสวาท
ไว้ให้ปรากฏ เป็นลัทธิขยานไมตรี ย่าง
แต่ มัน เป็น วาสนา ของ ข้าพเจ้าเองในขณะนั้น
ที่มีวิมลคมความหอมฉุน ของเบี่ยงวัก ที่ขวาง
ของเอ็งไป ถ้าจะจะเป็นไ้ ก็นั้นถึงหาก
ว่าทางมันเป็นทำอยู่ก็ แต่ข้าพเจ้าก็มีไ้
รวบกายเอ็งไว้ ตั้งคัวเอกในเรือนอื่น ๆ ยิ่ง
กว่านั้น ข้าพเจ้าก็ทำอาการวิหิตหลายสาย
เนตรเอเลียดโดยพลันด้วย เมื่อเอ็งเห็นว่า
ข้าพเจ้านิ่ง เอ็งก็ลุกขึ้นยืนด้วยพระธากว
อันฉีกคาค แล คำนั้น ออกไป ข้าพเจ้า
จำใจเกินไปส่งเพียงประตูล้วนก็ กลับมานอน
อยู่ยังที่เดิม รู้สึกขบขันใจแทบจะคากชัก
วันหนึ่งล่วงไป สองวันล่วงแล้ว ตกเข้า
ถึงวันสามแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังเป็นข้าพเจ้าอยู่
โดยไม ย่อม คัดสินใจ เป็น ราชบุตรเขย ของ

ลัทธิชาติ วันนั้น เมื่อกินข้าวอิ่มแล้ว
ตกเพลากลางคืน ข้าพเจ้ารู้สึกกลุ่มโหม
อันมาก จึงลุกขึ้นไปเปิดหน้าต่างออกชื่นชม
ดาวเคือนเล่น เพื่อดูให้เพลิกเพลิน ข้า
พเจ้า เพิ่งพิจารณาต สดงามไปทางเบื้องหน้า
อุยคุรหนึ่ง ทั่วความคึกคึกอันอย่างรอบ
พันแปด พลันความรู้สึกอันหนึ่ง เพ
ใคร่ที่จะเป็นอิสรภาพ ทั่วผ่านขึ้นมาสู่สมอง
ข้าพเจ้าทันที จึงกลับหลังหันเข้ามานั่งลงยัง
บนเตียงนอน ปล่อยให้ วิถีประสาทคิดค้น
สนในนัก เพื่อดูหาหนทางที่จะไป อัน
ทางบ้านหน้าของที่พักนั้น มีกองรักษาการณ
ตั้งชุมมอยู่หนาแน่น สองด้านข้างๆ และ
ทางหลังเป็นยามตรวจ เขาเดินเป็นคู่คึก
คึกกันอยู่เสมอ มีทางที่ข้าพเจ้าจะออกไป
ได้จริง ๆ ก็ทางด้านหลัง เพราะเต็มไปด้วย
ด้วยกอไม้ปกคลุมอยู่เป็นพุ่มมิด พอรุ่ง
ทางหลังคาคนยามได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึง
ลุกขึ้นไปกับตะเกียงสับ และถือแจวแ่งตัว
อยู่ในที่มืด ครั้นเสร็จแล้วก็นำตัวต่าง
เลาะลงไปถึงดิน พอขึ้นได้เรียบร้อยแล้ว ทหาร
ยามก็เดินมาตรวจกัน อยู่ที่ข้างๆ ตัวข้าพเจ้า
ซึ่ง ข้าพเจ้า ต้อง นอน พังพาย ลง กับ กอหญ้า
อย่างเหยียดยาว และแทบจะไม่อยากหายใจ
ด้วย แต่พอ มีน กลับ หันหลัง เดิน ค่อยไป

ข้าพเจ้าก็ตั้งคณคลานข้าง หมอบข้าง อย่าง
งเลื้อยไปตามกอหญ้า สดสนระลึบายยิ่ง
เมื่อพ้นทางเดินก็เข้าเงามืดของทิวไม้ เป็น
โอกาสให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นไปได้ และก็ต้อง
เริ่มเขาลัดเลาะแฉ่งเงาต่อไป ข้าพเจ้าต้อง
วิ่งข้างคืบข้าง โขยต้องใช้ความระแวดระวัง
เป็นที่สุด ความพบนั่นได้กลั่นจนกระทั่งไปด้วย
เร็ววณนามไม้ ได้ ตัวถูกเท้า แล เกยวเสื่อ
กางเกงฉีกขาดไปทุก ๆ ฝักอย่าง ข้างครึ่ง
ถึงกับต้องหยุดปลกและถอนหนาม ซึ่งมี
ได้คำแลเกยพินเอา พร้อม กับ เลือดได้แฉ
ฉาดไม่มื่ออยู่เสมอๆ ครั้นพ้นวิบากกรรม
มาได้ ทันทีถึงที่วายน้อยหนึ่ง อาศัย
ที่อากาศมืดมัว เกยจะเท่ากยบนหลังคา
อยู่ก็ไม่ได้ จึงมีได้สังเกตเห็นตาม้าคาเรือ
ว่าชาติได้กระทำอะไรไว้ที่ไหนบ้าง ? เท้า
ขวาของข้าพเจ้าได้ก้าวลงล่างไปถูกอะไร
เขาสั่งหนึ่งก็ไม่ทราบ ? เพราะมองไม่เห็น
แต่ในขณะนั้นก็ได้ขึ้นเสียง พย! ขึ้นข้างๆ
ตัว พร้อมๆ ได้มีอะไรสิ่งหนึ่ง ? ได้มา
รวบเอาข้อเท้าทั้งสอง ของ ข้าพเจ้าไว้จน แน่น
แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า ตัวของข้าพเจ้าเอง
ได้หิวลอยขึ้นไปบนอากาศ เหมือนกับได้
ถูกโยนแฉ่งไปแฉ่งมาคล้ายกับซึ่งตัวนั้น
ใน ขณะ ที่ได้ ถูกจับ ข้อเท้าลอย ขึ้นไปนั้น

ข้าพเจ้าจะไต่พลั้งย่างร้องให้ ใครช่วยออกไป เพราะความตกใจยังหรือไม่นั้น ก็ไม่ทราบได้ แต่จำได้ว่า ข้าพเจ้าได้ร้องโวยฮินจนเต็มเสียงนั้นขึ้นครึ่งหนึ่ง และอย่างนั้นก็รู้สึกเสียวว๊ว ทั้งนี้เป็นด้วยเพราะเหตุอะไร? ก็แล้วแต่ท่านทั้งหลายจะสันนิษฐานเอาเองเถิด ถ้าท่านมาถูกรับแหวนเอาศีรษะห้อยอย่างข้าพเจ้านั้น

ข้าพเจ้าก็น่าสงสัยด้วย ซึ่งแล้วแต่จะให้มันพ้นจากการทรมานไต่ทางใด? ข้าพเจ้าไม่ได้นั่งนอนไฉนเลย แต่ผลที่จะไต่รบกวนก็ถูกมันแกว่งพ่นกชนทุกครั้งทีข้าพเจ้าขยับตัวจนรู้สึก เจ็บปวดที่ ตรงรอยถูกรบกวนที่ข้อเท้าอย่างเต็มทนแล้ว ไม่รู้ว่าเรอนยมนอนอยู่ที่ตรงไหน? กลุ้มใจแทบจะคลั่งเป็นบ้า โทษตัวแล้ว โทษตัวแล้ว ที่เรากล้วยศีรษะขึ้นมาแก่ตรงรอยรบกวน แต่มันก็เหลวทีเพ ในที่สุดลงทอดอาลัย จะรอคอยความตายอยู่แล้ว ขณะนั้น ก็ได้ยินเสียงสวบ ๆ เหมือนกลองถูกอะไร? เขี่ยขยับ มาทางข้างหลัง แล้วจึงงอไปครึ่งหนึ่ง จึงได้ยินเสียงของคน ๆ หนึ่ง เป็นภาษาทวายกระซิบพกกับข้าพเจ้าหัว ๆ แต่แล้ว ๆ อธิษฐานกันว่า

“ท่านผู้กล้าหาญ! ท่านอย่ากินจะเกิดอันตราย”

“ใคร?” ข้าพเจ้าก็โวยถามชื่อ

“สหายของท่านผู้หนึ่ง ที่ค่ายเขากำลัง ค้นหาตัวท่านอยู่แล้ว ท่านจะว่าอย่างไร?” เขาตอบ

“ถ้าท่านเป็นมิตร ท่านควรช่วยข้าพเจ้าด้วยสิ!”

“ท่านคงให้สัญญาแก่ข้าพเจ้าก่อน ว่าท่าน จะไม่ ทำอันตรายแก่เชลย คนที่ท่านมาลอบพาเอาไป”

“พ่อเมืองทวายใช่ใหม?”

“นั่นถูกแล้ว! น้องสาวของข้าพเจ้าจะชอบใจท่านเป็นอันมาก”

“ใครกันน้องสาวของท่าน เป็นใครกัน ข้าพเจ้ายังไม่รู้จัก?”

“เธอ... ผู้ซึ่งเขาแหวนพเก้าแลกประคำ พกคุณของท่านไป”

“อ้อ! ข้าพเจ้านึกออกแล้ว สุภาพสตรีคนที่ข้าพเจ้าช่วยชีวิตไว้ ณที่ลานพระแท่นชยชิตอง เขาได้ข้าพเจ้ากระหม่อมไว้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรแก่พ่อเมืองให้เป็นที่รำคาญใจเลยจนบัดนี้”

“แล้วอีกอย่างหนึ่ง...” เขานิ่งเสียไม่พูดต่อ

“อะไร พก ออกมาสิ? ข้าพเจ้า เวียนศีรษะเต็มทีแล้ว ได้โปรดช่วยเร็ว ๆ หน่อย

เถอะ!”

“ท่านจะต้องไม่ยอมเป็นราชบุตรบุญธรรม
พระเจ้าหงสาวดี”

“อ้อ! นั่นแน่นอน ถ้าข้าพเจ้ายอม
ข้าพเจ้าก็คงจะไม่หนีมาถูกแขวนอยู่อย่างนี้”

“ประเดี๋ยวนี้ ประชาชนชาติทวาย ได้
รู้สึกความผิด ซึ่งได้กระทำตนเป็นราชสัตรู
แก่กรุงศรีอยุธยาแล้ว!”

“ก็แล้ว ข้าพเจ้ายินดีด้วย”

“ท่านจงสัญญาว่า ท่านจะเป็นผู้ไปชัก
ชวนแก่ท่านแม่ทัพไทย เพื่อไม่ให้จับเอา
พ่อเมือง และครอบครัวไปทำโทษ”

“แล้วข้าพเจ้า จะได้รับประโยชน์อะไร?
คอยแทนแก่ราชการ ของ พระผู้เป็นเจ้าย่าง ?
ในการนี้”

“ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพเมืองทวาย จะดี
กระหนาบกองทัพนมาแทนความผิดให้”

“เฮ้! ถ้าท่านเป็นสภาพบุรุษ มันคง
กลัววาระสัจจะ ข้าพเจ้าก็จะสัญญาให้ว่า
จะไม่ให้ พ่อเมือง และครอบครัว ถูกทำโทษได้
เลยเป็นอันขาด”

“และ ท่านไม่รัก เจ้าหญิง กิ่งฟ้าพหุสมัย
หรือ?” เลี้ยงเจ้าหัวเราะคิก ๆ

“อนิจา - ขอพระรัตนไตรจงเป็นพยาน
แก่คำพูดของข้าพเจ้าเถิด!”

“ขอใจ ๆ ท่านผู้กล้าหาญ ท่านอย่า
เสียใจเลย ข้าพเจ้าเชื่อถ้อยท่าน!” เลี้ยง
พมพ้ออยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าฟังรู้ว่าเขา
คงมาด้วยกันหลายคน แล้วรู้สึกกลัวตัวของ

ข้าพเจ้าถูกห้อยขึ้นห้อยลงยวบ ๆ ไม่ช้า
ก็เหมือน สิ่ง ที่มันห้อยเอาข้าพเจ้า ออขึ้น
ได้ โยน ตาลลงมาทุก ๆ ที่ เหนือที่สัดมือ
ข้าพเจ้าตกจนได้แล้ว สิ่งที่มีก็เท่านั้นก็
อันตราย หายไป เลี้ยง ชาย คน ที่ พก กบ

ข้าพเจ้าหัวเราะที่ ๆ อยู่ในลำคอ สด ๆ เข้า
มายืนเผชิญอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ช่างรู้สึกขอยใจเขาเสียจนกระไร อันธรรม

นิยมของทวาย จะไม่ผิดไปกว่า กาวกอครัก
ซึ่งเป็นประเพณี ที่นิยมใช้กัน อยู่ในหมู่ชนชั้น
สูง ว่าเป็นการระอับเรี่ยรายในระหว่างมิตร
ต่อมิตร ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงตรงเข้ากอดเอา
เขาไว้ พร้อมกับได้พรวดขอยบุญขอยคุณ

เขาเกือบจะดวงด้วยพมพที่เกือบ ข้าพเจ้า
อยากจะทำลายโดยไม่คิดอื่นหากิน คือถ้าจะ
พดกันถึงความหอมในรสชาติของแย่งรำ และ
น้ำมันปรุงเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าขอยอมยกนิ้ว

ให้แก่ท่านแม่ทัพทวายเป็นอันโยนแคง เจ้า
หญิงกิ่งฟ้าพหุสมัย ข้าพเจ้าเคยได้กล่าวมา
แล้วว่าหอมมันก็หอมหนักก็จริง แต่ถ้าเอา
ความหอมของท่านแม่ทัพพมพนี้ไปเปรียบ

แล้ว จะต้องทำกันยาวสามอาทิตย์ทีเดียว
สหายในทีมักชอบข้าพเจ้า คงจะตกใจกันนิด
หน่อยๆ จึงรีบออกตัวออกจะสิ้นไป ในขณะที่
ที่ข้าพเจ้ายังรักกายเขาให้กระซิบเข้ามาหาตัว
ข้าพเจ้าอยู่ และค่อยๆ และเมื่อข้าพเจ้าออก
ด้วยความสุภาพเรียบร้อย หลางก็กระซิบ
พูดเตือนให้ข้าพเจ้ารีบหันต่อไป ในขณะที่
ข้าพเจ้ายกหูฟังตามเขาไปด้วยกันนั้น ได้
มีโอกาสได้ถามเขา ถึงสิ่งที่มีความสำคัญ
ข้าพเจ้าอยู่เมื่อคืนนี้ว่าอะไร? ซึ่งเขาหัวเราะ
แล้วก็อธิบายให้ฟังว่า คนไทยมากชอบ
เรียกกันว่า 'แว้วสงคราม' คือผู้ที่จะทำแว้ว
ชนะกัน เขาจึงเลือกหาคนในชาติที่สูงใหญ่
ไม่มีคู่แข่งให้ ได้คนหนึ่ง และไม่ขัดใจ
เขาออกมาจากกองของมัน แล้วก็ใช้ความ
พยายามวิ่งเกลือกิ้งกัน เขาออกให้ รุนหมก
ให้เหลือแต่ลำคันทันนั้น แล้วก็เอาทวายน
ตะกั่วทั้งห้าทำเส้นขึ้นไป มาควมกันเข้า ใช้
ถูกทวายนช็อกขนาดเขื่อง จนแน่นเย็นอันเคียว
กัน แต่น้ำมันขางไว้ให้ รุนหมก เพื่อเพิ่ม
ความเหนียวให้ยิ่งขึ้น เมื่อได้เอาผงไว้จน
แห้งก็แล้ว จึงเอาไปผูกเข้าที่ปลายคันไถนั้น
กันหลาย ๆ คนด้วยกัน ช่วยกันวิ่งให้มัน
ไถมันลงมา ส่วนทางปลายทวายนนั้นทำเป็น
ห่วงไว้ ใช้ไม้คันหนึ่ง ทำเป็นไก ชักอยู่

เมื่อคนหรือสัตว์ ซึ่งไม่เลือกว่ามีหรือไม่มี
ทวายน ตลอดจนเสื้อแลข้างตัวเล็ก ๆ อ้าย
แว้วสงครามนั้น ก็รักยเอาไว้ไว้ด้วยความ
แม่นยำเสมอ ทั้งยังไม่เคยปรากฏว่า ผู้
ถูกมันรักเอาไว้แล้ว จะหลุดหนีไปได้สักครั้ง
และเจ้าสิ่งพระคุณ ในกองทัพพม่าได้ทำให้
อยู่เกลื่อนกลาด ตั้งแต่พ่อแม่ของทวายนได้ถูก
ข้าพเจ้าลักพาเอาไปแล้ว เพื่อยोगกันมิให้
ไทยลอบเข้ามาจับกุมใครได้อีก

ครั้นออกมาถึงนอกกระเนียดค่าย ไทย
ไม่มีใครทักทายน่าสงสัย เพราะยามรักษา
เกาะเข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกัน ฉะนั้นมี
ทหารทวายนคนหนึ่ง จึงยังเห็นน้ำมือขบ
ข้าพเจ้าอยู่ พลันความอยากใคร่ที่จะเห็นหน้า
หน้าตาสหายใหม่ ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลือข้าพเจ้า
ครั้งนี้ คือใคร? และแก่ได้สักคราวไร?
ครั้นว่า จะขอเอาตัวเขาซึ่ง ๆ มัน ก็จะมีวิธี
สรวลพรวนไป คำนึงทางที่ก็ คือจะต้อง
แกล้งทำเป็นอุบายจะระแหมะ ข้าพเจ้าคิด
ได้ดังนี้แล้ว ก็สร้างทำเป็นสวดเขาอะไร
เข้าสวดหนึ่ง ในขณะที่กำลังเดินอยู่ด้วยกัน
ตัวนั้นชักเข้าไปทางหน้า และล้มลงอย่างหมด
หลัก พร้อมกับได้เอาซากหินเหล็กไฟออก
มาจากกระเป๋ากุมลืออยู่แล้ว เอาจาก
หลุมของข้าพเจ้าอย่างง่ายดาย ได้วิธีเงิน

ฝึกว่าผู้ชายทั่วไปจะร้องกันนั้น และใน
ทันใดนั้นก็ได้กระโจนเข้ามาจับเอา ต้นแขน
ข้าพเจ้า เพื่อ พยายามจะให้ ลูกชาย พอสักครู่
ขึ้นเข้าขึ้นตั้งตัวขึ้น โดยอาศัยเขาเป็นหลัก
ข้าพเจ้าก็เอาเหล็กฟาดหินเป็นประกายลวดลาย
ขึ้น สหายของข้าพเจ้าก็โหวกเหิมเหมือนกัน
ได้โยนหน้าหินไปเสียโดยพลัน แต่ไม่ทัน
เสียแล้ว ข้าพเจ้าจำได้คำว่าเขาคือใคร ?
เขาคือคนคือเป็นคนเดียวกันกับนายทหารพม่า
ที่ ชี คอซัง ตัวทมิฬเอง วงรัดข้าพเจ้า พามา
ให้รอดจากข้างเหยียบย่ำตายนั้นเอง แต่ใน
ขณะนั้นเป็นระยะใกล้กัน ข้าพเจ้าจึงได้ความ
รู้ เป็น พิเศษ ใน เรื่อง แอ่งกาย ของเขาได้ อีก
อย่างหนึ่ง ซึ่งเมื่อคราวก่อนข้าพเจ้าคงจะ
ไม่ได้สังเกตให้ถึงวัน นั้นเอง สิ่งนั้น คือ
ประคำพุทธคุณของข้าพเจ้าเอง เขาใช้สรวม
คอบอยู่ โดยข้าพเจ้าจำได้อย่างแม่นยำทีเดียว
ชรอย ว่า เขา คง จะเป็น คนเดียวกัน กับ คนที่

องนามไป พยัค เมืองทวายนั้นเอง หน้าตา
ช่างสรวทวยนิกหนา ทำเป็นเล่นไปหัวใจ
ข้าพเจ้าชักถอนแหว่ง เมื่อบรรลุไปดังนี้
สาวของเขาขึ้นมาได้ อนิจจาเอ๋ย! วาสนา
หนอ !! เมื่อไรเล่า เรา จึง จะได้ พยัค กันอีก
สักครั้ง ?

เพื่อที่จะไม่ให้เสียเกียรติ ว่าข้าพเจ้าทำ
อุบายลอบยักหน้าเขา จึงทำเป็นแกล้งเข้า
ชุดให้ลูกขึ้นเป็นเปลวเพลิงแล้ว ก็เอา เทียบ
ส่องดูยัก ๆ ข้าพเจ้าหกล้ม และข้าพเจ้า
ก็ทำเป็นบ่นพึมพำกลบเนื้อความเสีย เสรี
แล้วเมื่อใดคืนแะเวลาใดก็ค้ำย่มานกันเป็น
ที่เรียบร้อยดีแล้ว ข้าพเจ้าก็ลาเขาไปขึ้นมา
ที่ทหารถอยคอบอยู่ เมื่อได้ขอยุบยอชอบคุณ
เขา อีก ครั้ง หนึ่ง ความ ธรรมดา เนียม เสรี แล้ว
ข้าพเจ้าก็กระแทกโกธรณ ปลอ่ยให้มัวว้างหือ
กลบไปยิ่งกว่าไทย.

(เดือนหน้าจะเล่าถึงนายหม่ววัญ มีเหตุต้องถึงร้องไห้เป็นครั้งแรกในชีวิต)

นิราศลครี

โดย

“อร่าม”

๐ นิราศเรื่องเลิกละเจ้าพระยา

ถึงคราวกรรมจำต้องเข้าวัดวา รัชศีลาลัง
ปลายสาปเมวีย โอ้ออกเอยเคยคลอพนอนอิง
อยู่ร่วมห้องมีเคยห่างไปข้างไหน กลิ่นยัง
หวดหอมอยชนใจ โอ้อาลัยลครีศรีไซศา
ถึงแสนรักก็ของหักเส่นพันช คลออุสสุกสัน
วันพระพระยา สละเจ้าเข้าวัดกัวยศรัทธา
ระกัมหน้าลือลิลโคยยินดี “ขอชวนวากย์
ฝากเธอเสมอจิตต์ เมื่อว่างก็จะได้ช้าน
แทนสารศรี แก้งวงเหงานางฝั่งน้ำ เพ็ชร
บุรีริมมหาชลาลัย โอ้อาลัยนั้นจะพลัน
ห่าง ต้องอ้างว้างปลื้มจิตพิศมัย พ้อยู่กรุง
เกรียบบรรพมหาราช ะตามไปเกรงจิตต์
ท่านบิศา”

วันเพ็ญเย็นเอนแค้นแยกแแตกลมอับ พโยม

พยับมีคมวิ ท้วเวหา จนสู่สายไร แสงพระ
สุริยา ไควเวลาเข้าวัดกันมีศการ ทบิยเคือง
แบบแนบเนอเลื้อยประกอย ตามระบอบเคือง
หมายฝ่ายทหาร จักอุปเทียชคอกไม้มา
ใส่พาน หักดีประสานกอดประทัยไว้กัยทรง
กระสันเลี้ยวเหลียวแลแม่ลือว กับเล็ดไซศา
สองข้าหลวง ไมคาลิงนอนนิ่งในวังรวง
กังระวังรัลเฑท เรียบลา ะลองลั้มชิม
เกียรเลียบลัทธิก ทลวรลัถถึงวันเข้าพระยา
ลักจิตต์คักใจแล้วไคลคลา สุ่มหาอาวาม
คามจำนง.
ขึ้นศาลาลอกแคบแบบเควพ หักดีประ
ยเบญจางค์หว่างชนง ระลัถ ถึง คุณพระ
พุทธองค์ ทั้งธรรมสงฆ์ทรงศีลอิณญาณ
เขาเทียนรุคแล้วมีกัทลัถกัถว มะโนแน่ว

น้อมจิตอธิษฐาน ขอเดชพระศาสดาจารย์
 เนาณิพานเมืองพาราณสี อัญชลิมสมญา
 ข้าร่วม ชายสยามชาวเหนือ สยเชอไซ
 นัยดิอพระพุทธรูปองค์ทองไซ มะโนในปึก
 มั่นตึกสันดาน แม่นตัวข้าเวียนวายยังตาย
 เกิด ถือก่าเหินเภาโลกโคจรสงสาร เป็น
 มนุษย์บุชชนกัณโณตนา ขอประสานพุท
 ศาสน์ทุกชาติไป แม่นเกิดกายขอเป็นชาย
 ชาญฉลาก ผลของบาปพิศุรคิย วงศ์
 รามินทร์ขึ้นปกพคไท ขออย่าไกลบาทยงส์
 พระองค์ราม อันสัศครูม้วยทั้งหลายแหล่
 ึ่งพ่ายแพ้ ท้าวภพสยาม ะการชอล
 ชาติว่างาม คนเกรงขามควมข้อมไม่ค่อกร
 ะกุกเลกขอให้เกิดประเสริฐศักดิ์ ึ่งมี
 หลกมันคงกังสิงขร ขวัญรณพันทวีทั้ง
 ศาคร ไม่เคือครอันลาภยศปรากฏเกียรติ
 อย่ำเหมือนมาทชาคนทีไรวัย ความอาภัพ
 ท่วมหิวจนม้วยเคียว ทั้งทวีปสันสันตนออก
 วนเคียน สลาพลเปลี่ยนแปลงเป็นคนเข็ญ
 ใจ ต้องงาน้งหลังแวงแ่งท่งลือ ไถ
 แด่ชื้อคนชมสมสมย์ แต่กระเข้มนักเภา
 อย่ำร้างไป ต้องจำใจจำแต่ไปคามแกน จะ
 สั้งลือลือสารสมานหม้าย สามีตายครอง
 ทวีปยั้งตั้งแสน กัยาสกเกรงมนุษย์ระ
 ญแกลน จะร่วมเล่นลือชาทั้งธานี กวบ

สมรเส้มนแม่ แก่ เกือบข้า ทั้ง หน้าตา
 สาร์พคะยักส์ อ้วนหม้อคัธวากัยคอกล้วย
 ตามี ทั้งท่งที่พุททาส์นธาลัย อ้วนมาจน
 เพราะกุกส์ไม่เคยสร้าง ึ่ง อ่างว่างยลัม
 จิตพิศมัย ด้วยความเง้งเงียมเส้งยม
 ใจ ไม่เคยใหญ่ หมายรวบ เพราะหอยร่น
 สหายในสมย์นมีเสมอ ไถเคยเจอมากมาย
 ึ่งคายหุ ชอบเง้สัว์ตายร้ายพอกุ กระ
 เข้าอุไโงโรงไฟ ไม่เลือกแคว่ควาว
 แม่แก่ควาวพอ เพียงแต่ขอไถลันพิศมัย
 สั้งแม่ลือลือสารหวานเข้าไ ไปเสียไรเสีย
 กันไม่พวันพวัน พอส้มหวังทั้งจิตพิสวาท
 ลัมสันชาติเหล้ากอกางชื้อชิ่ง เขานินทาข้า
 กัฏ์แกล้งหึ่ง ทำผายผิงวางการเกินข้าม
 คน มีทันทันสันทวีปก็ยัยยอย เพราะ
 เม้นน้อย แอผแผ่ ทัวแห่งหน สั้งสารแต่
 แม่เจ้าสัว์มัวแต่ปวน พอรุณสัว์หนุ่มกัฎ์มฤ
 กัยอนงพิงพระพทเจ้า ึ่งไปรักเกล้า
 ข้าเบองบทวิ เกิดชาติไไไค้คู่ชัว์ จอ
 หล่อนมีความรักกระหนกใน ึ่งแน่วแนแต่
 สัว์คือตัวข้า อย่ำชัว์ช้านอกจิตคึกคึกเหลวไหล
 ะมิช้นชื้อช้นทูกไ อย่ำเหมือนอนในชาตินี้
 กั้มมีมา เมื่อต้นคักทลส์เคี่ยมันช ชัว
 แสนสูกทลรวิกเป็นนั๊กหนา กำลังรุ่นกรณ
 ิว์โลภา ลักขณางามพริ้งทุกสิ่งอัน ะก

ผมเล่าที่สมชก ไครกเกล้า นลาคเล่าสม
 ส่วนกึ่งแล้วสรรพ รุมกยปลกชช เหวววิณ
 ครัวคณิศรทรงของของคณิศร สองแก้ว
 ปลั่งกึ่งมะพร้าวกำลังปลีก นาสนิธแนยวณ
 ขวนตวิธ สองคากลมวระชมมฤคินท
 ประคายนิลน้ำระ อยาประคายทา ทั้งคองท
 องค์เชือกก็อณเณน คลอชแซนสมส่วน ทั้ง
 ข้ายชวา เมื่อยามเผละณีกว่าเธอเทพวิทา
 ลอยนกล่าสู่จังหวัดพิ เวาพันลูกปลุกรัก
 สมกัสมาน จำเนียรกาลปรองก้องไม้หอม
 ศรี ยังกัดแต่แต่งงานการพิธิ ยังเชิญมิ
 อันจะเพนเช่นนิยาย ข้าง ลูกเกณฑ์ ประทำการ
 ทหารวาย เปลี่ยนสภาพเหมือนเขาเหล่า
 สหาย เคย นุ่ง ม่วง สีน้า เงิน เคน กรัก
 กรวย สรวนเลื้อยลายไป ชอพิพิศติ ท แวน
 ทา ต้อง ปลด เชลียง แต่ง เครื่อง ขนิท
 ใหม่ ความ วินัย อนุญาต ปราธนา นุ่ง
 กางเกงงามเกินเจริญตา ทูทรวารุมร่วม
 ไปตามการ นัยเวลามาถึงโคกศรีงคก ทั้ง
 แต่คกมาอยู่หมู่ทหาร วัน หนึ่งไป สำนั
 รัชการ การ ทวารนำเวียงระวังภัย ชดะ
 สุวิณณินของ ระท่างห้องเวทาทอาศรี
 อาทาศกลันหมู่ขึ้นระรินไ ถนนในน้ำพระ
 ลามพระการชก ยังเชิญมสสส สวาท ขิชาศรี
 ข้าง ทั้งพาอาเถกให้เห็นผล หล่อนมากับ

เพื่อนสาวราวสามคน ชีรณนคเณนนำรักษา
 การ ข้าง ร้อง ทัก ตาม คับย ความรัก
 หล่อนเขย่นพิศกรมายลผลทหาร กลัยกลัง
 วราก็เห็นเข้าเป็นมา เนคร ประสาน กัง
 พระแสงมาทรงไ หล่อนกอนช่วยแล้วกัชย
 รัตนคัง แม่เพนหญิงนางตากทำปากใส
 เลียงเขย้าชานประสานไป โอ้กระไรชก
 ทหารแยกพาลพิง ถ้าว,ค,มิกะสุนลัสสอง
 นก จะจับยักลากล้องร้องหมกหวัง รัช
 งานคงไรลันโกยยัง ไม่นิ่งยอมตายอยู่
 อยคน ทั้งแต่ันเลยชากนิวาทัก ถึง
 พยพิศกรก็ไมพพิศยุณผล อันใจหญิงวัง
 เหมือนคาคังน้ำวล รัชล็กคนหาปากผาก
 ขิชา เมื่อยังสัสมทพณนเป็นชัน พอมก
 สันสันทพณนเป็นหมา ยังแต่งพ้อมกรอม
 เข้าเข้าตัวรา แมแต่ทักหล่อนก็ไมอาลัย
 แล ขอไว้วากยผากสยัคแต่กัน เรือง
 นารูปสรวบไม่แบแส ระครองกายเคียว
 คายสทวกแก่ พนอแต่ส่วศรีไชทา เวย
 รัตนคมีชอนนายเสน่ห็นช ระชช ทุก ก็
 แต่วันพระพรรษา อันวันอันชันใจไม่ชอลา
 ระคัมหน้ากอนชั่งสองเลก
 ครันเสีจกจิอิฐานสมภารพม่า เกียน
 พวกเราชยคิลพระชินศรี ข้านี้มเกด้าเกียม
 กิลธิณชลิ กนจับยัดนึ่งทั้งกาลา ชัน

แสดงอา เชาวพเจอนอนหลับเห็นกับตา กลิ่นหัวเพวระโกหก ไม่เอื้ออกเราหนอ
 ชรามำจริงใหม่อยากใครฟัง ไก่ยืนคำ เราเล่าทวาร เล็บในเท้ากระแตกเพวระเกิน
 ชงอ้อออกอก ขึ้นคอกคกเหงะอหยดกหมก การ พระทรงญาณ สรรเพชญ์ รงเมตตา
 หวังใจ ใจก็คกคกพลกระเพยงพริ้ง เรือง ในโอภาศนำกระพาศนิราศน์ คิวรวมใจ
 จำวังขิมไม่เคยเลย สักที นึกถึงภาพใน มาทปรารถนา หวังขอไทยจงไปรทกรณา
 คมวางวางขัญญิต ผู้คุมคักคตมเกยบนไม้ ขอต่านจำสัพพังอย่าหมองใจ มุสคิลสัน
 เพี้ยนมี มิให้ยวณบงกว่าอุงคลี โอ พลับแล้วขัลล กามะสมิฉาอย่าหลงไหล
 วังเรานะเราเข้าทวาร เคยบน เคยง อันเมยเขาเมยจำไมว่าใคร อย่ากรายใกล้
 เวยนถวนแนวประชิด เวยุติคณทวาร เกยวิกิฉิดคามา ตามวินัย พระเป็นเจ้า
 พาสง ไม่ขึ้นเคองเรื่องขะ เพราะมุงทาง กล่าวนสนธิ ต้องย่นค่นงใหญ่ มีหัวเพว
 ส้าวางวางวโรได้ค่น ในควางเลือก หนึ่งหมันนวลควรรายขาบั้งเพ อย่าโล
 เหลือระเขอดระ นำสยะพริ้งส่ายทุกแห่งหน เล็ดมรสงอกใจ อันลูกเขาหลานเขาเม้น
 ระยมนักไม่ได้ ถักแก้ค่น ต้องยอมทนไ รเราชอย อย่าล็กอลยเซยชิตพิศมัย จงสู
 จันอนทำทาน นึกเท่านั้นนันทกสกลกคิ ขอหือ้องทำนองใน จังระไม่ผิตกฏยทคิลา
 ลมสันฉอนสสัยโททวาร มัวแค่นกถวาง นกสงสัยไคร้นพระขัญญิต ยังไม่ซัดมี
 ใช้ทางการ จีรวางงานโกหกยกประเคน ประเด็นเป็นขัญทำ อันหญิงชั่วมิวมาแค
 อ้างถักหมกกฎหมายนำลาบสอ ได้แย่งข้อ กามา ความผ่านท้าววักกร์สำนักมัน แม้น
 ราชงานพยานเห็น โทก ยินหอยคอบควา ชายใดเกยวข้องร่วม หือ้อง จะ ผิด ข้อ
 อย่างลำเคญ ขั้วริเช่นเลยขวลทาง อัน ขัญญิตทักทิศรร ผิดกรังหรือหรือว่าไม่
 เรืองมีเป็นเร้องเคืองรอกโสภะ ขอขงไปรค โฉนกัน ขำกรัน ๆ เคลือบแคลงระแวงใจ
 ไคร่คองไม่ค้องสง ให้ยุงยภาวัญญานำ ถึงยททำหนานวควชมวค นกถึงขวกมนเค
 ระคาง เรืองควางไปรคระขอเมตตา ท่าน เอไม่ไหว ระทกท้อข้อความตามวินัย อัน
 ผู้ใหญ่ใจก็เป้นทหน่ง นักร้อองงงนแล้ว เมรย์ไครหลงอย่าสงกว แม้นวอควายคาย
 ทรรษา เพวระฝ่ายโทกลักขิไม่มีมา เลย แล้วไม่แคล้วคก เมื่อนรทหมกใหม่ ไร
 ปล่อยขั้วรอกห้วงห้วงกันคาน ขั้วรอกตัว ทรรษา ยมพยาลไเกิดไม่เมืกคัก ขั้วปาก

ข้าชู้กระบอกกรอกทองแดง ล่วงลำคอก็ สดลือศรีไซศา รัชศีลาตามกฎทศพล
ใหม่ ไล่ก็ขาด น่านาตามพระท่านแดง ขอไทยทิมชาพลันละลายคล้ายละลอก ึง
ฟังถ้อยคำอำพรางนัก คลางแคลง หรือ อ่ากรอกทองแดงแสงจรม ถ้าแม่นกรอก
ท่านแสวงแกลังกล่าวให้วาง ริงไม่ริง ริงทั้งยังยล เพียงน้ำฝนกรอกซ้ำไม่ว่า
ตามคำต้องจำเชื่อ แต่ยากเหลือจะสดึง ไร ครั้นเสร็จสิ้น คีลา ครบห้าเท น้อม
ประสงค ลือน้องสองไซศาชีวาตง ยี ประณตัญชลิตจิตต์เลื่อมใส ของถวายได้
ยืนยงคู่หล้าวิภาดา ค้องขอมปริ่มใจเจ้า ฟานกลานเข้าไป ประเคนให้ประสงคทรง
ไปก่อน เมื่อม้วยมรณจากโลก โธมสงสาร คีลา พุ่มขลังล้นจุฬารวม มนคิน้อม
ถ้ายาปวงตามกฎพมบาลย์ พระทรงญาณ ถวายวันเข้าพรรษา ครั้น เสร็จกิจ อังคก
สรวเพชฌัญญกเมตดา เกษะผลอันกุศล พระสังฆา ชูลีลาถ้อยบำล้าราญเอย
รักษาศิล กลอนคณิสสุกวันพระพรรษา ขอม

๕๓. การโอ้อวดเปเนเหตุให้เขาลบคมท่านได้ กาลใดท่านประจันหน้าที่ย่อม
กว่าแล้ว—นั่นและจะเปเนบทเร้นอย่างดี ที่จะให้ท่านหยุดอดตัว.

ของ ฉ. ถ. พิชชญาติ

วิธีว่านตรี

“จ. จันทรรักษ์”

รวบรวม

วิธีตัดทองเหลือง

วิธีตัดทองเหลืองให้ใหม่สักโคกกัน
นาน ควรเอาสำหรับชักโลหะ
ให้ทั่ว แล้วจึงเอาเศษผ้าซึ่งพรมด้วย
น้ำมันพาราฟินเช็ดถูให้แห้ง

วิธีดูทำด้วยทองปรอนซ์

วิธีดูหรือรูปทำด้วย ทองปรอนซ์
อย่าใช้ล้างด้วยน้ำ จะบดผงลงออก
ให้หมด แลหาผ้าขาวๆ ชุบน้ำมัน
สลักทา แล้วเอาหนึ่งอันเช็ด
ให้ทั่ว

เช็ดยางผลไม้

น้ำมันมะนาว มีประโยชน์สำหรับใช้
เช็ดยางผลไม้ แลยางผลไม้ที่ตก
เปื้อนตามริมฝีปาก หรือตามนิ้ว
ออกได้ง่าย

วิธีซักผ้าโปร่ง

ผ้าโปร่ง หรือผ้าคอก เปราะเขือน
อาทำให้ใหม่ได้ด้วยประการดังนี้ คือ
เอาผ้านั้นจุ่มลงในน้ำสบู่อื่น แล้ว
เอาขึ้นมาบิดให้แห้ง ชักด้วยน้ำเย็น
ให้หมดกลิ่นสบู่ แลเอาผ้านั้นจุ่มลง
ในน้ำนมเพื่อทำให้แข็ง เมื่อตากแห้ง
แล้วเอาเคียวๆ ให้เรียบ

กลาดเคลือบ

เปลือกไข่ บดให้ละเอียด ผสมกับ
เกลือบ เป็นสิ่งประเสริฐสำหรับ
ใช้ชักถูกลาดเคลือบ

ควินไฟคิกตามหน้าต่าง จงเอา
ฟองน้ำชุบน้ำส้มรีดๆ ถูจะออก

การขึงกันร่มไม่ให้เปื้อนสนิมต้อง
เอาวีสลินห่มน้าทาตรงซอกกัน แลถ้า

โคลนตมก็เขื่อนตัวร่วม จงเอาเคียวลั่นช่วย
เหล้าเมทิลเลท (Methylated spirit)

๑

ไม่เมะชอกกาน ๕ ควรล้างด้วยน้ำ
ชาเย็น หรือ น้ำท่าเจือผสมกับน้ำส้ม
อ่อน ๆ

ถ้าหยาบคายเขื่อนผ้าอยู่ทน ๖ วิ

ถ้าทักก็ควรเอาดินผงแลแอมมูเนียผสม
กันเข้าพอเหลว แล้วทาตรงรอยเขื่อน
ทันที ก่อนที่จะเอาผ้าออกซัก ๗ แล

ทั้งไว้ให้แห้ง ๘ จงเอามาซักฟอกด้วย
น้ำเย็นทีหลัง

น้ำข้าวเปลือก ๙ ประเสริฐสำหรับทำ
ให้ภาชนะซึ่งมีสนิมเหล็กหายไ้ก่กล่าว
คือเอาภาชนะที่สนิมมันั้นแช่ไว้ในน้ำ
ข้าวสีก ๔-๕ ชั่วโมง แล้วจึงล้าง
ด้วยน้ำสะอาด

จนแปรงแปรงผมห่อนหรือของ ๑๐ จง
เอาถุงลงในน้ำซึ่งละลายกับ สานดัม
อาจทำให้แข็งได้

๕๕. สันทรพียงทั้งหลาย จะทำให้ท่านคงชีพหนีความตายไม่ได้เลย แม้สิ่งอื่น ๆ
ก็เช่นเดียวกัน แต่เมื่อท่านทราบเช่นนั้นแล้ว ท่านควรรีบทำความดี
ในเวลาที่ยังก่อนแต่ท่านจะตาย.

เคารพนั้น ต้องหยุดทำเฉพาะผู้ยังค้ำชูขันธ์ชาติ
เหนือคนโดยทรงเท่าในเข้าใจใหม่

พลทหารแจ้ง คับขันธ์เข้าใจว่าต้อง
หยุดเฉพาะผู้ยังค้ำชูขันธ์ชาติโดยทรงขันธ์ไป

ผู้ยังค้ำชูขันธ์ชาติ “เข้าใจก็ทำไว้นั้น
จึงหยุดทำ ความเคารพ ต่อท่านายสิบ เหล่าอื่น
เล่า

พลทหารแจ้ง “นั่นคือผู้ยังค้ำ
ชูขันธ์ชาติ เหนือ สม และ ภรรยา ของ สม
ถ้าจะพูดอย่างสามัญก็ว่านายสิบนั้นคือ
พ่อตาของสม โดยทรงเหมือนกัน สมจึงหยุด
ทำความเคารพ

หัตถ์ขันธ์

สามพันห้าพันห้าร้อยห้าสิบห้า
สาวน้อยนางหนึ่งอยู่ข้างผมไม่ ในสวน ค่าย
ความเปลี่ยวเหงาทั้งสอหา รู้สึกไม่ว่าบุตร
น้อยของเขาได้มาขันธ์อยู่เบื้องหลัง ประจบ
กับเวลาเขาก็ดึงขันธ์พิศแม่สาวน้อย พลัน

พลทหาร ทำให้ทั้งสองสอ ทั้งต้องหันหน้าอันเจอน
แจ้ง คับขันธ์ นอนน้อย ผลากผู้ อุตาน ออกไป กอปรสี่
โคสอแน แล้วไม่ ใช้
หรือว่า การ
ที่หยุดกระ
ทำ ความ

“หอมไหมคนพอ- ถ้าหอมก็ 11”

บุศราคัม

ขณะ ที่ผู้ยังค้ำชูขันธ์ชาติ นำ ทหาร ขยาย
แถวออก คอสู้อยู่ข้างคอกนั้น พลทหารดึกซึ่ง
เป็นพลทหาร อยู่ ในทิวทัศน์นั้นได้แลเห็นข้าศึก
ยกกำลังทัพมามากเหลือเกิน จึง
ยังเกิดความกลัวจนเป็นกำลัง คับขันธ์พลทหาร
ดึก จึงได้กลับหลังหัน วิ่งออก จากแถวไปโดย
เร็ว ผู้ยังค้ำชูขันธ์ชาติ เมื่อเห็นพลทหารดึกวิ่ง

ออกไปจากแถว เลี้ยวซ้าย เช่น นั้น
จึงร้องตะโกนออกไปว่า พลทหาร
ดึกหยุด ถ้าไม่หยุดฉันจะยิงแ
เดียว เมื่อ พลทหาร ดึก ได้ พัง เช่น นั้น จึง หยุด
และหมอบลงทันที

ผู้ยังค้ำชูขันธ์ชาติ “ทำไมแกวิ่งออกไป จากแถว
โดยไม่ได้รับอนุญาต”

พลทหารดึก สมเห็นข้าศึกมามากกว่าฝ่าย
เราเหลือเกิน

ผมจึงคิดกล
ยบท จะวิ่ง
ออกมาข้าง
หลัง ข้าศึก

เพราะโลกกลมขอวัย"

เพ็ญ

คุณพ่อ "เออได้ ไหว่ ตรง ว่า เธอ
สามารถหาของ ทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ลูกสาวฉันต้องการได้ เป็นแน่
ละๆ?"

บุตรเขย "ผม-ผมคิดว่าได้ขอวัย เพราะ
เจ้าหล่อนว่า

ต้องการแค่

ควม.ท่าน

นขอวัย!"

เมื่อวัดได้ทัยคนเสร็จแล้ว คนขับรถ
จึงพูดว่า "เป็นความผิดของแกเองลุง ฉัน
ได้ขับรถมาบนถนนโดยระมัดระวังที่สุด ฉัน
มีความชำนาญมาถึง ๒๐ ปีเชีย"

ชายแก่ ที่ถูก รถทับ บัง แล้ว ทอข ว่า
"แต่ข้าก็ไ้เดินมาบนถนนโดย ระมัด ระวัง ที่
สุดเหมือนกัน ข้าเองก็มีความชำนาญมา
ถึง ๖๐ ปีเชียแล้ว"

ชาว "นกเห็นปลาโตใหม่เขี้ยวกับยีน

เคียววันทำเลี่ยน แขนงกได้ทก

อย่างกเคียวเขือใหม่?"

เขือว "เหอ! กันไม่เขือ ถ้า
เมื่อใดกันเห็นนกยีนนอน

กลางคืนห้อยหัวลงกินได้เมื่อนั้นแหละ
กันจึงระ
เขือ"

วงศ์ "นายแว
แกเป็นคน
ที่หาเงินได้

มากกว่าที่แกใช้เป็นก่ายเป็น
กอง แต่แกก็ไม่มั่งมี"

วัน "เฮ้! เป็นยังงิอย่างนั้น?"

วงศ์ "อ้าว! ก็แกหาเงิน อยู่ที่ไหน
กระสาปอย่างไรละ."

พ.ศ. ๒๗

นายบ้าน ผู้ มี ขอบตา อันเขียวช้ำ ออกกับ
คุณเขยยก ผู้ เป็น นาย ในเขตที่คนเขยยก
กลับ มาดังขอพิศว่า “เมื่อเช้าวานนี้ นาย
บ้านอะไรหนะมาหา มาน้อยกว่ามาบึง
กับนาย”

คุณเขยยก “อะไรที่ไหนกันแล้วแก
บอกว่าไล่ล่ะ?”

นายบ้าน “ผละนายไม่อยู่ ผมบอก
ว่านายเลิกการยิงขึ้นแล้ว คงที่ตัวพินคาฟ
ถ้าต้องการ วิธินเขยยกมาเวลาบ่าย พอบ่าย
มันก็ถอยคาพมาอีก”

คุณเขยยก “แล้วแกบอกกับมันว่ายังไป
อีกล่ะ?”

นายบ้าน “ผมว่าผมเสียใจ ทั่วนาย
กลับมามีบอกบอกว่า พินคาฟ ที่เลิกเสีย
แล้วคงหักค้อยมวย เมื่อต้องการ วิธิน ก
เขยยกพ่วงเข้า คือเขยยกนั้น”

คุณเขยยก “มันมาแล้วอาบยัง?”

นายบ้าน “มาแล้วไปแล้วครับ แต่ผม
บอกมันว่า การ ค้อยมวย นาย ก็ เลิก เสีย อีก
เพิ่มอันกัน ถ้าต้องการ วิธินกันเองก็เขยยกใน
เวลาบ่ายอีกครั้ง”

คุณเขยยก “อะไร แล้วมันว่าไล่ล่ะ?”

นายบ้าน “มันว่ายังไล่ครับ (ชี้ตาที่
ขมขื่น ให้ดู) ผมเลยไม่บอกมัน”

นายบุญ วุฒาภิธร

ผู้ขาย “ม้าวันผมรักมาก มันมีความ
สลับวิ่งกักกว่าคน นี้ได้เท่าต้องการจริง ๆ
ผมจึงขาย”

เมื่อให้เงินเสร็จแล้ว ผู้ซื้อ จึงถามว่า

“มันมีความสลับวิ่งใจ ว่าเป็นจริง?”

ผู้ขาย “ครับยิ่งจริงครับ พอผมขี้มัน ๆ
ก็ทำทำโยนผมให้ตกจากหลังของมันทุกครั้ง
มันไม่เคยหลอกผมเลย”

นักเรียนแพทย์ผู้หนึ่ง เมื่อได้ลูกซึก

ถามในเวลาสอบได้ ปากเปล่า หลายคำถาม
แล้ว ในคำตอบอันสุดท้ายปรากฏว่า “ความ
ร้อนทำให้ของแข็ง ความหนาวทำให้ของเหลว”

ผู้สอบ “ถูก! แต่ซึกตัวอย่างไร ไหม?”

นักเรียน “ได้ครับ! คือในฤดูร้อนอากาศร้อน

ทำให้วันยาว ฤดูหนาวอากาศหนาว

ทำให้วันสั้น”

ทนายจำเลย (ซึก) “พยานอยู่ทางที่เกิดเหตุ
ประมาณเท่าใด?”

พยานโท

“ประมาณ ๕ วา คืออก
และ ๑๐ นิ้ว”

ทนาย (ขมเขย) “ทำไม พยานถึงได้รู้
กำหนดแน่อย่างนั้นล่ะ?”

พยาน

“เพราะว่า ผมรู้ว่าคงมี
คนใจ ๆ ะไรสักคนหนึ่ง
มาถามผม, ผมจึงได้วัด
ดู”

ครึ่งหนึ่ง ในสมัยที่ฝรั่งเศสกับอังกฤษเป็น
สัมพันธมิตร ชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่งพบกับชาว
อังกฤษผู้หนึ่งว่า “ฉันรู้สึกว่ามีอะไรที่เห็น
ชาวฝรั่งเศสกับอังกฤษ เป็นเพื่อนกันใน
ที่สุด”

ชาวอังกฤษ “ยังงั้นว่ แต่ฉันรู้ว่าสิ่งที่
ก่อกวนระหว่างฝรั่งเศสกับอังกฤษนั้นคืออะไร”

หญิงสาว บ้านนอก ได้ รับ ทศ ทนาย
ฉบบ ๑ คิดว่าเป็นของยวชาญจึงนำไปให้ผู้
หนึ่งชื่อ โกลด์ ทศอ่านให้ฟังว่า “คำขอลอง
ห่วย วันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๕” ผู้อ่าน
หยุดคำหลายมือเต็มทหน้า

หญิงสาว บ้านนอก “อ้อ! ฉันรู้แล้ว
หนังสืออ้ายแกงลูกตนเอง มันเขียนหนังสือ
ต้องคนเก่งจริง ๆ ถึงจะอ่านออก”

ข้าราชการหนุ่ม ผู้หนึ่ง, ออกจะ สู้
สู้ว่า, ขอเงินยี่เกา ๕๐๐ บาท

บิดา “คำขอของเจ้าไม่ คิดใจให้ ข้าคิดเท่า
ไหนเลยไว้, อะไรเงินเดือนเจ้าไม่
พอใจหรือถูกๆ แม้ข้าจะบอกให้ ใน
เวลาข้าอายุเท่าเองเวลานี้ ข้าไม่ได้
ใช้เงินของพ่อข้าเลย”

บุตร “แต่ฉันแหละ ได้ทำให้ข้าเงินของ
พ่อผมเป็นจำนวนมากอยู่เหมือนกัน”

ท่านเจ้าคุณ ผู้หนึ่ง มี น้ำ ที่ จะ ต้องกล่าว
สุนทรพจน์ในที่ ประชุม จึงได้ขอให้
ประพันธ์ช่วยแต่งคำพูดให้

นักประพันธ์ “กระผมจะต้องรีบประพันธ์
อาหาร กับได้เท่า สักมื้อหนึ่ง เพื่อจะได้
ได้เท่าข้าปาก และจะได้รู้ว่าคำพูดชนิดใด
ที่เหมาะสมกับปากได้เท่า”

คนขายหมอลิ้นนักเรียน “หมอลิ้นหนึ่งหนัก
๑๐๐ ชั่ง อ้ายหมยี่กระหนักสักเท่าใด?”

นักเรียน “อ้อ! อ้ายหมยี่กระหนัก? ไหน
แกลองกระโดดขึ้นไปยืนบนตาชั่งสิ ฉันจะ
บอกน้ำหนักของอ้ายหมยี่ แกทันทีเถียว”

ในสนามรบ, นายทหารผู้หนึ่งมีเหตุที่
จะต้องคำนึง, เผอิญในเวลานั้นลูกปืนผ่าน
ศีรษะเขาไปถูกทวารข้างหลังตาย เขาจึง
พูดแก่คนอื่นว่า “คนเราจะไม่ตายเพราะ
มีกริยาที่เลว”

เจ้าของสวนส้มคนทำสวนว่า ก็มาก ที่ต้น
ไม้ โคเร็วแลงงามก็

คนทำสวน “ทำไมจะไม่โคเร็วล่ะครับ
มันไม่มีอะไรจะทำมันก็โคเร็วเท่านั้น”

เกาะลอย

เด็ดดุล

วิไล

(ต่อจากหน้า ๑๑๖ ฉบับก่อน)

ตอนที่ ๒๓

จดหมายเหตุนานของนายแพทย์ชีวิต

ที่ ๓ ตุลาคม - เวลาบ่ายนานเกินครึ่ง
ขณะที่เราคอยใกล้ลางกับ คิวินส์ มอร์ริส
กลับ ท่านศาสตราจารย์พยายามจะทำให้
สมองของเราองไวตลอดเวลานั้น แล
แสดงกิริยาเมตตากรุณาโดยสายตาส่ง หัน
มาจับข้าศึกเคอร์ พอสหายคนนั้นก็ข้างสลก
สกลโรกเสียวิ่งๆ เมื่อคืนเขาขยี้ แหม
ใสแหม่ขึ้นมีกำลังวังชา วันนั้นก็ตรงกัน
ข้าม หนึ่งคำเห็บม เกรียม เห็บว แห้งในย
ศาลกลลขบวกับคนแก่ นำส่งสาร แท้ๆ
ฉันนึกว่าความทุกข์ โทมัสก็ ของ ฉัน ก็ มาก
พอการอยู่แล้ว แต่ของเขา - ! ท่าน

ศาสตราจารย์เภาความทุกข์ของเขาได้ก็จึง

พยายามที่จะให้ โขของเขาขึ้น ขาน ตาม

ถ้อยคำที่แกพูดซึ่งจำได้ว่า คงน

“ฉัน ก็ พิจารณา เวียน แล้ว เวียน แล้ว

หลายครั้ง ตั้งแต่เรื่อนตกเข้ามาอยู่ในกำ

มือ แลถึงได้พิจารณาอยู่มากๆ เห็นว่าเป็นการ

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำลายมันเสียให้หมด ใช้

การที่มันทำกันเพื่อทดลองเท่านั้น มันยัง

ไม่มีอำนาจเพียงใดนัก ถ้ามันกล้าตั้ง แต่

แรกแล้ว เราก็คงหมกขี้ฉวยอยู่ที่ระแก็ โข

อย่างไรก็ตามก็ต้องควรจะให้การสำเร็จ แล

คนที่มีอายุครึ่งร้อยก็อ่อนมัน อาจคอยอยู่อีก

“ผมไม่เข้าใจเลย” ข้าศึกเคอร์ พุก
อย่างเขื่อนหวั่น “ได้ ไปรอกพุกให้แหม่แหม่

ดีกว่า! ข้างที่อาจะเป็นเพราะ ความทุกข์
เศร้า โศรก ขรรค์ เต็มอยู่ใน สมอ จึง ทำให้
เขลา” คำสรวลขบขันก็มิแฉะไหลด้วย
ความกรุณาพลางตอบว่า

“เอาเถะ... ฉันจะพบให้แจ่มแจ้ง ที่
แล้วมานั้นเห็นหรือไม่ว่าอ้ายบ๊วย มัน ยัง ทำ
การทดลอง คือมันใช้คนยกเป็นหนทางที่
จะเข้ามาในบ้านจอน เพราะลี้ภัยนั้น ถึง
แม้ว่ามันจะมีอิทธิฤทธิ์ทำอะไร และภายหลัง
หลังจากออกไปตามอำเภอใจก็จริง แต่ใน
ครั้งแรกต้องได้รับคำเชื่องเชิญของคนข้างใน
ก่อนแต่ยังไม่ใช่เป็นข้อสำคัญ เราเห็นหรือ
ไม่ว่าในคราวแรกหิยาใหญ่ ๆ เหล่านี้ ต้อง ยก
เปลี่ยนที่ไปโดยมิได้อ่อน แต่ครั้นเมื่อมัน
มาถึงแล้วมัน มันจึงย้าย ตอน หิยา เหล่า
นั้นเอง แต่ไม่มีใครรู้ทันนอกจากตัวมันเอง
แต่สหายเอ๋ย อย่าเพ้อท้อดอย ความ
รู้มาสู่มันยังช้าเกินไปเราได้ทำพิชิตทำลาย ล่า
นักของมันสิ้นแล้ว ก่อน พระอาทิตย์ตก
วันนี้คงต้องรีบขอยืมหมก เวลานั้น นาฬิกา
ของฉันหนึ่งนาฬิกาแล้ว ถ้าตำเรี เรียบร้อย
อาเจียรกับควินส์กำลังเดิน ทาง กลับแล้ว
วันนี้เป็นวันของเรา ถึงแม้จะช้าทำอะไรก็
ต้องให้แน่นอน และไม่ ให้เสียโอกาส กุ
ซี้ พวกเราถึงท่าคนด้วยกัน ถ้ารวม

ทั้งพวกที่ไปนี้ด้วย”

ขณะที่เรากำลังพูด เราต่างสั่น โยก
ไถ่ยืนเสียงเคาะประตูที่ห้องกลาง โดยเด็ก
ที่นำโทรเลขมาส่ง เราทุกคนลุกขึ้นไปยังที่
นั้นพร้อมกัน แวนเฮลซึ่งยก มือโยกหัวให้
เราเงยบ พลางก้าวไปเปิดประตู พบ
เด็กคนหนึ่งส่งโทรเลขให้ด้วยหนึ่ง ครั้น
แล้วแกก็ขยิบตา และ เมื่อ เหลียวซ้าย
แลขวากลับแล้ว จึงเปิดออกอ่านถึง ๆ ว่า

“จอร์จ... จี. ร็อบบ์ มา จาก คาร์
แฟกซ์ ๑๒.๔๕ ไปทางใต้... ที่เหมือนมัน
กำลังเกี่ยวข้องกับองค์การพยาน — มัน”
หยุดคนงัดกันอยู่ครู่หนึ่ง จอนแทน
ฮัคเคอร์เอี้ยนด้วยเสียงแจ่มใสว่า

“เหมาะที่จะ เราคงได้พบตัวมัน!”

แวนเฮลซึ่งหันมาทันทีพูดว่า

“พระผู้เป็นเจ้า จะ ทรง กระทำ การ ตาม
ความประสงค์ของพระองค์แล้วตามเวลาที่ทรง
จะให้ไป... อย่างลึกลับ และอย่าเพ่คิดใจ
เพราะสิ่งที่เราหวังอาจไม่เป็นผล”

“ผมไม่ วิตกใน สิ่งใด หมด” เขา
ตอบอย่างเร็วร้อน “นอกจาก จะ ชดเชย
อ้ายสก็๊วรอนให้พบโลก ผมยอมขายชีวิต
เพื่อกระทำการนี้”

“จะใช่! ลูกเอ๋ย” แวนเฮลซึ่งหัน “พระ

ผู้เป็นเจ้าไม่มีพระประสงค์จะทรงซื้อวิญญาณ มาข้างในไทยเร็วแล้วก็พระคุณ หลอดโลก
 เจ้า แม้ ว่าด้วยผู้มีพระทัยซื่อแต่มีนักไม่ ทาลมึงเป็นผู้เลวว่า...
 มีความสัจธรรมพอที่จะ ซอไซ ไม่ต้อง “ทุกสิ่งเรียบร้อย” เราได้พบทั้ง ๒
 เกรงใจใครในพอกเรา ทุก คน ยอม สละ แห้ง แห้งละโยได้ทำลายหมดสิ้นแล้ว”
 เลือดเนื้อเพอการัน วันนี้อาถึงขอสวนแห้ง “ทำลายวิ?” ศาสตราจารย์ถาม
 เรอ: ผู้ชายยัง อยู่ใน ภายใต้อำนาจ ของ “สำหรับมัน” เราทำงันกันอยู่ครู่
 มนุษย์ แล้วยังไม่เปลี่ยนแปลงจนกว่าพระ หนึ่ง แล้วควินตรงเขยขึ้นว่า
 อาทิคัระตก มันต้องการเวลาจะเดิน ทาง “ยังไม่มีการทำได้” นอกจากกระคอบ
 มาท่น-คูน นพท่งนาพิถาเลียบ ๒๐ นาที ก็นอยทน อย่างไรก็ดี ถ้าย้าย โมง มัน
 เท่านั้น อย่าเพื่อให้มันมาเร็วนัก เรา ยังไม่มา เราต้องไป เพราะเป็นการไม่เหมาะ
 หัวใจจะให้หลอดอาเอ็งรักกับควินลี กลับ มา ถึง ที่ระปล่อยให้มิสซิสซักเคอร์อยู่คนเดียว ภาย
 เสียก่อน” หลังที่พระอาทิตย์ตกดินแล้ว
 ประมาณครึ่งชั่วโมง ภายหลังที่ไค “ในไม่ช้ามันคงมา ท่น” แวนเซล
 วยโทรเลขของมิสซิสซักเคอร์ มีเสียง ซึ่งตอบ “ตามโทรเลขของ มาควม บอก
 เคาะประตูหนักๆ ที่ประตูอีก เป็นเสียงเคาะ ว่า มันออกจากควร์แพ็กซ์ ไปทางใต้ ก็
 ธรรมดาเช่นเดียวกับคนค้นพบคนเคาะ ทำ แปลว่ามันยังอยู่ในความสงสัย ว่าที่ นั้น
 ให้ให้ศาสตราจารย์กับคนค้นแรง เราของ คุณ อย่างน้อย จะถูกบงกชวันรู้ความด้วยหรือ
 คากัน พลังถูกขยับออกไป ที่ห้อง กลาง ไม่ ทำการได้ ไปถึงเบอร์มอนต์เซ ก่อน
 พร้อมกัน ในมือกำลัง คักคัก สึกไว้ พร้อม มันหนอยเดียว แลการที่มันไม่ได้มาท่น
 เพื่อย้องกันตัว แวนเซลซึ่งไขกุญแจแจ้ม ก็แปลว่า มันไปทางไมล์เช่นเค้ออัน เซอ
 ประตูออกครึ่ง หนึ่ง มือเคียวมี พร้อม ใน ถิ่นแอะสหายทั้งหลาย เราคงไม่ต้องคอย
 ทำที่ระงมมือทำการ แต่ความมีคีนันได้ นานนักกอก ควรเตรียมวิธีการที่จะจับชกับ
 มีร์เก็กชานนอกนอกหน้าได้เห็น หลอด มันก็กว่า เพื่อมิให้ โออาคเสียไปเปล่าๆ ทุก
 โกล่ามึง กับ ควินลี มอริส ยืนอยู่ บน ทุกคนมีของบ้องกันตัวแล้วหรือ รว้ง ตัว
 บรรโศกลัประคุด คนทั้งสองรีบ ก้าว เข้า ให้พร้อม!”

มันกลับเดินผ่านไปเข้าประตูโรงม้าพลาง หัน
มาพูดกับเรวว่า

“คิดหรือว่าจะทำให้ข้าแพ้ย — อ้ายพวก
หน้าเขี้ยวๆ อย่างเจ้า เจ้าจะต้องเสียใจ ภาย
หลังทุกๆ คน! นักหรือว่าข้าไม่มีที่จะพัก
ข้ายังมีอีก ความพยายามของข้า เริ่ม กัน

แล้ว! นี่ผู้หญิงที่พวกเองรักชู้ชานั่น เป็น
ขอเจ้า คือไปพวกเจ้าก็จะต้องเป็นข่าวนั่น
และเป็นอาหาร ของ ข้า ตาม ที่ ข้า บำบัดนา!”
พูดจบคำพร้อมด้วยกิริยาเยาะเย้ย มัน
หายตัวออกไปทางประตูใหญ่ มีเสียงประตู
ปิดและเปิด ศาสตราจารยเป็นผู้นั้นเริ่มกล่าว
ความเงี่ยขึ้นว่า—

“เราได้เรียนรู้อย่างหนึ่งแล้ว ไม่ต้อง
วิตกกังวลยคำที่มันพูด มันยังกลัวเราอยู่
เหมือนกัน มันกลัวเวลาจะล่องไปแลกลัว
ความขาดแคลน มันนั้นคงไม่รีบร้อนไป
นัก แลคงไม่รวมเงินที่ ตก ตกไป ด้วย
เสียงที่มันพูดสลับเรดที่ว่า มันหวาดเกรง
เราอยู่ จึงรีบ คามไป เร็ว ๆ ละนะ ที่
ไม่มีผลที่จะบังเกิดอีกแล้ว” จดระทุก
พลางแกเก็บเงินที่เหลือ ตก อยู่ นั้น หย่อน ลง
กระเป๋ว่า พร้อม กับ ม้วน หนา โฉมกักซำค
เคอร์ทั้งไว้ แลของสี่มถารอน ๆ ที่เหลือ
แกกวาดเผาไฟหมก

ส่วนโกศาลมิ่งกัณมอร์ วิสได้กระโดดลง
ไปที่สนาม พร้อมทั้งชักเคอร์ด้วย ลอก

ออกทางหน้าต่างคิดความหา คำนวณ ไป ที่โรง
ม้าก็ได้เข้คออกค้นทุกหนทั่ว แต่ไม่พบ แวน
เฮลซึ่งกัณลินพยายามเที่ยวสืบถาม ทาง หลัง
บ้าน ก็ไม่มีใครเห็นมันไปสักคนเดียว

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พระอาทิตย์
ใกล้จะตกดิน การของเราเป็นท้องยึก
ไว้ชั่วคราวหนึ่ง เพราะเป็นห่วงแม่มันนี่ อีก
ประการหนึ่ง ที่ก็เหลืออยู่อีกเพียงใบเดียว
เท่านั้น

เรากลั้มมาพบ มีสิดีชักเคอร์ คอยคั่น
รับอยู่ ด้วยอาการอันกล้าหาญและร่าเริง

แล้ว ก็ พา กันไป รับประทานอาหาร เย็น ด้วย
ความครึกครื้นเฮ้ร้อร่อย เพราะตั้งแต่รับ
ประทานอาหารเช้าแล้ว เราไม่ได้ ลิ้ม รส
อาหารอย่างใดเลย จึง ทำให้ หิว ไทย มาก
เราได้เล่าเรื่อง ต่าง ๆ ทั้งสิ้นให้แม่ มันฟัง
ความสัญญา ถึงทรงไหนที่เราต้องเผชิญภัย
หล่อนักหน้าซีกตัวสัน ถึงทรงไหนที่เราไม่ขย
หล่อนักขั้มขั้มแม่แม่ได้ก็ พอรบเรื่องแล้ว
หล่อนเอ่ยขึ้นว่า—

“จอนาแทน จอนาแทนทั่วก็ ก็ฉัน
อยากให้อ่อนนักไว้อย่างหนึ่ง ในใจเสมอตลอด
เวลาอันน่าสยดสยองนั้นว่า แม่เธอก็ต้อง

พยายามสู้รบและล้างผลาญมัน ทั้งเช่นที่
เธอกระทำก่อนซึกก็ แต่ข้าขอให้เธอมีควม
เมตตาการุณาต่อมันบ้าง”

ขณะทีหล่อนกำลังพูด สิ่งเกิดกฏธนา
แทน มีกิริยาเคียดแค้นมาก ยืนกำหมัด
แน่น พอพูดขาดคำ เขากะโคกลุกขึ้นยืน
ตอบว่า

“ขอพระผู้เป็นเจ้าจงบรรดาลให้มันตกมา
อยู่ในถ้ำมือข้าพเจ้าทั้งที่ปรารถนาเถิด ถ้าหาก
ไม่เกินความสามารถแล้ว จะส่งให้มันไป
สู่ไฟนรกอันร้อนแรง!”

“โหะ! โหะ! ไพร่ทอย่ากล่าวทั้งนั้น
ธนาแทนขอตรึก เธอจะทำได้ก็ฉันทันที
แลตกใจ ขอให้คิดดู พ่อคุณ ว่า — ขาง
ที่ — วันหนึ่งตัวของฉันจะต้องขอความกรุณา
ของเธอเช่นนั้นบ้าง ไ้! ขออย่าได้กล่าว
วาจาเช่นนั้นอีกเลย”

เรา พวกผู้ชาย ต่างมีน้ำตาคลอตา
ด้วย ความ สดเมฆ จะ กลืนไว้ ก็ไม่ไหว
หล่อนเองก็ร้องไห้ เพราะรู้สึกว่ายอัยคำ
อันวิญวณนั้นได้ผลดี พอสามหล่นคุกเข่า
ลงที่เท้า แล้วโอบแขนรอบคอ ชยคีรีชะ
ซ้อนไว้ ไ้เสื่อกรรยา แวนเฮลซึ่งกวกมีมือ
เรียกพวกเรา ให้ฮอกไปฝากห้อง ต่าง
ค่อย ๆ ขอยกกันออกไป

ก่อนที่จะเข้านอน ศาสตราจารย์ จัก
ห้องนอนแม่น้ำนำ ด้วยเครื่องวางบังกันคล้าย
ต่าง ๆ แล ประเล้าประโลมใจให้หล่อน
หมกกังวลในเรื่องภัยที่ระมีมานั้น หล่อน
พยายามที่จะเชื่อฟัง แลทำให้ใจกล้าหาญ
เช่นเดียวกับเด็กที่สอนง่าย ยังมีกระตัง
อยู่ใกล้ ๆ มือ เพื่อว่า มีเหตุอันรอนระไ้
เรียกร้องไ้เร็วแลสทว เมื่อสามภรรยา
เข้านอน เสร็จ แล้ว ควินส์, โกลาสมั่ง
กับฉัน จึงตกลงกันว่า จะผลัดเปลี่ยนกัน
นั่งยามตลอดคืน ควินส์ตกลงเป็นคนนั่ง
ยามทีหนึ่ง โกลาสมั่งไปนอนแล้ว เพราะ
จะต้องมาผลัดยามที่สอง มีคนหิวระของฉัน
ก็เสร็จแล้ว จึงจะต้องไปนอนบ้าง

จดหมายรายวันของธนาแทนอีกเค่อรี

ที่ ๓-๔ ตุลาคม ใกล้เวลาเที่ยงคืน —
ฉันรู้สึกอยากจะนอน เพราะในถ้ำมันว่าดำ
กับฉัน ข้าพเจ้ามีการเปลี่ยนแปลง ไป
ในส่วนข้างคันทัน ก่อนที่เราจะแยกกันไป
เราได้ปรึกษากันตกลงแล้ว ถึงการที่จะ
กระทำเป็นเช่นที่ตอง แต่ลงปลายยังไม่รู้
ถึงผลดีที่ระได้ริบวาระเป็นประการใด ตาม
ที่รักกันอยู่เดี่ยวนักก็เพียงขอเดี่ยว่า ที่ขียน
คงยังเหลืออีกโยหนึ่ง แลแต่คำนี้ที่คน
เกี่ยวเป็นผู้รู้วออยู่ที่ไหน ถ้าหากว่าฉันคง

การจะซ่อนเร้น มันก็คงจะกำความมิใช่
ไว้เหนือเราได้เป็นๆ แต่ในขณะนี้! ผู้
ที่ เป็น ยศก เสนาหา ของ คุณ กำลังได้รบทุกข

แต่เชื่อว่าพระเจ้าคงจะไม่บันดาลให้ โลกนี้แล้ว
ทรมาลงไปใน การที่จะกำจัด อ้ายสัตว์อ้ายตัว
คว้นไปเสียให้พ้นโลก นี่แหละเป็นความ
หวังของคุณ เวลานั้นเรากำลังลอบเคืองอยู่

ในมหาสมุทร ความลึกยงลึกลับของเราะ
เป็นสมอทอดพันเกี่ยวอยู่ใด ขอขอบคุณ

พระเจ้าเป็นเจ้า! มิน่านอนหลับสบายก็ ไม่
มีฝันเรื่องร้ายถึงที่หลอนวิตกกถณ์นั้น ฉัน
เองไม่รู้ทวนอนนัก แม้ว่าจะเห็นคเหินอย
กิด - แต่จะต้องพยายามนอน เพราะพวง
ยังมีสิ่งที่จะต้องทำอีกมาก ซึ่งระหุกเสีย
ไม่ได้เกินกว่า.....

ต่อมา - ฉันคงจะไ้หลับไป เพราะ
มารู้สึก ตื่นขึ้นโดย ที่ มิน่า ลูกขนนึ่งขึ้นเคียง
สีหน้าตกใจ สิ่ง เหล่านี้ ฉันเห็นได้ ถนัด
เพราะไม่ได้ปิดไฟนอน หล่อนยกมือยก
ปากห้ามฉัน พลาถจะซิบที่หัว -

“อะไร! มีใครที่เคลือบ!” ฉันลุกขึ้น
ย่องไปเปิดประตูเบาๆ พบข้างนอก มีสเคอร์
มอริส นอนหลับคาบอยู่บนที่นอน เขาขกมือ
ห้ามให้ฉันเงย แล้วจะซิบบอกว่า -

“อะไร! กลับไปนอนเสียเถอะ เวียน

เวียน ก็แล้ว พวกเราคน หวังจะ ต้อง เฝ้า
อยู่ทนตลอดคืน เราไม่ได้ตั้งใจที่จะคอย
โอการ”

ในคำแล็กวิยาห้ามไม่ให้ โตแย้งต่อไป
อีก ดังนั้น ฉันจึงกลัวยกอกแก่ แม่ มิน่า
ซึ่งหล่อนยิ้มแฉ่งแสดงความพอใจ ที่มีสหาย
กล่าวหาญคอยช่วยเหลือ ต่อไปหล่อนก็ล้ม
ตัวลงนอน ที่ฉันเขยนเคียว เพราะรู้สึก
ว่านอนไม่หลับ แต่จะต้องพยายามนอน

กุใหม่
ที่ ๔ ตลา. เวลาเช้า - อีกครึ่งหนึ่ง
ระหว่างเมื่อก่อน มิน่าปลุกฉันขึ้น เวลานั้น
เราต่างไ้หลับกันพอแล้ว เวลาที่จวนจะรุ่ง
สว่าง หล่อนยกอกแก่ฉันโดยวิธีอันว่า -

“ไป, ไปเร็วเถิด ท่านศาสตราจารย์มา
เคียวนี้ ก็ฉันอยากจะพบแก่”

“เพราะเหตุใด?” ฉันถาม

“ก็ฉันมีความรักอย่างหนึ่ง เขาไว้ว่า
คงจะเกิดใหม่ก่อนเอง โดยที่ฉันเองก็
ไม่รู้สักตัว ก่อนเข้าแก่ต้องสักขวัญญาณ
กับฉัน แล้วฉันจึงจะพบเล่าได้ ไปเร็วๆ
เวลาไม่คอยท่า” ฉันเข้ยกประตูออกไปพบ
หิมอวิเวก นอนแผ่อยู่บนที่นอน พอเห็นฉัน
แก่กระโดดลุกขึ้นทันที

“มีอะไรแปลกปลากวี?” เขาถามโดย

อารามคโกลา...
 ...มันตอบว่า "เปล่า...
 ...หมอนแวนเฮลซิงก็เลย...
 ..."มันจะไปตามเอง" ...
 ...เข้าไปในห้องศาสตราวุธ

...สักครู่หนึ่ง แวนเฮลซิงก็เข้ามาในห้อง
 ...ทั้งยังใส่เสื้อนอน พร้อมก็มีสเคอร์มอวีร์ส,
 ...โกทาลมิง แลหมอนเฮลซิง... ชักตามเรื่องราว
 ...อยู่ตรงประตู ศาสตราวุธพอเห็นหน้า
 ...มันยิ้มแย้ม... สักหน้าแกเองที่ร้อนใจก็พลัน
 ...หายทันที... ลืมมือพลางเอ่ยขึ้นว่า ÷

"แหม มาตาม... มัน... เปลี่ยนแปลง
 ...มากทีเดียว... คุช! จอณาแทน! เจ้าหล่อน
 ...ผ่องใส... ซนเท่าเดิมแล้ว" ... มาทาง...
 ...มันลงใจที่คิดจะทำให้... ? ... เชื่อว่าคง
 ...ไม่ความมาเปล่า ๆ... เป็นแน่ในเวลาเช่นนั้น"

"มันก็... คิดอยาก... ให้ท่านสักทิวณญาณคิดมัน!"
 ...หล่อนบอก... จงกระทำเสียก่อนเข้า... เพราะ
 ...รู้ดีว่า... จะพุกโก... สักทิวณ... เร็ว ๆ เข้า... เจอะ
 ...เวลากะชั้น... ที่มันแล้ว!"

...ไม่พอกะไรอีก... ศาสตราวุธโยกมือให้
 ...หล่อนนั่งลง... แล้วจึงคุกเข่า... พลังกวัก
 ...โก้วม... ชนลง... ราก... ษะลงมาก... แล้ว
 ...จาก... เข้าไป... ถึง... ... แม้... มัน... อด
 ...ไม่... กระพริบ... อีก... หนึ่ง... ... แล้ว... ใน... ยศ... าก... ก็... ค่อย ๆ

...หรัส... ที่... เล็ก... ที่... ละเอียด... ใน... ที่... สด... หมด... สิ้น... ทุ
 ...นั้น... เป็น... ตัว... หุ่น... ... นอก... จาก... มี... การ... ท้าย... ไ
 ...ศาสตราวุธ... กวัก... โก้วม... อยู่... อีก... คร... หนึ่ง... ก็... ท้าย... ทุ
 ...แล้ว... มัน... นำ... ลม... ตาม... ... แต่... อด... การ... เปลี่ยน... แปร... ใ
 ...ไป... คน... ละ... คน... ... ใน... สาย... คำ... พึง... คง... หนึ่ง... ใน... ที่
 ...ไกล ๆ... แล... เล็ง... ก็... ใย... ๆ... แล้ว ๆ... แก
 ...กวัก... มือ... ให้... ไป... เรียก... พวก... ที่... ขึ้น... ที่... ประตู... เข้า... มา
 ...เมื่อ... ยศ... ประตู... เรียบ... ปร... อย... แล้ว... ... แวนเฮลซิง... ัง
 ...ทำลาย... ความ... เงียบ... ขึ้น... ว่า ÷

"หล่อนอยู่ไหน?" เสียงคอยเรียก ๆ
 ...ว่า— ... ก็... ก็... ...

"ไม่ทราบ... ไม่มี... ที่... ระนอน... หวัง... ัก... ได้
 ...ความ... ความ... พอ... ใจ... หลายนาน... ที่... เรา... ทำ... ัน... ึ่ง
 ...เจ๊... ... มัน... ัน... ึ่ง... ัก... ด้... ... แล... ศาสตราวุธ
 ...ก็... ด้... ้อง... าด... หล่อน... เข... ึ่ง... แสง... เงิน... แสง... ทอง
 ...ค่อย ๆ... ลอด... ด้... ้อง... เข้า... มา... ใน... ห้อง... ... หมอนแวน
 ...เฮลซิง... ใช้... ใย... ให้... ลม... ไป... วด... ม... ัน... ึ่ง... ัก... ด้... ... คร... ัน
 ...แล้ว... แกร... ้ง... พก... ษ... ัน... อีก... ด้... ...

"หล่อนอยู่ไหนเวลานี้?" เสียงคอย
 ...คล้าย... คน... ละ... เม... ื่อ... ว่า— ...

"ไม่ทราบ... เป็น... ที่... ๆ... แปร... ัก!"
 ..."เห็น... ะ... ไ... วย... ้าง?" ...
 ..."ไม่... เห็น... ะ... ไ... อย... ... มี... ัก... ไป... ทุ... ัก... ด้...
 ..."ไ... ัก... ะ... ไ... วย... ้าง?" ...
 ..."เสียง... น้ำ... ไหล... ... ู... ม... ัน... ไกล... ึ่ง... ัก... ด้... ัน

ไ้ยินเสียงคลื่นข้างนอก”
 “ถ้าเช่นนั้น หล่อน อยู่บน เรือใช้ไหม?”
 เราทำมมองตากันด้วยความตงนง เสียง
 ตอบเร็วว่า ÷

“ฮือถูกแล้ว”
 “มีเสียงอะไรอีกที่ไ้ยิน?”
 “เสียงฝีเท้าคนวิ่งไปวิ่งมา เสียงลาก
 โซ่ และ เสียงกระดังงาญานของ กบิขณ
 เรือสังการ”

“หล่อนทำอะไรบ้าง?”

“คิดนอยนึ่ง ๆ - ึ่ง ๆ คล้ายกับตาย!”
 เสียงแผ่วลงจนหายไป ในลำคอ ครันแล้ว
 ในยวาทกลมก่หลายสนทอก

เวลาแควงอาทิกษยขึ้นพื้นซอฟ้าเต็มทีแล้ว
 หมอแวนเซสซัง ก่อบ ๆ วางมือลงจนขำมีน้ำ
 แล้วประคองศีรษะลงวางบนหมอน หล่อน

นอนหลับสนิทคล้าย ๆ เกิด ๆ อยู่ครู่ นาน ๆ
 จงคณขึ้นมองพวกเรารอบ ๆ ข้าง พลง

ถามว่า “นี่คิดนเลมอหคไเวลาหลยี่?”
 ที่วังหล่อนเข้าไ้เรือธวาทิ แต่อย่ากรู้ว่า
 หล่อนไ้พักอะไรยั้งเท่านั้น ศาสตราจารย์
 ย้อนแล้ว ตาม คำ ที่ไ้สนทนากันนั้นให้ฟัง
 หล่อนจึงบอกว่ ÷

“ถ้าเช่นนั้น ก็ไม่ควรเสียเวลา ยางกั
 ักจะยังไม่ว่างเกินไปแน่!” มีสเกอ

มอริสกับหลอกโกกาลมึง ลูกชนพรรคพวาท
 ไปที่ ประชุมกันแต่ทุกทวณ เบือกเย็น ของ
 ศาสตราจารย์ ทำให้พวกนั้นต้องถอยกลับ
 “ว่อก่อน สหายเอ๋ย เรือลำนั้นจะอยู่ที่

ไหนก็คั ขณะที่หล่อนบอกนั้น กำลังทอ
 สมออยู่ ความท่าเรือในลอนดอน มีเรือ
 ที่ทอสมออยู่ด้วยกันหลายลำนัก เรือ
 ลำใดจึงจะเ็นลำที่ำานต้องการลงไปค้นหา?
 เศรษฐีมาก ๆ เขาเ้าเงินออก ถึงแม้
 จะไม่ทลยว่ มินจะพาไป ถึงแห่งหนคำยล

ไหน การที่ศาเ้าค้นควาเงินคึกคึกมีไ้ไป
 ด้วยนั้น ย่อมเ็นที่น่ใจไ้ว่า มินก็อง
 การนี้! เพราะหีบที่หลอกถอกไ้เคยยว

แล้วพวกเราเ็นหลายคนคึกคึกตามมันวากยัฟง
 สันกัไ้ตามสันกัขงจอก ฉนั้นในลอน
 ดอนย่อมเ็นที่ไมเหมาะสำหรับมันแล้ว ึ่ง

ยรรทุกหีบโยสทท้ายนั้นลงเรือ เพื่อหนีไป
 ให้พ้น สัตว์ของเรามากประเปรียวนัก

เรา จะ คึงคึกตามมันด้วย ความประเปรียวน
 ยั้ง ขณะนี้เราควรสงขใจเสียก่อน เพราะ
 ยังมีนาอยู่ระหว่างเรา ซึ่งมันไมม่ีทางจะหนี
 ไ้ เว้นไว้แต่จะไ้เทียบกัแผ่นดิน หรือ
 น้ำลึกแห่งลงไป เรา จึง อย่าน้ำแค้นตัว

กินเข้าปลาไ้เสียใจเสียก่อน พึงรุ่งเข้า
 เท่านั้น ยังมีวนอกคลอกกัวัน กว่

พระอาทิตย์ตก เพราะมันไม่ได้อยู่รวม
แผ่นหินก็เฒ่าแล้วด้วย

ภายหลังที่รับประทานอาหารแล้ว
มันจึงย้อนถามเรื่องราวที่ถามนั้นใหม่ แก

มันหันมาทักคู่ดำคาราวะเป็นเชิงวิง
วอน พลางถามว่า—

จึงทูลย้อนอย่างเวทนา แล้วตอบว่า—
“เพราะ” แกตอบเรื่อย ๆ “มันอยู่ได้

“เมื่อมันไปพ้นจากเราแล้ว เหตุใด
จะต้องไปติดตามมันต่อไปอีกเล่าละ?”

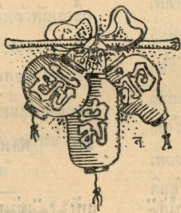
ทั้งหลาย ๆ รัชชีย แต่ส่วนหล่อนเป็นมนุษย์
ธรรมดา เมื่่มันได้วางเครื่องหามาถึง

“อย่า เพ้อ ถาม อะไร ฉันเวลานี้ รัช
ประทานเข้าแล้วฉันจึงจะตอบข้อถามทุกๆ

ชนคอยหล่อนแล้ว ก็ย่อมจะนำวิญญู
อัยสำหรับทูลหล่อน”

ข้อ” แกไม่ยอมพละไรอีกจนคำเกี่ยว
เราจึงต่างแยกกันไปทั้งตัว

ฉันเข้ามาอีกหล่อนไว้นั้น ก่อนที่หล่อน
จะเปลี่ยนลัษณ์ลงไปอีกพัน.

๕๕.

สุขุมขัตติงที่สุดเท่าที่ทุกข์เสมอ

นอกจากยังไม่ถึงที่สุด

ท่านจึงไม่ทราบ

ความจริง เพราะใจเปิ่นแอ่งใหญ่

บรรจุน้ำอะไรไม่รู้จักเต็ม.

ของ น. ล. พิชยญาติ

๒๑ ก.พ

ครัวไทยโบราณ

เมนูอาหาร

ประจำเดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

โดย

หลานแม่ครัวหัวม้า

กาว

หวาน

แกงคั่ว "หน่อไม้ไก่"

น้ำ "ฟองเค็มมาเชื่อม"

แกงเผ็ด "ข้าวพริกหยวกสอได้"

แห้ง "เข้าเหนียวสังขยาตำหรับ"

เครื่องเคียง "มะเขือเทศทรงเครื่อง"

ของว่าง

ยำ "ปลาดุกหมักกะขิง"

น้ำ "บิสกิตทวงคัง"

เครื่องจิ้ม "เต้ายทอด"

แห้ง "กระยาพิมพ์"

ข้าว

แกงจืด “หน่อไม้ไก่”

เครื่องปรุง ไก่, หมูแฮม, หน่อไม้ ฝัสดง,
น้ำเชื้อกระดูกไก่หรือหมูต้ม, น้ำเค็ม,
พริกไทยเม็ด,

วิธีปรุง ทำไก่และกระดูก ออก ต้ม น้ำเชื้อ
หั่นเนื้อเป็นชิ้นเล็กๆ, นำอกต้มให้
สุกดีให้เย็นผอย, หมูแฮมเอาแต่
เนื้อสไล่นเป็นชิ้นยาวๆ หั่นเป็นชิ้นยาวๆ
หน่อไม้หั่นชิ้นหนาจิกเป็นรูปดอกจันทัน
หรือลูกกลมๆ เล็กๆ ต้มด้วยน้ำเคี่ยว
ไปจนหมดชิ้นเปลี่ยนน้ำแล้วต้มเอาชิ้น
ไว้, เมื่อใกล้เวลาจะรับประทาน จึง
เอาน้ำเชื้อใส่หม้อตั้งไฟต้มพริกไทย พอ
เม็ดแตกใส่ลงพร้อมก้นเนื้อไก่หมูแฮม
และหน่อไม้ที่เตรียมไว้, เหยาะน้ำเค็ม
ชิมจนรสดีแล้วใช้ไฟ

แกงเผ็ด “ข้าวพริกหยวกสอดไส้”

เครื่องปรุง พริกหยวก, เนื้อหมู, รากผักชี,
กระเทียม, พริกไทย, มะพร้าว, กุ้งสด,
หัวหอม, พริกแห้ง, ข่า, ตะไคร้,
น้ำเค็ม,

วิธีปรุง เลือกรากพริกหยวก เม็ดเขียวๆ งามๆ
ควั่นตรงซีกเอาไว้ทั้งก้าน เอาเมล็ด

ออกให้หมดกลางน้ำล้างให้สะอาดนี้, ล้าง
เนื้อหมู หั่นแล้วเอา ลงครก พร้อม กุ้ง
พริกไทย, กระเทียม, รากผักชี,
โขลกไปด้วยกันจนเหนียว เหยาะน้ำเค็ม
ดีแล้วให้เข้ากัน แล้วบรรจุลงในเม็ด
พริกพอ เต็มเม็ด จึงยัด ก้านเสียบ อย่าง
เดิม ทำไปจนหมดเนื้อหมู ชุบ
มะพร้าว คั้นกะทิ ช้อน หัวกะทิ ลงหม้อ
แกง ตั้งไฟให้เดือดแล้ว ปิดหม้อ,
กระเทียม, หั่นตะไคร้, ข่า, รากผักชี,
แกะพริกแห้งล้างน้ำยัดให้แห้ง ของ
เหล่านี้รวมลงครกกับเกลือเม็ด, เผล
กั๋งปอกเปลือกตำรวมไปจนละเอียดดี
แล้ว พอกะทิแตกมันจึงตักพริกขิง
ผัดลงไปจนหอม, เดิม น้ำกะทิ ลง
อย่าให้ ช้น หรือเหลวเกินไป คพอควร
เหยาะน้ำเค็มพอสมควร เมื่อเคี่ยว
ดีแล้วจึงเอาพริกหยวกที่ทำไว้ ใส่ลงไป
ยัดฝาตั้งไฟไปให้สุก ชิมจนรสดีแล้ว
ปลงลงเป็นใช้ได้

เครื่องเคียง “มะเขือเทศทรงเครื่อง”

เครื่องปรุง เนื้อหมู, มันหมู, ปูทะเล,
พริกไทย, รากผักชี, น้ำเค็ม, น้ำ
ตาลทราย, พริกขี้หนู, มะเขือเทศ,

วิธีปรุง เลือกมะเขือเทศสีต่างๆ ผสมรวมๆ มา
คว้านให้เป็นฝาสสำหรับขี้ไก่ คว้าน
เมล็ดออกให้หมด ล้างน้ำคว้านให้
สะอาด น้ำ ล้างหมูให้สะอาดแล้วหั่น
ทั้งเนื้อและมัน ใช้มันหมูแต่น้อยสับ
ไปด้วยกัน ชิมปู แกะเอาแต่เนื้อ
ผสมลงไปด้วย ช้อนพริกไทยกระเทียม
รากผักชี ให้ละเอียดเคล้าลงไปกับเนื้อ
หมูที่ผสมไว้ เทยหรือน้ำเค็มคั้น น้ำ
ตาลทราย ค่อยๆ เติบผสมลงไป
เคล้าให้ทั่วกัน ทิ้งไว้ของแข็งไฟชิมรส
เมื่อรสดีแล้วบรรจุลงในผล มะเขือเทศ
ที่ผ่าแล้ววางลง พอเย็นหน้าแล้ว ปิดฝา
เอาไว้ของลึกๆ กันอยู่ถึงเสียก่อน
แล้วจึงหยิบมะเขือเทศเรียงลงในเรียง
ให้เต็มขี้ไก่ผ่านไปนานสัก ๒-๓ วัน
เอา เอา ออก จาก เรียงลงในตะ
แกรงลวกผึ่งไว้ จึงเอาน้ำมันหมูใส่
กระทะตั้งไฟ แล้วค่อยๆ ใส่ส่วนผสม
พอเข้ากัน ใช้ นวมหรือไม้ไผ่โรยลงใน
กระทะให้เป็น ตาข่าย แล้วจึงวาง
มะเขือเทศลง ใช้ ไม้แหลมเขี่ยไข่
คลุมให้ มีกมะเขือเทศทั่วกันแล้ว ช้อน
ขึ้นวางบนกระดาษฟางเพื่อให้น้ำมัน
แฉะลงจากจาน

ยำ “พลาปลาทูมิกทอง”

เครื่องปรุง ปลาหมึกทอง, แดงกวา, มะกรูด
หัวหอมฝรั่ง, ผักชี, มะม่วงกวน, ชিং,
พริกแดง, พริกไทยอ่อน น้ำตาลทราย,

วิธีปรุง ล้างปลาหมึกทองให้หมดคาลอกเยื่อ
ที่หุ้มออกให้หมด หั่นให้ละเอียดเป็น
ชิ้นยาวๆ เล็กๆ ปอกแดงกวาฝาน
เอาแต่เนื้อ, หัวหอมฝรั่ง, มะม่วงกวน,
ชิง, ปอกล้างน้ำและหั่นให้เป็นฝอยโรย
ลงบนปลาหมึกที่หั่นไว้ ผ่าพริกแดง
และเมล็ดล้างน้ำหั่นให้เป็นฝอย, ราก
พริกไทยอ่อนเอาแต่เม็ด (ถ้าไม่มีก็
ไม่จำเป็น) โรยลงไปด้วย ปอกมะกรูด
ให้หมดผิวฝานแล้วขูดเอาแต่น้ำ เวลา
จะรับประทานจึงคลุก ถ้าชอบหวาน
จึงเทยหรือน้ำตาล ชอบเผ็ดกระโชยพริก
ขี้หนูขยี้ใส่ด้วยก็ได้ (ไม่ต้องใช้เกลือ
หรือน้ำเค็ม เพราะปลาหมึกเค็มอยู่ใน
ตัวแล้ว)

เครื่องจิ้ม “เคียบหลน”

เครื่องปรุง มะพร้าว, เค้าย, ถั่วสด, หัว
หอม, น้ำตาลหม้อ, น้ำส้มมะขาม,
พริกสวนนอก,

วิธีปรุง ขูดมะพร้าว คั้น กรดใส่ หม้อ ตั้งไฟ
เคี่ยวแล้วละลายเคี้ยว ปอกกุ้งล้วย

ไปทั้งเนอละมัน, กันน้ำส้มมะขาม
น้ำตาลใส่ลงพร้อมกันที่เคียว ชิมดู
เมื่อรคแล้วจึงปอกหัวหอมซอยใส่ลง
แก้กวักเขียว, แกลง, เหลือง, ใส่ลงให้
ดูงาม พอคั้นแล้วปลงลงรับประทาน
กับผักกึยปลาอย่าง.

หวาน

นำ "ฟองเค็มน้ำเชื่อม"

เครื่องปรุง น้ำตาลทราย, ใช้เค็มเมอชาน,

ชิง, น้ำดอกไม้สด,

วิธีปรุง เชื่อมน้ำตาลด้วยน้ำดอกไม้สด, เมื่อ

เคียวแล้ว ค่อยใช้เค็มเมอชาน

เอาแต่ใช้แกลง, ใส่ลงในกระทะน้ำเชื่อม

แล้วจึงปอกชิงล้างน้ำชอยให้ เป็นฝอย

ใส่ลง เมื่อใช้สุกน้ำเชื่อมขยใช้แล้ว

ปลงลง (บางคนรับประทานกับหัว

กะทิว่ารคกินออก)

แห่ง "ข้าวเหนียวสังขยาสำเร็จ"

เครื่องปรุง ใบเตยหอม, ข้าวเหนียวขาว,

น้ำดอกไม้สด, มะพร้าว, น้ำตาลเพ็ชร,

ฟองเบ็ก,

วิธีปรุง หั่นใบเตยหอม คำ แล้วคั้นด้วยน้ำ

ดอกไม้สดกรองด้วยผ้าขาวบาง แล้ว

ข้าว ข้าวเหนียวให้สุกแซ่ ลงในน้ำ

เตยหอมให้จีนสี่เขยวักแล้ว กระเพาะ

มะพร้าวปอกผิว ชุกด้วยกระทายน

คั้นกะทิด้วยน้ำดอกไม้ ช้อนเอาแต่

หัวกะทิใส่ชามไว้ เอาด้วยมีเท้าหรือ

ถ้วยขนมขนาดใหญ่มาล้างน้ำให้สะอาด

เรียงลงใน รังถึง เอาขึ้น ทิ้งไฟ พอด้วย

ร้อน แล้วช้อนข้าวเหนียวหยอดลง

ลึกครึ่งถ้วย แบ่งหัวกะทิเหาะเกล็ด

ขึ้นพอมีรสเค็มคนให้ทั่วกัน ตกหยอด

ลงให้ท่วมข้าวเหนียวยกฝารังถึงนึ่งไป

ึ่งค่อยใช้ตะกั่ว ใส่น้ำตาล

ด้วย น้ำกะทิ กรองแล้วผสม ลงกับไข่

และหัวกะทิที่แยงไว้ ตักให้เข้ากัน พอ

ข้าวเหนียวแห้งสุกแล้ว จึงตักไข่

ที่ผสมไว้หยอดลงให้ เกือบเต็ม ปักฝาร

รังถึงนึ่งไปจนสุก เอาออกจากรังถึง

รังกิจงานทั้งถ้วย.

ของว่าง

นำ "บิสกิตหวานดัง"

เครื่องปรุง โก๋, ปูทะเล, ขนมันตักดา,

(Little folks) หรือขนมปัง เม็กเล็ก

(Gem) มันหมูแข็ง, น้ำมันหมู, ผัก

กาดปลี, คันกับข่า, ผักชี, กระเทียม

พริกไทย, น้ำมันงา, กุ้งสด, (พริก

ขี้หนูมะนาว)

วิธีปรุง ทำได้, เอากระดูกออกต้มน้ำ
 เชือดไขว้, ต้มปุทะเล แะ เอาแต่
 เนื้, แะกำมใหญ่ให้คงรูปอยู่, กัน
 ไว้ต่างหาก, ต้มมันหมูแข็งขึ้นเป็น
 ชิ้นยาว ๆ เล็ก ๆ, ตักน้ำมันหมูใส่
 กระทะให้มากตั้งไฟพอร้อนทอดขนมขมขึง
 พอเหลืองตักขึ้นใส่ซามไว้ แล้วตัก
 น้ำมันหมูออกเสียบเหล็กคิกกระทะไว้แค่
 น้อยทอดกระเทียม เจียวพอหอม จึง
 เอาเนื้อไก่ เนื้อหมูมันหมูแข็ง ผักลงไป
 ด้้วยกัน หั่นต้นผักกาดปลีให้เป็นฝอย
 ผักตบช่าย เหยาะน้ำปลาอุ่น โรย
 พริกไท ชิมกรดคักแล้วตักใส่ซามไว้
 ส่วนหนึ่ง ต้มถึงซอญเคียวไฟอ่อน
 คักแล้ว ตักขึ้นผัดให้เป็นฝอย, เมื่อ
 เวลาจะรับประทานจึงเอาคั้นก้วยช่ายคัก
 เป็นท่อน ๆ ลวกน้ำร้อน ใส่ลงในซาม
 ก่อนแล้ว ตักไก่, ผักผักไว้, ใส่ลง
 โรยกับซอญ และผักชี แล้วจึงตักน้ำ
 เชือดใส่ลง โรยพริกไท แล้วจึงโรย
 ขนมนึ่ง ๆ ทอด ไว้ รับประทาน รื่น ๆ
 (อย่าทิ้งไว้นานขนมนึ่งจะไม่กรอบ) ถ้า
 อ่อนเค็มเค็มน้ำปลาอุ่น เมื่อชอบ
 รสเผ็ดและเปรี้ยวจึงเติมน้ำมันพริก
 ขุน

แก๊ง “กระยาพิมพ์”

เครื่องปรุง ข้าวสุก, มะพร้าว, เนื้อหมู,
 กุ้งสด, พองเป็ด, ข่า, ตะไคร้, หัวหอม
 กระเทียม, พริกแห้ง, พริกไท, คัน
 หอม, ผักชี, น้ำเค็ม, น้ำตาล,
วิธีปรุง ซุกมะพร้าวคั้นเอาแต่หัวกะทิ, ล้าง
 เนื้อหมู, ปอกกุ้งแล้วสับไปด้้วยกัน
 ให้เล็ดยก, หั่นข่า, ตะไคร้, หัวหอม,
 กระเทียม, วากผักชี, แะพริกแห้ง
 ล้างน้ำคักให้แห้ง เกลือเม็ด, พริกไท,
 อย่าง ละ น้อย ใส่ครก ตำ ให้ละเอียด
 (ระวังอย่าให้เผ็ดมาก) แล้วเอาข้าว
 สุกใส่ซามใหญ่ น้ำกะทิ, เนื้อที่สับไว้
 พริกขิงเคล้ากับข้าวสุก ต่อยพองเป็ด
 เคล้าลงไปด้้วยให้เข้ากัน หั่นผักชี
 ใบหอมผสมลงเหยาะน้ำเค็ม น้ำตาล
 ทราวยกลงไปให้เข้ากัน ห่อใบตอง
 ชึ่งไฟชิมกรดคักแล้ว จึงเอาน้ำมัน
 หมทาพิมพ์คักข้าวทอดผสมโวลงพิมพ์ลง
 ให้เหลือง ปอกหัวหอมซอยตามหัว
 เจียวให้เหลือง เมื่อผัดสุกแล้ว
 เคาะออกจากพิมพ์ลงจานโรยหอมเจียว
 ด้ให้งาม (บางคนลองรับประทาน
 กับผัดทอง หรือเครื่องต้มผัก กวามรค
 กขึ้น)

วิธีคิดเลข

เทศะแพทย

ภาค ๑๑

วิธีคิดเลข

๑	๒	๓
๔	๕	๖
๗	๘	๙

จงนำพยัญชนะในคอน ๔ และคอน ๖ มาใช้ตอนละทีละตัว ตัวละทีครั้งทีตาม แทน
เลขในตารางนั้น

ถ้าอ่านแปดบรรทัดจากซ้ายไปขวา หรือประสมอักษรจากขวามาซ้าย จะได้
ความเป็นคำเดียวกัน และตรงกับคำแปลในข้างล่างนี้ด้วย

ถ้าประสม ๑,๗,๓ = ๓,๗,๑ ได้ความตรงกับบรรทัดที่ ๓ แปลว่า พ่อ

๑, ๖, ๗, ๗ = ๗, ๖, ๑ ๒, ๗, ๗, ๗ = ๗, ๗, ๖, ๑ ๓, ๗, ๗, ๗ = ๗, ๗, ๓, ๑

๑, ๖, ๗, ๗ = ๗, ๖, ๑, ๖ ๒, ๗, ๗, ๗ = ๗, ๗, ๖, ๑ ๓, ๗, ๗, ๗ = ๗, ๗, ๓, ๑

เมื่อได้ผลแล้วจงประสมคำต่อไป

๓, ๖, ๙ หรือ ๓, ๖, ๙

ได้คำอะไร ? แปลว่าอะไร ?

๘, ๖, ๓ หรือ ๘, ๖, ๓

,,

,,

๒, ๖, ๕ หรือ ๘, ๖, ๕

,,

,,

๕, ๖, ๒ หรือ ๕, ๖, ๗

,,

,,

ผสมแนวกลางจากบนลงล่าง หรือล่างขึ้นบน เป็นคำเดียวกัน แปลว่า สว่าง

กมลฉัตร

๖๒

กลยวิเศษนาขาน

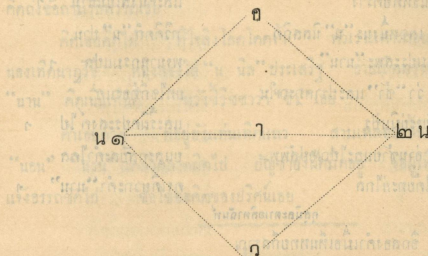
๖	๘	๐
๖	๖	๖
๖	๖	๖

พิศการวิจิตร

มะม่วงมีให้แทง

จิตหน่ายละลาบลา

ไขปริศนาภาค ๑๐

ใช้ใน ตอน ๖ ได้คำว่า นาน และอีก ๒ คำได้ นอน กับ นวน

รางวัลที่ ๑

ของ

“วังเหนือ”

โตฤกษ์รัตน์

๖ กละปริศนาเทศ

ขมิมิจิระพง

๗ และดิลกนันทน์

ระชัยยะมิหมาย

๘ พริยคิกขมิโข

กัปปัสพะนาม

๙ ยละเลขนะเพง

พริยจำนระเลย

มนะทศเพราะคลัง

ระชัยยามมุติทาย

ขมิพานสพะคาย

ณอทยานะงาม

พริยเพรชขมิขาม

กละปริศนาเลย

จิระแห่งขมิเคย

ขมิพานสพะทาง

วสันตศีลฉันท

๖ ข้าไต่ปลั่งบริศนะมน

ซ่อนเม็กสนือทวยคราง

๗ เลขทนต์ "น" นิลสถิต

ชุมชุมผลสมประสพ "น่าน"

๘ ว่า "ข้า" และปรากฏคุณใน

จึงมั่นทักขะมิมิแปร

๙ อานชัยและไพล่ฮอปสัพพ

ยังชัยก็ไต่ขะมิล

ชีชกรณเมืกวาง

และคณังสีไปนาน ๑

ทวิคิก "น" ปาน

พจนานกรณแปล ๑

บทใช้ก็คองแก

และระลิกประสงค ๑

ยและกลัษะคำโคส

คุรเกียวกะคำ "น่าน" ๑

กุศุมิตะพาเอลิฉันท

๑๐ ชักสองคำเมอเห็นทักขะมิมิ

ทนต์ "น" มาน

บ่ทนต์ ๑

๑๑ คำสอง "น" คุมถูกระบะทิลิขิต

เพียงคณคิก

กัถาชา ๑

๑๒ เปรมใจเปรมเมอไต่ขะมิมิระภาค

แล้วและแกยัก

มิช้านต์ ๑

๑๓ พุมใจพุมเมอไต่ ลิกขิตะคณฉันท

แล้วและวางวัธ

กัถอยมา ๑

รางวัลที่ ๒

ของ

ว.อ.ท. พลอย พรปรีชา

ปริศนเขยปริศนา ที่ทำเขยยลกลกัน

นั่งตรึงนทรวงนมนาน คิคอ่าน

เคนเอาเค้าความ

จ้วยนทรวงเจกเขยจัว

สองหลัวส่แห่งแสงอวาม คลอคัย

ลัษควงลวงตาม

ยี่หลีมยามยังไมคิกไค้เขย

ยี่หลีมยามยังไมคิกไค้เขย

วงเวียนวงเวียน คึกเรียนนิกรคึกขยับใช้ วันแล้ววันเล่าเราใจ หุมกใหม่มีนมีขิง
 ครอบครอง วันหาเวียนพันวันนอก เคียบตกควัสน์พันพรัง อักษรคอนสัทคนัง
 คึกถึงข้อถามวิหิตวามเอย

คึกเอยคึกไค้ คึกใจสิงโลกโคกจำ หั่วเระเทาะถอยห้อยระย้า ไน้มทำ
 นองเทิกนาฏวิจิ หันงสูงไค้ “น นิล” ประเสริฐ อ่านเถิกทางหน้าและถอยหนี คือ
 “นาน” คึกเน้นเกินก็ หวังชีวิชชาว่า “ข้า” เอย

คำเอยคำคู้ ท่อยู่ยิบเท่นเทิกแถว สามเหลียมเลียมแหลมแหลมแนว คือ
 “นอน” “นอน” แคล้วคลากคึกไป บัญชาขังคึกมีคูกอยู่ ขอผู้เพียรจำว่าไซ้ ชื่นแรง
 แจงอรอดชักไป ขอไซ้ข้อคึกของปริศนเอย

ขึ้นชมเชย

เพลงน้อย

สิบนักกระพ่นกัปรนอม

แทนต่างอุยประพุ่มเทียน

ระลึกถึงคุณพระพุทโธ

ไหว้บิกรและมารกา

พระคุณท่านมีอยู่ไซ้

อีกพระคุณของครูบา

กัวยะคอบคึก “ปริศนา”

ขอให้ทอยงคดของแคล้ว

ถ้าแม่นลูกคึกขังคึกขัต

แม่กระว้างสว่างจิต

หากว่าคึกไม่คึกคึก

ยกขึ้นเห็นอลมตันโก

คังจิตจำเนียรสทโธ

พระขัมมังสังโฆข้อใหญ่

ไค้ โลมเลียงลูกมาก่อนไกล

ขอให้มิเกไซ้ชาญชัย

ไค้ สักสอนมาเจนใจ

วงเวียน” เขาทำถามไถ่

อย่าได้คลากแคล้วความนัย

งมาณะระหสออกให้

ขอให้ลูกคึกไค้ ไว ๆ

วัยเร่งส่งรางวัลให้

ในปริศนาว่า ก.ข.

คำว่าแย้งยกเป็นหักทอน

ให้เทียบอักษรตอนที่ ๔

๑.๒. คุณทักทวน

ถ้าอ่านจากซ้ายไปขวา

ต้องอ่านได้ความคำเคี้ยวกัน

ท่านอ้างตัวอย่างไวว่า

หรือ ๒.๑. ขิงกลีบ

มีคำแปล ๆ ว่า “ข้า”

จะขอแสดงให้แจ้งแจ่ม

ว่าอักษรในตอนที่ ๔

ฉันพบแล้วหนอคือ น. นิล

เขาวางแทนเลข ๑. เลข ๒.

อ่านว่า “นาน” เป็นการสม

อีกคำคือ น. ฮ. น.

คงจะได้ความอยู่ว่านอน

เหลืออยู่มากที่เบื้องล่าง

ทำนองการอ่านว่านอน

พอคิดเสร็จสำเร็แล้ว

ฉันก็นึกกรรมกรรมจิตต์

วังว้างสวราไม่ซ้ำเขื่อน

เองจะไปซอแซศบมา

เฮนส कांगค้อย่าแะเวี่ยน

วัยไปวัยมาอย่าซ้ำและ

เถอะข้าระให้ร้างวัด

กลอกไปจน ฮ. ขอไซ

ไม่เห็นขอยกย่อนยากใจ

คว่เกี่ยวแทนที่เลขไทย

ฉันได้จำจากเงาใจ

หรืออ่านกลับมาข้างใน

ข้อนี้ไม่พจน์ตอบได้

๑.๒. ทำท่ายไว

ข้อความตรงกันกับข้อนี้

อีกสองคำให้หามาได้

ฉันนึกแล้วแหม่ฉันใจ

ตรวจดูถ้วนถี่ทั่วไป

เห็นต้องกับระยิดความนัย

ก็เห็นถูกต้องสมใจ

ดังข้อนี้ขมดุดใหม่

ถึงจะขมอันก็เป็นไร

เห็นความงามงอนคดีใจ

เห็น ว. อยู่กลางกึกได้

ข้างถูกทลายถื่นความนัย ๑

จิตฉันผ่องแผ้วระหาไหน

นึกว่าไม่ผิดเป็นแน่ใจ

ร้องเรียกเจ้าเหมือนไว ๆ

ราคากวละ ๕ สดางค์ให้

ฉันซ้ำซ้ำระเจียนจำไว้

แม้จะไม่เวียนแะระกลบไว้

จริงน่ายาพวันทวี ๑

ส่วนเจ้าเหมือนไม้เขื่อนแซ
พอไก่อัดคมบ่ ถิ่นสง
จึงหยิบสารขนอานสอย
แล้วพยสารลอกสอชอง
แล้วจึงสลักหลังของส่ง
ประทิวเคษไชยศรีข้าม
ค่านับท่านบรรณาธิการ
แล้วให้เจ้าเหมือนไปใส่ตู้-

ออกไก่อัดคมบ่
สมควรประสงคักระไร
เห็นถูกระบอบเหมาะใจ
บ่ไก่อัดคมบ่ มงทนใด
“ไทยเขมม” อยู่ตรงวังใหญ่
ตำแหน่งคึกกามกระไร
ส่งสำนักงานไว ๆ
ไปรษณีย์มีรู้เคยไป ๆ
หมอลิ้น

วสันตผลถพินท์

๑ เข็กไทยเขมมก็พอประสพ
วงเวียนณะภาคทสมะปวา-

๒ เชิงชวนประมาณุดณะกวิ
ชานข้าวเคลดขกลดลง

๓ ปลุกมานสรวาณูสมยะว้าง
ลงเล่นมิเป็นทุยะพิปราย

๔ ผักป้อกั้ววประพิน -

ทวลีศประเสริฐวิวิธ -

๕ ส่วนข้าพเจ้าทหะชอย

ชวนคิกและชวนคิสาย

๖ จึงมันมิถอยพิริยะทัธ

ถูกฝึกกระไรมิระทม

เฉพาะพยปริศนา -

กฎเทิกพิทัง ๑

มนะปริศนาลำแดง

มนะปริศนาทวย ๑

ธะทังอะไรหลาย

แต่ก็ยังมีเจริญคุณ ๑

ธอนันต์เคณกสุน -

ยะวิลาศขงราย ๑

วิธิตอนนิพนธ์ขาย

ธะเบิกสรวาณูมัย ๑

ธะยะธะคายคม

กลฝึกประพินธสาร ๑

๑. ค่ายประจวบคิเลพระพัญญ -

แต่ตอนพิเศษคุณ

๒. ท่ามกลางระหว่างที่สระอา

เช่นกันพระอภัยมณี

๓. เป็นคำขนิทระทุกกัน

แปลข้านิเทศพระใจ

๔. กงพอรแก่สุขุมปริศ -

นอนลละแนพิณทอง

๕. ถูกทรงดูไม้นะประสง

“จ,ว” ทวีฉะผาน

๖. สัมฤทธิปริศนะวิภาค

โปรกปรากประทานอภะม -

๕๖. สิ่งของท่านก็เป็นของท่านหมด แต่ก็เป็นเพียงท่านยังมีพอยู่เท่านั้น เมื่อ
ท่านตายแล้ว แม้กรยาที่รักของท่าน ก็ไม่เป็นของท่าน อะไรเล่าจะ
เป็นของท่านแท้ นอกจากธรรม.

ของ ค. ส. พิชญาคี

“อ้าว” พ่อเจ้าชู้ตัวเอกของ ผังเศส
ซึ่งหนังสือพิมพ์ทั่วโลกได้เคยนำลงโฆษณา
ถึงประวัติการฉ้อโกง เจ้าชู้ของเขาโดย
ย่อ เมื่อประมาณ ๒๐ ปี ล่วงมาแล้วนั้น
อย่างท่านก็เคยได้ทราบ และอย่างท่านก็ยัง
ไม่เคยทราบ ท่าน ข. ศิริวรรณจึงได้แปล
มาส่งให้ท่านฟัง ซึ่งเป็นพฤติกรรมอย่าง
ละเอียดพิศดารโดย อาศรัย ต้นฉบับของท่าน

วิลเลียมเลสเตอร์ เคอร์ เมื่อท่านได้อ่านเรื่อง
โดยตลอดแล้ว ก็เห็นจะพอเข้าใจว่าเจ้าชู้
ไทยกับฝรั่ง ใครจะเชื่อมากกว่ากัน?

กระบวน ผังสมวย “หมื่น ผลบุญพล
พันธุ์” ของพันธุ์งามก็ไม่ใช่ว่า แต่เกือบ
จะเป็นเชิงคึกหน้านางอยู่กลาย ๆ เป็นเรื่อง
ที่เกิดขึ้นในรัชกาลที่ ๑ นั้นเอง แต่ผมได้เห็น
จะเป็นเรื่อง “นายหมื่นขวัญ” ของอาศรัย โชน
ซึ่งเคยชนะกรมมวย ทั้ง ๘ ของกรุงเทพมหานคร
นับว่าเป็นนักมวยชั้นเยี่ยมเทียบ นายชนมคม
ก็เพราะมิได้เสียโอกาสเช่นนั้น

เมื่อท่านได้อ่านเรื่อง “กาศึกคึกเหล็ก
น้ำพิ” แล้ว อย่าเพื่อกีดท่านออกให้พญา
กลาใหม่ว่าขี้ขลาดไม่กล้าออกไปกระทำยุทธ
หัตถีกับมังจาโรกระแจะหัวน เพราะเนื่องจาก
ผมอทหารเอกไทยเราที่เชี่ยวชาญ ก็ยังมีอยู่

หลายท่าน จึงบัญชาให้ออกขุนเพื่อรับอินทรา
พลอมไปทำการแทนตัว และก็คงได้ผลก็
สมประสงค์

หน้า หวังว่าท่านก็อยากทราบเรื่องมาหลาย
ยหรือหลายเดือนคงจะพอใจ เพราะจะได้
ทราบอวสานของ พ่อควั่นที่ว่าจะเป็นประการ
ใด ?

ในตอนหน้า นายหมื่นขวัญ จะร้องให้ เป็น
ครั้งแรกในชีวิต ท่านควรระพิศวงค์มาก
เมื่อท่านเคยได้ ยินประวัติการณของนายหมื่น
ขวัญมาแต่ต้น เพราะนายหมื่นขวัญเป็นชาย
ชาติวระบรุษผู้หนึ่ง เคยประสมมหาภัยมา
หลายครั้ง จะต้องร้องให้เพราะเหตุใด ?

ขอให้ท่านอภิโรธอยู่จนไทยเซหม ประจำเมษ
ได้มาแล้วสาบายท่าน

จนชื่อว่านิราศสมัยก่อน ๆ มีผู้นิยมพอใ
อ่านมาก มีนิราศท่านสุนทราภรณ์เอาไว้ สมัย
นั้นยังไม่สู้จะมีผู้สนใจถึงผู้เขียนและผู้อ่าน แต่
ไทยเซหมอยากจะเพราะนิราศให้รู้เรื่องอันอีก
จึงได้นำนิราศลือ มาสู่ท่านอ่าน เช่นการพ
ต้องจากนิราศมฤคทายวัน เนื้อของนิราศ
เรื่องนี้ออกกระซำ ๆ ขึ้น ๆ ก็ในบางตอน

“ควั่นก็แสร้งกุลา” จะอยู่ใน ตอน

โปรตคอบระวังเรื่อง “ทิว ทิว” นกสืบ
ใหม่ ตอนที่ ๒ ปรากฏในไทยเซหมใน
ไม่ซ้ำ

ขอใบ

ขอขอยใท่านเจ้าของ หนังสือเรื่อง น้ำใจ
นายทหาร ได้ส่งหนังสือทักกล่าวโนให้ให้เป็น
สมัยของห้องสมุดไทยเซหม ๑ เล่ม ได้รับ
ไว้แล้วด้วยความขอบพระคุณ

และท่านเจ้าภาพงานศพพระอุทัยราชธานี
ได้ส่ง หนังสือ เรื่อง ขณัญญา สขาคท ซึ่ง เป็น
หนังสือ ที่พิมพ์ แจกในงาน พระราชทานเพลิง
ศพพระอุทัยราชธานี มาให้เป็นสมัยของ
ห้องสมุดหนังสือไทยเซหม ๑ เล่ม ได้รับไว้
แล้วด้วยความขอบพระคุณเป็นที่สุด

